RUTH OWEN

Apărătorul

ALCRIS

Capitolul 1

– Ești sigur că asta este adresa? îl întrebă detectivul Mike O'Hara, în timp ce lumina cu lanterna aleea pustie.

– Asta este, îi răspunse partenerul lui, Rafe Ramirez, vocea fiindu-i la fel de întunecată ca și chipul. Încet își plimbă lumina lanternei peste zidul de cărămizi, urmărind cu privirea cercul galben în timp ce acesta dezvăluia starea jalnică a zidului. Un loc oribil, care mirosea a canal. Sticle goale, cutii de bere, prezervative rupte și un miros îngrozitor pe care nu-l putea identifica și nici nu dorea s-o facă. Un mic paradis, își zise în gând dezgustat, în timp ce-și trecea o mână prin părul tuns scurt. Mi se pare că este iar un telefon dat aiurea.

– La dracu'. Ăsta este al șaselea în săptămâna asta.

– Șapte.

Rafe dădu cu piciorul într-o cutie de bere. Nenorociți puști. Acolo, pe străzile din Miami, existau victime adevărate, oameni care cu adevărat aveau nevoie de ajutorul lor. Dar în loc să-și facă treaba, el și Mike trebuiau să-și irosească timpul investigând ceea ce părea versiunea anilor nouăzeci a povestirii „Vă funcționează frigiderul?"

– La naiba cu apărarea și restul. Mi-aș da insigna pentru cinci minute față în față cu acești idioți.

– Asta este, mormăi Mike. Îndreptă lumina lanternei spre mașina lor. Deja suntem în top. Hai să terminăm și să ne întoarcem la secție.

Și Rafe considera că este mai bine. Deja întârziase la cina cu Stephanie și ea nu era genul de femeie care să fie lăsată să aștepte… nici la întâlnire, nici la masă, nici… Rânji, reamintindu-și ce se întâmplase ultima dată când fusese la ea acasă. Da, abia aștepta să iasă din tură, în seara asta. Dar nu putea lăsa treaba făcută pe jumătate, chiar dacă o farsă a vreo doi puști cu coșuri pe față care se distraseră formând 911. Oftă și fără tragere de inimă intră pe alee.

– Dacă tot suntem aici, hai să facem o cercetare. Ca să fim liniștiți.

– Mi-era teamă că o să spui asta, mârâi Mike și-și urmă partenerul în aleea întunecoasă.

Apa făcusese pete negre pe peretele fără tencuială și se prelinsese formând bălți pe asfaltul crăpat. Grămezi de gunoi în descompunere se adunaseră ici și colo, mirosind atât de îngrozitor încât ar fi îndepărtat și pe cel mai disperat vagabond. Aproape sufocându-se, Rafe ridică mâna și-și înfundă nasul în mâneca hainei. Aleea asta îi dădea fiori, pereții strâmți și mirosind a mucegai îi aminteau de un cavou. Strânse din dinți și înaintă…

– Am făcut rost de patru bilete la Heat, pentru săptămâna viitoare.

Comentariul lui Mike îl trezi la realitate.

– Nu zău?

– Mda. M-am gândit că tu și Steph ați putea veni cu noi. Și, ăă, dacă sora ta nu are alt program…

Rafe se holbă la prietenul lui, prins între sentimentul de milă și dorința de a-l trezi la realitate.

– Mike, las-o baltă. Știi bine că Luz Marina a pus ochii pe doctorul ăla.

– Tipul este un nemernic. Un tip *fără șira spinării*, adăugă Mike în timp ce se ferea de mizeria din container. Și apoi, dacă o să mă cunoască mai bine, sunt sigur că o să mă placă.

– Nu cred. Eu te cunosc și mai pot să-ți spun că în nici un caz nu mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu tine.

Mike râse.

– Din cauza asta tu nu ești… Hei, ai auzit ceva?

Rafe începuse să se întoarcă, dar înțepeni când aceeași senzație de mai înainte puse din nou stăpânire pe el. Contrar mătușii Yoli, el nu credea în presentimente, fantome, spiriduși sau alte năluciri ale nopții. El credea în ceea ce vedea, auzea și atingea, și în opt ani de când era în poliție nu trăise nici o experiență pe care să n-o poată explica logic. Până acum. Într-un fel pe care nu și-l putea explica, simțea că era ceva necurat în acest loc. Îl simțea. Aproape că-i simțea gustul.

– Mike, înapoi, îl preveni repede în timp ce se dădu înapoi de lângă container.

– Ce? Dar ți-am spus că mi s-a părut că aud…

– Fă ce ți-am spus! Sunt mai mare în grad și îți ordon să…

Cuvintele îi murir pe buze, când gunoiul din fața lor începu să se miște, apoi erupse ca un vulcan. O siluetă țâșni din centru, un adolescent cu lațe și cu blugi murdari, cu ochii strălucind ca ai celor care consumau cocaină.

Avea un pistol îndreptat spre pieptul lui Mike.

– Isuse, zise Mike cu respirația tăiată.

Rafe zise același cuvânt în gând. Îl privise pe pușt o singură dată și chipul lui îi arătase că era aproape nebun. Ochii mari, un zâmbet ciudat și strâmb – era mai mult un animal decât un om. Rafe își trecu limba peste buzele uscate și începu să-l ia cu binișorul pe băiat, păstrându-și vocea joasă și egală.

– Uite ce este, nu vrem să-ți facem nimic. Dacă lași pistolul…

Puștiul scoase un râs gâlgâitor și agită pistolul spre Rafe, înainte de a-l îndrepta din nou spre pieptul lui Mike.

– Rafe, pleacă de aici!

– Pe dracu!

– Fă-o! se răsti Mike. Măcar o dată nu mai fă pe cercetașul. Poți să ajungi la mașină.

Mike avea dreptate și Rafe știa asta. Singurul lucru corect ar fi fost să se ducă la mașină și să ceară ajutoare. Ar fi fost o ocazie bună să se pună la adăpost – dacă nu i-ar fi păsat ca Mike să încaseze glonțul.

– Nici o șansă, partenere.

Ignorând înjurătura lui Mike, el se întoarse spre puști.

– Deci, *compadre*, nu merge chiar așa. Dacă lași pistolul, putem discuta.

Dar se părea că acest *compadre* nu prea dorea să discute. Zâmbind visător, trase piedica pistolului, zgomotul sunând ca o lovitură de tun în liniștea nefirească a aleii. Rafe privi fix în ochii strălucitori ai puștiului, simțindu-i nebunia, realizând că toată experiența și antrenamentul lui nu-i erau folositoare în aceste momente. Mai rămăsese o singură posibilitate. *Doamne, nu sunt un om care se roagă des, dar dacă ești acolo…*

Mike se repezi la pistol. Țipând, drogatul se feri din calea lui. Ofițerul căzu. Nenorocitul ținti capul lui Mike, dar înainte de a apuca să apese pe trăgaci, Rafe îl placă. Căzură amândoi în gunoi. Pentru un timp, care păru o eternitate, se luptară pentru armă, Rafe încercând să imobilizeze puștiul care țipa și se zbătea. Brusc, acesta rămase nemișcat. Scâncind se uită fix la Rafe, în ochi cu o expresie de confuzie și teamă. *Este doar un puști*, gândi Rafe, slăbind puțin strânsoarea. Atunci auzi bubuitura. O săgeată de foc îi străbătu piciorul și auzi țipătul care nu se mai sfârșea…

*
* *

– Raphael?

Cineva îl scutura de umeri. Clipi, ca năuc. Treptat privirea i se limpezi, dezvăluindu-i nu o alee îngrozitoare, ci un modest birou bine luminat. Mai multe dosare erau frumos aranjate pe birou chiar în dreptul nasului lui, iar dincolo de el era o canapea veche, dar confortabilă, și o ușă demodată cu geam, ușor întredeschisă.

Începu să-și amintească. Era în biroul Agenției de Detectivi Ramirez din Mica Cubă, Miami. Adormise cu capul pe birou iar mâna strângea încă ceașca de cafea. Numele lui era Raphael Juan Carlos Ramirez. Era fiul proprietarului agenției și bea cafea deoarece nu dormise deloc noaptea trecută și nici cu o noapte înainte…

– Raphael!

Scutură din cap încercând să-și alunge somnul și ridică privirea spre femeia care stătea lângă el. O claie de păr alb, o rochie largă legată în talie, iar la gât avea un lănțișor de care atârna un cristal purpuriu. Mătușa Yoli. Prietenă bună. Mergea la recepție. Dar groaznică infirmieră.

Și tocmai se făcuse de râs în fața ei. Din nou.

Ah, pe naiba! Se îndreptă și se întinse. Scaunul scârțâi sub greutatea lui. Mulțumesc că m-ai trezit, *Tia.* Bănuiesc că atâta hărțogărie m-a obosit.

Ea îl privi cu atenție, privirea vicleană fiind în contradicție cu înfățișarea ei comică.

– La zece dimineața? N-ai dormit bine, nu-i așa?

– Am dormit foarte bine, minți Rafe. Își trecu o mână peste față și se opri brusc când dădu peste barba nerasă de câteva zile. Arăta ca un vagabond, dar nu-i păsa. Singura persoană

care-l văzuse în acele zile era mătușa lui. Apucă un dosar și-l deschise prefăcându-se că-l studiază. Toate aceste formulare nenorocite. Nu-i de mirare că Popi a lăsat să se adune atâta hârțogărie. Ai mai auzit de el?

– Părinții tăi l-au sunat pe Carlos seara trecută din ST. Croix. Mama ta mi-a spus că au încercat să te sune și pe tine, dar că era mereu ocupat.

Nici nu era de mirare având în vedere că receptorul nu era pus în furcă. În ultimul timp o făcea din ce în ce mai des. Nu voia să discute cu vechii prieteni care-l cunoșteau mai de mult…

Clătină din cap, îndepărtând orice urmă de regret.

– Pariez că unchiul Carlos l-a întrebat pe tata dacă a jucat zaruri.

– Așa e, și tatăl tău i-a răspuns că are lucruri mai bune de făcut în luna de miere decât să joace zaruri. Dar mama ta… Yoli făcu o pauză și-și pipăi cristalul de la gât.

– Este bine, nu-i așa?

– Sigur, dar… ei bine, foarte îngrijorată din cauza ta.

Rafe trezări. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și ingrijoreze mama. Sau pe Yoli. Sau alte persoane, adică rude și prieteni, care-l sunaseră și-l vizitaseră în ultimele șase luni. Ba chiar trecuse pe la petrecerea pe care vechea lui echipă o dăduse în cinstea fostului lui partener Mike O'Hara, cu ocazia avansării la gradul de căpitan de poliție.

Nu dorea să i se arate simpatie. Nu dorea un tratament special sau milă, sau conversații în care erau evitate cu grijă subiecte ca piciorul lui, pistol sau împușcare. Voia să fie tratat ca un om normal. Dar singurul care se purta astfel cu el era câinele lui Amigo, căruia nu-i păsa cum arăta stăpânul lui atâta timp cât îi dădea mâncare. La naiba, ultima oară când l-a văzut, chiar și Mike *a evitat* să se uite la piciorul lui.

Pierderea piciorului l-a lovit greu pe Rafe, dar a reușit s-o ascundă, așa cum își ascundea cea mai mare parte a emoțiilor și sentimentelor, de la întâmplarea din alee. Era mai ușor să nu simtă nimic. Acest lucru îi permitea să supraviețuiască.

– Dacă mama vrea să-și facă griji, atunci s-o facă pentru Luz. Doctorul ăla grozav cu care este logodită parcă-i un butuc. Și Dumnezeu știe ce mai face Adam. Ce naiba, eu sunt singurul pentru care nu trebuie să-și facă griji. Aruncă o privire întunecată spre cârja sprijinită de peretele de lângă birou. La urma urmelor, nici nu am unde să mă duc.

Yoli îi urmări privirea.

– Doctorul a spus că în câteva zile o să poți merge fără cârje.

– Mda, și atunci toată lumea o să poată spune ce progrese grozave am făcut. Că sunt aproape… dar nu prea… normal, adăugă el cu un râs amar.

Yoli nu putu să-și ascundă tresărirea.

Rafe fu cuprins de un sentiment de vinovăție. *La naiba, nu trebuia s-o supăr.*

– Îmi pare rău, *Tia.* Sunt doar obosit și sătul ca oamenii să mă trateze ca pe o ciudățenie.

– Ei îți doresc binele, Raphael.

Știu, fu el de acord, dar fără tragere de inimă. Dar asta mă înnebunește. De fapt sunt același din totdeauna. Dar oamenii nu văd asta. Tot ce văd ei este…

Își privi piciorul stâng. Blugii albaștri acopereau cea mai mare parte a piciorului, dar el era un investigator prea încercat ca să nu observe perfecțiunea genunchiului și a gambei, forma țeapănă care putea imita, dar *nu* înlocui un picior uman. Piciorul artificial era o minune a tehnicii și Rafe ura fiecare centimetru din această minune – nu pentru ceea ce era, ci pentru ceea ce reprezenta. Incapacitate. Compasiune nedorită. Convalescență. A fi diferit.

Dar el nu era diferit. În interiorul lui, și asta era ceea ce conta, el era același om, cu aceleași dorințe, visuri, nervi…

– Mi-au spus erou, *Tia.* Mi-au dat o medalie. Apoi m-am mutat în spatele unui birou, lângă tot echipamentul dezafectat.

– Asta a fost acum două luni, când încă erai în cărucior. Dacă te-ai întoarce acum sunt sigură că ți-ar oferi o altă slujbă…

Râsul amar a lui Rafe o întrerupse.

– Ai dreptate. Dacă m-aș întoarce acum, probabil că-mi vor oferi un birou *mai în față.* Mi-au explicat – mi-au spus că este în legătură cu siguranța mea și cu asigurarea. Aiurea. Adevărul este că ei cred că n-o să mai merg niciodată ca un om normal. Și nu vor să-mi dea șansa să le demonstrez că se înșală.

Își trecu mâna peste față. Se simțea obosit, o oboseală care nu avea nici o legătură cu insomnia.

– La dracu', poate că au dreptate. Poate că sunt doar un schilod, așa cum m-a numit reporterul ăla de la știri care a făcut reportajul despre mine.

– Totul se întâmplă cu un motiv, Raphael, îi spuse Yoli cu o voce moale.

Credea cu adevărat. Dar mai credea în cristale magice, frunze de ceai și cărți de tarot.

– Mai bine îmi văd de hârtiile mele, îi zise ea scurt, întorcându-și privirea spre vraful de dosare.

Yoli deschise gura să zică ceva, dar apoi se gândi mai bine și tăcu. În schimb se îndreptă spre ușa biroului.

– Trebuie să plec puțin. Nu mai avem…

– Mă rog, mormăi Rafe. Te rog să încui ușa. Nu vreau să văd pe nimeni.

Auzi ușa de la intrare închizându-se după Yoli.

Rafe își îndreptă atenția asupra grămezii de formulare, completând o mulțime de informații cerute de agențiile guver-

namentale privind pe micii proprietari. Tatăl lui Rafe, Gabe Ramirez, deschisese agenția ca să-i ajute pe „nevoiași", muncitori din clasa de mijloc și femei care erau adesea hărțuite de guvernul federal și de diferite agenții de stat. Rafe moștenise talentul tatălui său în ceea ce privea munca de detectiv, dar nu putea suferi situațiile obișnuite și rapoartele bătute la mașină. Lui îi plăcea mai multă acțiune, șansa de a face ceva diferit. Așa că în loc să lucreze la agenție, optase pentru forțele de poliție – și sfârșise prin a fi împușcat de un adolescent drogat, care nici măcar nu avea habar când a apăsat pe trăgaci.

Totul se întâmplă cu un anumit scop, Raphael.

Cuvintele mătușii sale îi veniră în minte. Odată crezuse și el – nu în frunze de ceai și cristale, dar viața lui avusese un scop. El crezuse că făcea ceva important, că ajuta la instaurarea ordinii și a legii combătând haosul și violența care copleșiseră străzile. Credea că ajută oamenii. Credea că face ceva deosebit pentru viața lor. Nu o va mai face. *Mi-am pierdut piciorul, nu energia. Dar nimeni nu crede asta.*

Un zgomot înfundat se auzi din biroul de recepție. Rafe înțepeni și trase cu urechea, dar nu mai auzi nimic.

– *Dios*, mormăi el, repetând cuvintele favorite ale tatălui său. Acum sunt schilod și nebun. Poate că, la urma urmelor, tipa aia Chandler avea dreptate.

Își aminti de perioada petrecută cu șase luni în urmă, de acele săptămâni îngrozitoare după ce fusese împușcat. În timp ce era încă în spital, la recuperare, un reporter local de televiziune pe nume Victoria Chandler îi ceruse un interviu. La început refuzase – văzuse atât de mulți reporteri cum dădeau târcoale ca vulturii la locul crimelor, încât nu mai avea încredere. Dar această femeie părea diferită. Întrebările ei fuseseră inteligente, nu în tiparul obișnuit sau senzaționale.

Își aminti anumite lucruri – felul în care părul ei negru îi atingea umerii când se aplecase spre el, felul natural în care-l

ținuse de mână, norul de tristețe care-i umbrise zâmbetul strălucitor. Dar cel mai remarcabil lucru erau ochii ei – mari, verzi, pătrunzători și cu aceeași expresie de tristețe ca și zâmbetul.

Ca polițist învățase să se încreadă în instincte și instinctul îi spunea că Victoria Chandler era o persoană pe care te puteai baza. Sub privirea ei înțeleptă și sincer interesată se trezi povestindu-i despre toate temerile și sentimentele lui. Se trezi povestindu-i lucruri niciodată spuse prietenilor lui sau familiei. O crezuse când îi promisese că tot ceea ce-i spusese „va rămâne doar între ei".

Îi povestise despre disperarea care-i cuprinsese sufletul după acea noapte, despre prietena lui care nu putuse să accepte amputarea piciorului, despre teama lui că întotdeauna în ochii unei femei ar putea fi considerat un infirm. Îi povestise toate aceste lucruri și multe altele, și după plecarea ei dormise liniștit pentru prima oară după ce fusese împușcat.

A doua zi se trezise odihnit și liniștit – până când deschisese televizorul la știrile de dimineață și-și văzu expuse cele mai intime sentimente, pentru distracția telespectatorilor din Miami. Victoria Chandler îl dusese de nas ca pe un fraier. Cel puțin până când îl demascase, avusese doar mândria. Dar după acel interviu…

Ușa biroului lui începu să se deschidă.

Blestemând se ridică ignorând durerea din mușchii piciorului. Era furios pe cel care îl deranja – și pe sine pentru că nu controlase dacă ușa era încuiată. Devenise neatent – un alt defect de adăugat pe lista neajunsurilor.

– Biroul este închis, se răsti el cu voce tare. Î-N-C…

– Știu cum se scrie, îl întrerupse o voce tânără și iritată.

Surpriza domoli mânia lui Rafe. Privi ușa deschizându-se și în prag apăru o fetiță, îmbrăcată cu o jachetă largă, pantaloni

scurți și o șapcă de base-ball cu cozorocul la spate care-i ascundea buclele arămii. Numai un rucsac roz Barbie ținut strâns în mână îi dezvăluia identitatea.

Rafe știa cum să se descurce cu cei mai înrăiți criminali, dar habar nu avea cum să se poarte cu acest mic vizitator. Se holbă la puștoaică, încercând să-și amintească câte ceva.

– Fetițo, n-ar trebui să fii aici. Acum, dacă te-ai pierdut, pot…

– Nu m-am pierdut, îi răspunse fetița, uitându-se strâmb la el cu exasperarea unui om matur. Și nici nu sunt fetiță. Am nouă ani.

Colțurile gurii lui Rafe se ridicară în sus.

– Scuzele mele, seniorita.

Fetița ridică din umeri.

– Nu-i nimic. Sunt mică de înălțime pentru vârsta mea, dar mămica spune că voi crește. Și ea era la fel, la vârsta mea. Nu știu despre tata, pen'că nu am tată. Suntem doar eu și mămica și nu avem nevoie de altcineva. Numele meu este Samantha, dar toți îmi zic Sam. Asta este prescurtarea de la Samantha, nu de la Samuel. Știi că ea te-a întâlnit.

– Cine? o întrebă el, luptându-se să țină pasul cu vorbăria copilei.

– Mămica mea. Te-a întâlnit cu mult timp în urmă. A spus că ești cel mai grozav bărbat pe care l-a cunoscut vreodată.

Gândul lui Rafe se întoarse la anii petrecuți în rândul polițiștilor, încercând să-și amintească o versiune mai mare a băiețoiului vorbăreț. În minte îi veniră chipuri, victime, martori, suspecți și criminali – femei pe care la ajutase, femei pe care le urmărise, chiar și cele câteva care îi fuseseră prietene. În timpul anilor petrecuți în poliție întâlnise sute de femei, iar mama lui Sam putea fi una dintre ele.

Totuși, era ceva familiar în această fetiță, ceva care i se învârtea în minte, dar pe care nu știa de unde să-l ia. Și de ce mama ei îl numise cel mai curajos bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

– Vreau să te angajez.

Declarația îl făcu să-și îndrepte atenția spre fetiță.

– Ce?

– Vreau să te angajez.

Scormoni în rucsac și scoase un pumn de dolari hârtii și mărunțiș. Cu grijă, aproape cu venerație, puse banii pe birou.

– Sunt douăzeci și șase de dolari și douăzeci și doi de cenți. Poți să-i numeri.

Rafe privi copilul îmbujorat, apoi își plecă privirea spre banii mototoliți. Nu ar fi acoperit cheltuielile nici pentru o oră, dar probabil că reprezenta toată averea ei. Pentru o clipă se întrebă ce problemă adusese această fetiță și toată averea ei, în biroul lui, dar își învinse curiozitatea repede. Indiferent de problemă, părinții ei ar fi putut rezolva treaba.

Împinse banii spre ea.

– Păstrează-ți banii, *chiquita*. De ce nu te duci acasă și o rogi pe mama ta să te ajute…

Zâmbetul muri pe buzele ei. Ochii i se umplură de lacrimi și buzele începură să-i tremure. *Dios*, nu lacrimi. Știa cum să se descurce cu criminalii. Putea să privească fix nu asasin. Dar acest copil îl făcea să se simtă nepunticios. Se uită la ușa biroului, gata să bată în retragere și să se ascundă până când *Tia* se întorcea. Ea ar fi știut cum să se descurce.

– Ăă, nu plânge. În câteva minute se va întoarce mătușa mea și ea…

Pe chipul fetiței se ivi o expresie de teamă.

Rafe ocoli biroul și puse mâinile pe umerii fetiței.

– Nu-i nimic, micuțo, murmură el cu blândețe bătând-o ușor pe umeri cu mâna lui mare. Uite, dacă chiar ai nevoie de ajutor, am prieteni care lucrează în poliție.

– Nu vreau polițist, declară ea. Te vreau pe tine.

Se trase înapoi și-și băgă mâna în buzunarul mare, ochii ei mari fixându-l cu un amestec de rugăminte și sfidare. Ochi verzi. Din nou senzația de cunoscut îi reveni în minte lui Rafe. Se ridică și se sprijini de birou.

– Ai încredere în mine, puștoaico. Nu ai nevoie de ajutorul meu.

– De ce?

– Pentru că eu sunt… m-am retras din această muncă. Nu mai iau cazuri.

– De ce?

Rafe începu să urască această întrebare.

Încet se aplecă și-și trase pantalonul, descoperind piciorul.

– Am un picior artificial, Samantha. Acum înțelegi de ce nu te pot ajuta?

Rafe se aștepta ca ea să fie înspăimântată sau cel puțin dezgustată. Dar ea își lăsă capul pe o parte și-i studie piciorul, cu ochii plini de interes. Zâmbi ușor… blând și înțelept și puțin trist. Rafe mai văzuse zâmbetul ăla. Și ochii ăia. O întâlnise pe mama acestei fetițe… recent. Dar unde?

– Poți să citești?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– Ce? Da, sigur că pot să citesc.

– Bine. Din nou scotoci în rucsacul în formă de Barbie și de data aceasta scoase o foaie de hârtie. Deși era cu grijă îndreptată și lipită, era evident că cineva rupsese hârtia în bucățele mici. Am găsit asta în coșul de gunoi al mamei. Am consumat aproape o rolă de scotch ca s-o refac.

– Nu mă îndoiesc, zise Rafe luând grăbit foaia. Probabil că puștoaica petrecuse câteva ore bune încercând s-o reconstituie. De ce mama ei o rupsese în bucăți? Și de ce fetița o refăcuse?

Aplecându-se, studie hârtia și descifră un rând de cuvinte… bătute la o mașină de scris veche, cu o bandă pe jumătate roșie.

Iată lumânarea care vine să-ți lumineze patul. Iată, vine securea care-ți va tăia capul.

Biletul era semnat cu cerneală neagră, abia lizibil. *Un admirator secret.*

Rafe se încruntă.

– Este o glumă?

– Dacă este o glumă, nu e prea bună. Mămica n-a râs. S-a supărat foarte tare.

Rafe își imagină versiunea mai în vârstă a lui Sam rupând scrisoarea în bucățI, și se încruntă și mai tare. Astfel de scrisori nu erau ceva ce puteai arunca și apoi uita. În poliție văzuse destule scrisori de amenințare. Marea majoritate s-au dovedit a fi aiureli… opera unor lași sau nebuni care se distrau înspăimântând femei pe care abia le cunoșteau sau nu le cunoșteau deloc. Mai mult ca sigur biletul ăsta fusese trimis de o astfel de persoană. Dar dacă nu era așa, dacă fusese trimis de un maniac, care credea…

Întinse mâna după telefon.

– O să sun un prieten bun de-al meu, un căpitan de poliție, Mike…

Rafe înțepeni. Pe spatele hârtiei era scris un nume cu aceleași litere ca în bilet. *V. Chandler.*

Ochi verzi. Zâmbet înțelept, trist. Rafe trase cu putere aer în piept, simțind nevoia să respire de parcă cineva îi trăsese un pumn în piept.

– Fetițo, care este numele mamei tale? o întrebă el încet.

Sam îl privi puțin dezamăgită.

– Am crezut că-ți amintești. Este Victoria.

Capitolul 2

Reflectoarele îndreptate spre reporter îți dădeau impresia că în jurul capului avea o aură aurie. Zâmbi cald spre camera de luat vederi, cu un aer încrezător și autoritar, care l-ar fi făcut pe Moise să pară un simplu vânzător de mașini de mâna a doua.

– Acestea au fost știrile amiezii. Ai vreun plan pentru weekend, Victoria?

Bruneta care stătea în dreapta lui dădu din cap îndreptându-și spre cameră zâmbetul radios.

– Ei bine, vreau să lucrez puțin în grădină. Asta numai dacă strălucitoarea Cynthia îmi promite o vreme bună.

Camera se îndreptă spre o blondă voluptuoasă care stătea lângă harta care prezenta vremea.

– Vă rog să vă reamintiți că eu doar prezint vremea. Nu promit nimic. Făcu din ochi. Cel puțin, nimic din ceea ce mama mea nu ar vrea să audă.

Toți trei chicotiră. Apoi bărbatul blond se întoarse spre cameră.

– Sunt Brad Nordstrom…

– Și Victoria Chandler, adăugă bruneta făcând același gest ca el.

– Și Cynthia Sharp, spuse tărăgănat roșcata, dorindu-vă la toți…

– Un sfârșit de săptămână plăcut, terminară ei într-un glas.

În timp ce camera se retrăgea de pe cele trei chipuri zâmbitoare ale reporterilor, în off se auzi melodia genericului și apoi apărură pe ecran inițialele postului.

– Și… gata! strigă regizorul. Bună treabă, prieteni.

– Pe naiba. Expresia distinsă și caldă de pe chipul lui Brad se transformă într-un dezgust plin de emfază. Această ultimă parte a intrat cu o secundă mai târziu. Și unde este cafeaua mea? Nimeni nu este în stare să facă lucrurile bine, aici?

– Ei, nu te enerva, domnule Nordstrom, șopti Cynthia, apărând lângă el cu o cană cu cafea în mână. Sunt sigură că n-a vrut să te supere. La urma urmei, tu ești principalul reporter la care se uită toți…

Victoria Chandler rămăsese așezată la masă, privind cum toți bărbații din echipă se întorseseră ca unul, ca să se uite la unduirile coapselor Cynthiei, acoperite de fusta mini galbenă. Mișcarea nu-i atrase atenția înfumuratului Brad, pentru un motiv pe care noua angajată la „vreme” urma să-l descopere.

– Nu ai noroc, fetițo, mormăi Tory în timp ce-și plecase privirea și începu să-și desfacă microfonul prins la reverul bluzei de mătase albă. Nu sunteți pe aceeași lungime de undă, biata de tine.

– „Această biată” nu ar ezita să te folosească drept trambulină de lansare.

Victoria își ridică privirea spre femeia cu părul gri, care ignorase semnul „Numai echipa de muncitori” și se urcase pe platforma unde era așezată masa. Probabil că în altă viață, Liz Harper fusese un sergent de instrucție. În această viață se încarnase ca asistent executiv al lui Tory și cea mai apropiată prietenă a acesteia. Zâmbind, Tory continuă să-și desprindă cu grijă recalcitrantul microfon de pe materialul delicat al bluzei.

– Cynthia este inofensivă. Doar ambițioasă.

– Mda, tot așa a spus și Eva despre șarpe, comentă Liz în timp ce-și nota ceva în notesul ei. Termină cu o înfloritură și-și puse creionul după ureche. Îți amintești zilele când cinstea și integritatea erau la ordinea zilei la departamentul știri? Acum este la ordinea zilei mărimea sânilor. Slavă Domnului că tu nu ești așa.

Mă rog, nu în ceea ce privește sânii, se gândi Tory. Era conștientă că cei de la conducere o angajaseră pentru *Jurnalul de la amiază* având în vedere înfățișarea ei de „fata din vecini". Și totuși nu o deranja – și nici n-ar fi avut ce face dacă o deranja. Audiența crescuse de când Cynthia apăruse pe post și Victoria se luptase prea mulți ani ca să ajungă în vârf ca să mai caute nod în papură. Din partea ei, Cynthia putea să danseze goală pe masă în fața camerelor, dacă în felul ăsta creștea audiența. Dumnezeu era martor că având în vedere trecutul ei, nu putea să judece pe nimeni.

– Trezește-te, Victoria! Te simți bine?

Vocea de sergent a lui Liz o trezi din visare pe Tory.

– Doar puțin… obosită.

– Mda, ei bine nu te gândi că în următoarea perioadă o să te odihnești. Te așteaptă un teanc de copii video pe birou. Producătorul le vrea editate ASAP. Și știi, dacă vrei să împrumuți laptopul meu, voi fi mai mult decât bucuroasă să…

– Frumoasă încercare, Liz, îi răspunse Tory cu un zâmbet ușor, dar sincer. Știi că niciodată nu folosesc computerul.

– Ei bine, ar trebui, comentă neabătută asistenta ei. Niciodată nu folosești computerul. Niciodată subiecte politice sau crime. Este uluitor cum supraviețuiești în lumea știrilor și cu atât mai mult în top. Ceea ce mi-a adus aminte – sunt câteva schimbări în programul tău. La ora două ai o cuvântare la Tinerii Conducători de Mâine, la Coral Gables Garden Club și după-amiază iei ceaiul cu Prietenii Marelui Ospreys…

Tory asculta lista, comparând întâlnirile lui Liz cu lista ei. *Dezgheți ceva din frigider pentru diseară. Triezi facturile de pe birou. Asigură-te că Sam a început să-și facă temele. Asigură-te că Sam și-a terminat temele. Fă curat. Curăță toaleta. Spală vasele. Spală mașina. Fă-i baie lui Sam. Încearcă să nu înnebunești.*

Pentru marele public, Victoria Chandler era o persoană cu sânge rece, calmă în vârtejul lumii. Audiența ei o prețuiau pentru reportajele originale, pentru curajul în fața unei crize majore ca uraganul Andrew, dar și pentru simpatia și înțelegerea în fața unei tragedii minore ca dispariția unui cățel.

Își petrecuse ani încercând să-și facă un nume și niciodată nu recursese la politică, chiar dacă asta o costase câteva contracte bune. Reușise muncind din greu, cu hotărâre și devotament. La vârsta de douăzeci și șapte de ani câștigase mai multe premii de televiziune, decât un reporter care avea de două ori vârsta ei. Din toate punctele de vedere era considerată o persoană cu succes.

Numai ea știa cât de departe era în realitate de persoana stăpână pe sine care apărea pe micul ecran.

– Tory?

Ridică brusc capul și întâlni privirea uimită a lui Liz.

– Scuză-mă, Liz. Ce spuneai?

– Doar să te uiți peste program. O privi îngrijorată. Știi, poate că ai nevoie de relaxare și recreere. După program, în seara asta eu și Hank ieșim în oraș. Tu și Sam puteți veni cu noi.

– Ultimul lucru de care aveți nevoie este a treia persoană și o a patra cu ea. Dar oricum mulțumesc.

– Atunci ia pe cineva să aibă grijă de Sam și eu îl pun pe Hank să vină cu un prieten. Au trecut câteva săptămâni bune de când ai terminat cu, mă rog, oricum îl chema.

– Mulțumesc pentru invitație, îi spuse în timp ce se ridica și-și îndrepta fusta. Dar am o grămadă de treabă de făcut. Știu asta mai bine ca oricine. Părăsi studioul și străbătu coridorul îndreptându-se spre biroul ei.

Liz greșise – trecuseră luni de când nu se mai întâlnise cu el – nu că ar fi fost mare lucru, de la început. Crescându-și copilul singură și având o carieră care o solicita foarte mult, Tory avea foarte puțin timp pentru viața socială, și cinstit, prefera așa. Cu cât se apropia mai mult de o persoană, cu atât mai multe întrebări îi punea – despre ea, despre fiica ei, despre trecutul ei, despre care nu voia să vorbească. Era respectată, i se făceau confidențe, era admirată, dar nu avea nici un prieten în care să aibă încredere. Era singură, la fel de singură ca în noaptea aia ploioasă, cu aproape zece ani în urmă, când părăsise micul oraș natal din Georgia, cu douăzeci de dolari în buzunar și cu un copil nedorit în pântece…

*
* *

– Mami!

Când Tory deschise ușa biroului, Sam se aruncă în brațele ei. Dragostea și surpriza se amestecară în inima lui Tory în timp ce-și îmbrățișa strâns fetița.

– Sam, ce faci aici? Se presupune că trebuia să stai cu fata care are grijă de tine.

– I-am spus că mă duc în vizită la o prietenă. Fetița avu bunăvoința să arate stânjenită. Și într-un fel era adevărat. Vreau să zic că el este prietenul meu.

– Cine?

– Eu, răspunse o voce profundă și ușor răgușită.

Tory ridică brusc capul. Un bărbat stătea sprijinit de marginea biroului, o siluetă slabă, neras, cu părul negru și cu un chip și mai întunecat. Instinctiv o împinse pe Sam în spatele ei, apărându-și fetița cu propriul corp.

– În apropiere este postul de gardă, îl preveni ea. O să chem poliția.

– Eu *sunt* polițist, mârâi bărbatul. Cel puțin, am fost.

Privirile li se încrucișară. Îi simți mânia ca pe o lovitură, dar sub această mânie era ceva și mai puternic, o forță care o atrăgea ca un magnet. Mai văzuse ochii ăia. Înghițind în sec, se forță să-și învingă panica și-l privi cu ochii reporterului obișnuit să vadă toate amănuntele. Și-și reaminti.

Se întâlniseră într-o cameră rece de spital, unde ea luase un interviu eroului rănit care-și riscase viața ca să-și salveze prietenul. Îi povestise visele lui, dorințele și temerile. Îi dezvăluise cea mai sensibilă parte a lui. Și ea…

Tory înghiți din nou în sec, dorindu-și să se găsească mai degrabă într-o cameră plină cu cei mai periculoși criminali, decât să dea piept cu un singur – polițist detectivul Raphael Ramirez.

*
* *

Nu arăta deloc așa cum și-o reamintea el. La spital i se păruse mai în vârstă, aproape angelică, în timp ce el își deschisese sufletul în fața ei. Remarcase că era o femeie atrăgătoare – nici un somnifer sau calmant nu-l putuse împiedica să observe asta – dar i se păruse o frumusețe de neatins, asemănătoare cu Maica Domnului așa cum o descria

părintele Todaro la școala de duminică la biserică. Dar femeia brunetă și zveltă din fața lui era tânără și deloc angelică. Și spaima din ochii ei îl mișcă.

– Doamnă Chandler, numele meu este…

– Știu cine ești, detectiv Ramirez, îi spuse ea calmă.

Pe de altă parte, vocea ei era așa cum și-o reamintea. Își aminti vocea caldă, moale și ușor răgușită, care-l învălui ca cel mai fin cubanez, vindecând rănile asupra cărora medicamentele nu avuseseră nici un efect. Vocea pătrunzătoare care-l torturase în vis săptămâni de-a rândul, chiar dacă știa că fiecare cuvânt de încurajare pe care i-l spusese, fusese o minciună.

– Nu mai sunt *detectiv*, îi spuse el cu amărăciune. Nu mai sunt, de când am devenit star TV.

Tresări. Bine. Merita o pedeapsă după ceea ce-i făcuse.

– Dar el *este* detectiv, interveni Sam în timp ce ieșea din spatele mamei sale și se așeza între adulți. Numele lui este în cartea de telefon la Investigatori și are un birou pe ușa căruia scrie „Agenție de Detectivi". Și eu l-am angajat.

– Angajat? repetă mama ei cu o expresie uluită pe chip. Sam, te-am prevenit să lași la o parte jocul de-a hoții și vardiștii…

– Nu se joacă, o întrerupse Rafe. Din buzunarul de la spate scoase o hârtie bătută la mașină și i-o arătă.

La început ea fu uimită. Apoi făcu ochii mari și Rafe surprinse o undă de vulnerabilitate sub masca de răceală. Dar într-o clipă persoana stăpână pe sine reveni.

– Sam, îi spuse ea calmă. Vreau să te duci la grădiniță.

– Dar acolo sunt sugari!

– Numai pentru câteva minute. Vreau să discut cu domnul Ramirez. Singuri.

– O.K., mormăi Samantha.

Victoria îngenunche lângă fiica ei. Își trecu degetele prin buclele fetiței dându-le la o parte din ochi, îi aranjă bretelele rucsacului Barbie și-i puse mai bine șapca de base-ball pe cap.

Apoi o bătu ușor pe umăr și o sărută pe frunte, lucru pe care fetița îl acceptă cu un zâmbet, și nici înfățișarea ei de băiețoi nu-l putu ascunde.

Ritualul dură mai puțin de un minut, dar îl mișcă profund pe Rafe.

El era așa de sigur de faptul că Victoria Chandler nu era o persoană sinceră. În timpul lungilor și grelelor luni ale recuperării o păstrase în minte ca un exemplu, o mărturie a duplicității în viață și a faptului că s-a înșelat foarte tare. Într-o lume în care nu se putea baza pe nimic, ar fi putut număra și trădarea ei, și se agăța de asta. Voia s-o vadă – nu ca s-o ajute, așa cum credea Sam, ci să-i arunce în față câteva din frustrările lui, cauzate de ea. Voia s-o facă să plătească pentru ele. Voia să facă pe cineva să plătească…

Dar imaginea lui de dur se spulberă. Privea femeia încă îngenuncheată și văzu emoția și teama trecând pe chipul ei în timp ce se uita după fetiță, care se îndrepta spre capătul culoarului. Undeva, în fundul sufletului lui, ceva fragil și sacru se trezi la viață, ceva ce nu mai simțise de atâta timp încât îi uitase și numele.

Totul se întâmplă cu un scop, Raphael.

Ea se ridică, aproape inconștient învârtind în jurul degetului o șuviță de păr negru. Nu-l privi. În schimb, își ridică ochii ca și cum ceva interesant apăruse pe tavan. Apoi își încrucișă brațele pe piept și strânse buzele cu hotărâre, gest pe care îl moștenise și fiica ei și pe care el îl văzuse la ea atunci când năvălise în biroul lui. Începu să bată rar darabana cu degetele pe mâneca bluzei. Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

Gura lui Rafe se strâmbă. Cucoana nu era o bună jucătoare de pocher. Mulți ani petrecuți în poliție îl învățaseră limbajul corpului, care putea să-i spună mai multe decât cuvintele. În acel moment putea s-o citească foarte bine.

Era sigur de un lucru în privința Victoriei Chandler. Îl va minți.

Capitolul 3

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai adus fata, îi zise Tory în timp ce-și punea scrisoarea în buzunar. Aș dori să-ți plătesc pentru timpul pierdut.

– Nu vreau banii tăi.

Putea ghici foarte bine ce dorea el. Capul ei. Pe o tavă. Se gândi din nou să cheme paza, dar îi era datoare că o adusese pe Sam cu bine la ea. Printre altele. Traversă camera până la birou și se întoarse cu fața spre el.

– Știi, în legătură cu interviul. Nu a fost…

– Las-o baltă, o întrerupse Rafe. Singurul lucru care mă interesează este scrisoarea. Trebuie s-o arăți la poliție.

Tory pufăi. Nu-i plăcea deloc când cineva îi spunea ce să facă – în special un fost polițist necioplit care avea pică pe ea.

– Scrisoarea este o glumă, domnule Ramirez. Personalitățile din lumea televiziunii le primesc mereu.

– Personalitățile din lumea cu creier se duc la poliție, i-o întoarse el.

Enervarea lui Tory crescu. Indiferent de ce-i datora, uită tot în fața aroganței lui condescendente.

– Am creier. Și încă unul bun. Sunt destul de deșteaptă ca să fac diferența între o farsă și o amenințare.

– Zău?

Privirea ochilor negri se încrucișă cu a ei. Intensitatea privirii o descumpăni, reamintindu-i de alte priviri care o condamnau. Își petrecuse întreaga copilărie auzind mereu că nu este bună de nimic. Mai mult decât nimic. Succesul obținut din greu mai alinase nefericirea acelor ani, dar într-un colț din ea mai exista o mică parte care-și va aminti mereu de acea fetiță și de durerea ei.

Se întoarse, înconjură biroul și se așeză pe scaun. Îl voia pe Ramirez, împreună cu toate amintirile pe care le redeșteptase, afară din biroul și din viața ei. Și nu-i păsa cum făcea lucrul ăsta. Începu să trieze benzile și hârtiile de pe birou.

– Mulțumesc pentru sfat. Mă voi gândi la el. Între timp am o grămadă de treabă. La revedere, domnule Ramirez.

El nu se mișcă. În schimb, se sprijini de birou și se aplecă spre ea.

– Crede-mă, dacă ar fi vorba doar de tine, aș fi plecat de mult. Dar ai o fetiță minunată și nu-mi place să i se întâmple ceva.

– Mai bine aș muri, decât să i se întâmple ceva.

El se aplecă și mai mult, cu un rânjet pe buze.

– Începe să-mi placă ideea asta.

Tory sări în picioare.

– Ieși afară!

– Cu plăcere. Imediat ce-mi vorbești despre acest admirator secret.

– Nu ți-aș spune nici ce oră este! Nu ai nici un drept să vii aici…

– *Dios*, femeie, încerc să te ajut!

– Nu vreau ajutorul tău! Lovi biroul cu atâta violență încât niște dosare și videocasete căzură pe jos. Am fost singură încă înainte de nașterea Samanthei și nu am nevoie ca un știe-tot fost polițist și arogant pe deasupra să vină și să-mi spună…

Se opri când realiză că Ramirez n-o mai asculta. În schimb atenția lui era îndreptată spre dezordinea de pe birou. Nici măcar nu avea bunul-simț s-o asculte! Furioasă întinse mâna după telefon, hotărâtă să formeze numărul de la pază și să termine cu Ramirez o dată pentru totdeauna. Dar mâna îi înțepeni pe receptor când privirea îi căzu pe foaia de hârtie și pe literele sângerii inegal dactilografiate.

Și când inima ta va începe să sângereze
Vei fi moartă, moartă, cu adevărat moartă.

Brusc avu impresia că nu mai avea aer. Se simți paralizată. Prima scrisoare îi sosise prin poștă. Dar aceasta îi fusese lăsată direct pe birou.

– Oh, Doamne, a intrat aici, chiar în biroul meu…

– Lasă-mă să te ajut.

Își ridică privirea și se trezi învăluită de aceeași privire pătrunzătoare a eroului rănit pe care-l întâlnise cu câteva luni în urmă la spital. Își aminti felul afectuos în care vorbise despre familia lui. Cum își făcea griji mai mult pentru ei decât pentru el. Își aminti cum îi dezvăluise temerile lui pentru viitor, cu un curaj și o sinceritate care-i mersese direct la inimă. Dar cel mai bine își amintea felul în care o făcuse să se simtă utilă și într-un mod inexplicabil în siguranță.

– Întrerup ceva? Se auzi o voce tărăgănată din prag.

Tory îngheță. Cynthiei îi plăcea să bârfească la fel cum rechinului îi plăcea sângele. Dacă observa scrisoarea anonimă, toată povestea va fi pe post la ora cinci, la știri. Iar la ora unsprezece va fi și cu film.

Tory se uită la bilet, apoi din nou la Rafe, omul pe care-l trădase.

– Te rog, șopti ea. Te rog, nu spune nimic.

Căldura din privirile lui dispăru, înlocuită de o mânie rece. Îl privi cum își luă bastonul și îndreptându-se spre ușă, se opri lângă Cynthia și Tony simți că face infarct. Neajutorată, realiză că nici măcar nu l-ar putea judeca dacă spunea ceva. Ochi pentru ochi.

Dar el n-o trădă. În schimb o privi pe Cynthia cu o privire foarte bărbătească. În timp ce roșcata încă se unduia sub privirea lui, întoarse capul spre Tory.

– Până la următoarea întâlnire, doamnă Chandler.

– Cine este tipul ăsta formidabil? o întrebă Cynthia în momentul în care acesta plecă.

Tory se uita la locul unde stătuse Ramirez, gândindu-se la ochii negri care-și schimbaseră atât de repede expresia de la caldă înțelegere la mânie rece. Se simțea ca și cum ar fi întâlnit doi bărbați în loc de unul, dar care era cel adevărat și care cel fals nu știa.

– Nu știu, Cynthia, îi spuse încet. Cinstit, nu știu.

*
* *

Sunt nebun? se întrebă Rafe pentru a zecea oară, în acea sâmbătă după-amiază. Oftând, luă o nouă gură de cafea rece și-și puse cana pe bord. Privi prin parbriz la strada liniștită și modestă, cu bungalouri însorite, dintr-o suburbie a clasei mijlocii din Miami. Al treilea bungalou din capătul străzii aparținea Victoriei Chandler. Victoria Chandler, care dorea ajutorul lui la fel de mult cum dorea o durere de măsele.

Practic, ieri îl dăduse afară din birou. Dacă n-ar fi văzut acea scrisoare pe birou probabil că asta ar fi făcut. Părăsise postul de televiziune cu intenția de a uita totul despre Tory Chandler și scrisorile ei anonime. Dar în timpul scurtei lor întâlniri descoperise trei lucruri importante. Primul era că ea nu se va duce la poliție. Al doilea, că în ciuda negării, știa mai multe despre scrisori decât îl lăsase să înțeleagă.

Al treilea era că sub aspectul ei calm și stăpânirea de sine afișată, doamna era îngrijorată.

După ce îl trădase când fusese la greu, el nu-i mai datora nimic. Dar noaptea trecută chipul ei îi tot apăruse în minte – cu o față palidă, bătând nervoasă din degete, ochii ei mari și verzi exprimând atât mânie, cât și teamă. Cam în jurul orei trei dimineața îi veni ideea. Avea nevoie de ajutor, dar nu voia să implice poliția. El avea nevoie de un caz ca să le dovedească foștilor lui colegi din poliție că încă era un bun detectiv. Se puteau ajuta unul pe altul.

Era o simplă propunere de afaceri. Numai pentru că nu se plăceau unul pe altul, asta nu însemna că nu se puteau ajuta reciproc. Era trădătoare, nu proastă. Tot ce avea de făcut era să sune la ușa ei, și să-i facă propunerea.

Așa că de ce mai stătea în mașină, bătând din degete nervos pe volan, ca un adolescent făcându-și curaj să-i vorbească reginei?

– Bună, domnule Ramirez!

Rafe ridică brusc capul. De cealaltă parte a mașinii văzu o claie de bucle de un blond-închis foarte cunoscute și o pereche de ochi verzi și strălucitori privindu-l prin geamul opus. *Bună treabă, Rafe. Și o puștoaică de opt ani te ia prin surprindere.*

– Bună, *chiquita.*

Sam se ridică pe vârfuri și privi în interiorul mașinii.

– Ai adus și pistolul?

– Nu, nu l-am adus, o minți Rafe, luat prin surprindere de această întrebare războinică. N-ar trebui să fii acasă, să tragi un pui de somn, sau ceva asemănător?

– Somnul este pentru bebeluși, îi spuse Sam, strâmbându-se. Eu am aproape nouă ani. O s-o ajuți pe mami?

– Aș vrea. Cazul ăsta m-ar aduce din nou în top. Dar nu va fi ușor s-o conving. Era destul de supărată pe mine, când am plecat de la ea de la birou.

Fetița ridică din umeri.

– Nu-i nimic. Și pe mine se supără. Pur și simplu ia-o în brațe și sărut-o.

Rafe ridică din sprânceană.

– Nu prea cred că o să meargă. Nu, avem nevoie de un plan strategic.

– Ce-i aia strate-gic?

– Un mod de ai intra în grații, îi explică în timp ce se dădea jos din mașină. Ca să devenim prieteni.

– Cum suntem noi?

Rafe zâmbi.

– Mda, cum suntem noi.

Sam se sprijini de mașină, frecându-și bărbia, la fel ca un adult.

– Păi, ai putea să-i spui că-ți place grădina ei. Muncește foarte mult în grădină. Acum este acolo.

Singurul lucru pe care Rafe le-a cultivat cu succes au fost niște semințe, dar era dornic să laude rondurile de flori ale lui Tory, dacă acest lucru îi împăca. La naiba, ar putea folosi puțin din șarmul lui. Farmecul Ramirezilor era legendar în Mica Hawană – mătușa lui spunea că nici o femeie între opt și optzeci de ani nu-i putea rezista. Zâmbind încrezător își sprijini mâna pe umărul lui Sam și o strânse ușor.

– O.K, *chiquita*. Du-te și spunei mamei tale că vin.

În timp ce privea copilul care o zbughise, zâmbetul încrezător îi dispăru de pe față. O fi Victoria Chandler un reporter nesuferit, dar crescuse fetița asta grozavă de una singură. Era o mamă iubitoare și nu i se părea corect să se folosească de ea pentru a-și atinge scopul.

Nu i se părea corect – cu excepția faptului că o folosea la fel cum se folosise și ea de el când îi dăduse publicității cele mai ascunse vise, numai pentru creșterea audienței.

*
* *

– El este aici!

Tory își plecă privirea de la portocalul pe care-l curăța și o

văzu printre frunze pe fiica ei venind în fugă. Își lăsă foarfeca pe scară și-și scoase mănușile de grădinărit, apoi își șterse mâinile asudate de blugi.

– Cine este aici?

– Domnul Ra…începu Sam, dar se opri când ajunse la piciorul scării. Își privi mama și se încruntă. Mami, ai nevoie de ajutor, nu-i așa?

Tory își desfăcu baticul de la gât și-și șterse transpirația de pe față, gât și de pe decolteu. Bluza cu picățele și bretele – un cadou aiurit primit de Crăciun de la colegi – se mula pe ea ca o a doua piele. Ferindu-și ochii de soarele strălucitor, privi cerul senin fără pic de nor. Nici un noroc. Întorcându-și ochii spre pământ, își roti privirea în jurul junglei căreia îi zicea grădină. O plantase pentru a obține liniște, dar nu era ușor de menținut. În minte, socoti numărul tufișurilor și pomilor fructiferi necurățați și gradele cu care creștea temperatura. Ca să fie cinstită, ar fi fost necesară o *armată* de grădinari ca să lucreze acum.

– Bănuiesc că mi-ar fi util un ajutor, scumpo, îi zise ea cu un oftat.

– Asta voiam să știu… *cara.*

Tory se întoarse atât de repede, încât era aproape să cadă de pe scară și-l văzu pe Rafe Ramirez rânjind la ea ca motanul care înghițise canarul.

– Ce faci aici?

Și zâmbi cu gura până la urechi.

– Mă gândeam că dacă te-ai îmbrăca așa la birou, ai face-o pe blonda aia să arate ca o bucată de carne uitată în farfurie.

Era un compliment îndrăzneț, dar din punct de vedere diplomatic o remarcă incorectă. Din nefericire o făcu pe Tory să roșească.

– Ce faci*, cu adevărat*, aici?

– A venit să ne ajute, mami, îi răspunse Sam veselă, neobservând tensiunea dintre adulți. Ai spus că ai nevoie de ajutor.

– M-am referit la ajutor pentru *grădinărit*. Sunt sigură că domnul Ramirez are lucruri mai importante de făcut decât să curețe tufișuri. Se întoarse către detectiv și-l privi cu răceală, destul de dificil de realizat având în vedere căldura de afară. Mai importante, nu-i așa?

El nu păru să-i observe răceala.

– Nu, îi răspunse în timp ce ochii negri îi sticleau. Absolut nimic.

Zâmbetul lui o luă prin surprindere. Îl văzuse distrus pe patul de spital, de-a dreptul ostil în biroul ei, dar niciodată nu văzuse zâmbetul ăsta fermecător. Ar fi preferat ostilitatea lui. Aplecându-se, își puse mâna pe umărul fetiței.

– Sam, dacă domnul Ramirez vrea să ne ajute va avea nevoie de niște mănuși. Vrei să te duci în casă și să-i aduci o pereche?

Sam scoase un strigăt victorios și o luă la goană. Tory se îndreptă și încrucișându-și brațele se ntoarse spre detectiv.

– O.K., a plecat. Care-i treaba?

– Vorbești ca un adevărat reporter, îi răspunse el cu un zâmbet dezarmant. De unde știi că nu sunt un fan al grădinăritului? Grădina ta este foarte… diferită.

– Este un dezastru, îl corectă Tory în timp ce se întorcea la scară. O las puțin de capul ei și cresc o grămadă de buruieni. Nici un grădinar adevărat n-ar fi permis așa ceva.

– Atunci de ce nu scapi de ea?

– În nici un caz. Am cumpărat casa pentru grădină. Sam și cu mine ne-am schimbat destul de des locuința, din cauza serviciului meu… șase orașe în nouă ani. Am vrut să-i ofer șansa să se stabilească undeva, chiar dacă este doar în sens metaforic. Se opri realizând că-i mărturisise mai mult decât ar fi vrut. Își luă foarfeca și începu să urce scara. Presupun că astea ți se par niște prostii.

– Îmi pare că-ți iubești fetița.

Blândețea din vocea lui o surprinse. Ca reporter de vârf într-o lume dură, se învățase să-și ascundă partea vulnerabilă. Chiar și

bărbații cu care se întâlnise se așteptau ca ea să fie dură și insensibilă, la fel ca imaginea ei de pe micul ecran. Dar sub acest aspect era moale ca mutul, genul de femeie care plânge la filmele cu Benji și la textul de pe felicitări.

Și a cărei inimă era mult mai fragilă decât s-ar fi crezut.

– O iubesc mai mult decât viața mea. Acum, te rog să mă scuzi, dar am multe de curățat, domnule Ramirez.

– Spune-mi Rafe. Se rezemă de un copac și-și încrucișă brațele la piept. Și ai dreptate. N-am venit aici să te ajut la grădinărit. Am venit să-mi cer scuze.

După un deceniu în domeniul știrilor, Tory era iar luată prin surprindere și se holbă la el printre crengi.

– Glumești.

– Am fost deplasat. Dacă nu vrei să mergi la poliție în legătură cu scrisorile, este treaba ta. Sigur, m-am gândit că le-ai putea arăta cuiva…

– Nu vreau. Singura cale de a descuraja un glumeț este să nu-l iei în seamă. Și apoi, dacă viperele de la televiziune ar afla, voi fi pe post imediat.

– Nu toată lumea le urmărește.

– Nu toată lumea. Doar nouăzeci și nouă virgulă nouăzeci și nouă la sută din populație. Se răsuci și se întinse spre o creangă aflată mult mai sus. Prima regulă a reporterului este să nu aibă încredere în nimeni. A doua este că dacă ai avut încredere în cineva, să te aștepți că te va dezamăgi.

Rafe o privi printre crengi, expresia chipului lui fiind ascunsă de umbră.

– Fără supărare, dar nu cred că ești chiar atât de dură. Te-am văzut împreună cu fiica ta. Ești caldă și iubitoare. Și arăți prea tânără ca să fii așa de cinică.

– Aspectul poate fi înșelător, îi replică ea în timp ce se întorcea spre crengile de sus. Nu știa de ce acest compliment din partea lui Rafe Ramirez o făcu să roșească din nou. Probabil de

vină era căldura. Sau poate felul în care tricoul lui se mula pe pieptul musculos. Nu era genul de femeie care să roșească ușor, dar Rafe o făcea să se simtă cum nici un bărbat nu reușise până acum. Încă de prima oară, când îl văzuse în spital, fusese atrasă de el, de caracterul lui puternic, de duioșia lui, de hotărârea lui.

Își aminti luându-i mâinile, simțindu-i puterea degetelor lungi, calmul pe care i-l transmitea. A fost doar o iluzie, desigur, produsă de actul lui de eroism, dar își reaminti că se întrebase dacă el era o persoană de încredere, dacă putea conta pe el, o persoană care o putea proteja de un viitor nesigur și de trecut de asemenea. *Și când inima ta va începe să sângereze.*

Se trezi din visare atât de brusc încât datorită mișcării scara se clătină.

– Hei, fii atentă! Rafe ieși din umbră și prinse scara. Nu te urca așa de sus.

Iar îi spunea ce să facă. Mândria i se trezi din nou și-și plecă ochii spre el. Privirea lui era intensă. Stăruitoare. Și fără urmă de milă sau compasiune, așa cum o văzuse în spital. Înăbușindu-și dezamăgirea mai urcă o treaptă, așa că piciorul ei era în dreptul umărului lui.

– Mulțumesc, dar știu să-mi port de grijă singură.

– Perfect. Te-ai descurcat singură încă înainte de nașterea lui Sam. Nu ai nevoie de nimeni. Ei bine, am o noutate pentru tine, doamnă. Câteodată chiar ai nevoie de ajutorul unui prieten.

– Nu ești prietenul meu, Ramirez, îi spuse ea cu voce de gheață. Ridică foarfeca grea spre o creangă de deasupra capului. Acum pentru ultima oară, te rog plea…

O albină ateriză pe obrazul ei, din senin. Se feri și din cauza foarfecii grele își pierdu echilibrul. Îi dădu drumul și încercă să se prindă de cea mai apropiată creangă. Dar se alese cu un pumn de frunze. Se răsuci încercând să-și recapete echilibrul, dar deja pierduse bătălia. În următoarea secundă se trezi zburând…

Și ateriză drept pe pieptul lui Rafe.

Capitolul 4

Pentru o femeie slabă, cântărea o tonă.

Tory îl lovi pe Rafe ca un sac de cartofi și-l trânti la pământ cu atâta putere încât el simți că nu mai are aer. Făcut sandviș între iarbă și Tory, închise ochii și se strâmbă. Era strivit, învinețit, și ceva ascuțit îl împungea în umăr. Și cu asta basta, cu ideea de erou.

– Ramirez, te simți bine?

De fapt se simțea ca naiba. Dar ea părea în ordine, așa că cel puțin din acest punct de vedere salvarea ei fusese un succes. Încă strâmbându-se, deschise încet ochii și văzu…puncte?

– Ramirez? Rafe, spune ceva!

La început nu răspunse, preocupat de ceea ce vedea de aproape. Cel mai frumos corp de femeie. Pe sub taioarele serioase și închise la culoare pe care le purta la serviciu, Tory Chandler avea un corp pe care orice Iepuraș de la Playboy l-ar fi invidiat. Fără tragere de inimă își ridică privirea spre chipul ei.

– Sunt… bine.

Gura ei se destinse într-un zâmbet dulce, foarte diferit de cel profesional afișat pe micul ecran. Înțepeni retrăind în minte momentul întâlnirii cu această femeie în spital, când atingerea blândă a mâinii ei și ochii de smarald îi readuseseră în corpul rănit și în spirit viața, dorința.

O dorință foarte bărbătească, se gândi el în timp ce-și întorcea privirea spre sânii ei.

De data asta, ea îi urmări privirea. O roșeață ușoară îi cuprinse gâtul și obrajii în timp ce se dădea la o parte și se așeza pe iarbă.

– Îmi pare bine că ți-ai revenit, îi spuse ea sec. Dar a fost riscant. Ai fi putut să te rănești, Ramirez.

– Cu un minut în urmă eram Rafe, o întrerupse el în timp ce se ridica.

– Cu un minut în urmă am crezut că te-ai lovit la cap, îi răspunse ea imediat. Serios, te simți bine? Vreau să zic, piciorul tău…

– Piciorul meu nu este treaba ta. Nu sunt invalid.

Imediat își regretă cuvintele. Se repezise la ea așa cum se repezea la toți cei care-l considerau mai puțin om de când fusese împușcat. Dar expresia de durere din ochii ei îi arătă că făcuse doar o observație, nu o judecată. Răspunsul lui fusese reacția unui nemernic fără picior, cu accent pe nemernic.

– Uite, îmi cer scuze. M-am săturat ca oamenii să mă trateze ca pe o ciudățenie.

– Rafe. Eu… nu ți-am mulțumit încă pentrucă m-ai salvat. Riscant sau nu, ai făcut un lucru minunat.

Abia îi auzi cuvintele. Privirea ei îi reținu atenția. Dintr-o dată deveni conștient de căldura pielii ei, de părul negru mătăsos, felul excitant în care pantalonii scurți se mulau pe

fundul ei. Își spuse că era o simplă reacție chimică, rezultatul căderii peste el a unei femei adorabile, după șase luni de celibat. Dar în timp ce privea cum o picătură de transpirație se prelingea pe gâtul ei și dispăru în valea dintre sâni, realiză că această combinație chimică era nitroglicerină pură.

– Rafe… trebuie să-ți spun ceva. În legătură cu interviul.

Interviul. Unde ea dezvăluise secretele lui pentru plăcerea auditoriului din Miami. În sinea lui se blestemă pentru că din nou căzuse sub vraja ei.

– Fără supărare, dar mai degrabă mănânc iarbă decât să-ți mai fac confidențe.

El începu să se ridice, dar ea se întinse și-și puse mâna peste a lui.

– Stai.

Atingerea ei nu era insinuantă, dar simți un gol în stomac. Ce nitroglicerină, cucoana era de-a dreptul atomică. Și nivelul crescut al atracției față de ea îi mări furia.

– Ai încredere în mine, *cara*, îi spuse el cu voce joasă și amenințătoare. Să aștept nu este o ide…

– Nu a fost transmisă versiunea mea de interviu.

Rafe înțepeni.

– Pe naiba! Era povestirea ta.

– Producătorul meu a refăcut banda. Eu am scos partea în care am vorbit confidențial, și n-am știut că a fost reintrodusă până când n-am auzit pe post. Am încercat să-ți telefonez și să-ți explic, dar prietenul tău mi-a spus că nu vrei să vorbești cu mine. Un tip numit Mike.

Fostul partener al lui Rafe își petrecuse fiecare zi, când nu lucra, la el la spital, păzindu-și prietenul rănit, la fel cum o lupoaică își păzea bârlogul.

– Dar ai fi putut să-mi scrii o scrisoare sau să vii până la spital.

– Chiar a doua zi am fost trimisă într-o delegație. Când m-am întors, tu părăsiseși spitalul și eu… Luă o mână de iarbă și o smulse din pământ. Ca să fiu sinceră, mi-a fost teamă. Mi-am închipuit că fie ești furios pe mine, fie ai uitat toată povestea și de mine.

El o privi fix, încercând să afle adevărul.

– Eu… nu te-am uitat.

Ea înghiți în sec și când îi răspunse o făcu în șoaptă.

– Nici eu nu te-am uitat.

Nu-l trădase. Gândul descătușă un șuvoi de sentimente pe care le ținuse închise în el timp de luni de zile, chiar din clipa în care ea îl ținuse de mână. În ochii ei văzu o scânteie din propria lui pasiune. Nu crezuse că era posibil să dorească o femeie atât de mult, o femeie pe care nu o sărutase niciodată și pe care abia o atinsese. Totuși într-un fel era singurul lucru din viața lui care avea un sens real.

Încă de la împușcare trăise ca o umbră. Dar în ochii lui Tory vedea imaginea bărbatului care fusese odată și care dorea să redevină. Un bărbat care putea să scape o doamnă de necaz. Un bărbat care putea să facă ceva pentru lume. Un bărbat care putea să excite o femeie, s-o facă să-l dorească, să se consume pentru el. Își plecă privirea spre buzele ei pline, aflate doar la câțiva centimetri de ale lui.

– N-am putut să te uit, *cara*, murmură el în timp ce gura lui o acoperea pe a ei. Nu când…

– Mami, ești încă supărată pe domnul Ramirez?

Fetița era la câțiva metri de ei, cu o pereche de mănuși în mână, privind cu atenție la cei doi adulți. Tory sări în picioare, scuturându-și inconștient praful de pe picioare, în timp ce se îndrepta spre fiica ei.

– Scumpo, de când stai aici?

Fetița ridică din umeri

– Nu știu. Puțin înainte ca să începeți să vă sărutați.

– Nu eram… Vreau să spun că nu ne… Tory se uită peste umăr spre Rafe. Vrei să mă ajuți?

Rânjind, Rafe se sprijini într-un cot.

– Nu prea.

Îl privi furioasă, apoi se întoarse spre fiica ei.

– Pur și simplu îi mulțumeam pentru că m-a ajutat să nu mă lovesc când am căzut de pe scară.

Sam făcu ochii mari, privindu-i cu interes.

– Marfă! Ca un adevărat erou.

– Da, fu Tory de acord. Un adevărat erou.

Cât timp lucrase în poliție, Rafe câștigase destule decorații și medalii, dar nu însemnaseră nimic în comparație cu admirația sinceră din vocea lui Tory și din ochii fetei ei. Era lovit și mușchii piciorului îl dureau îngrozitor, dar în acel moment simțea că ar putea alerga la maraton. La naiba, parcă avea aripi, îi venea să zboare.

Apoi Samantha vorbi.

– Acum te place, domnule Ramirez. Bănuiesc că strate-geea noastră a mers.

– Strate-gee? Repetă Tory uimită.

– Sam, nu cred că este nevoie să…

– Strate-geea pe care am plănuit-o eu și domnul Ramirez ca să nu mai fii supărată pe el. I-am spus să te întrebe despre grădină, dar chestia cu salvatul este mult mai bună.

– Tu ai întrebat-o pe fiica mea? îl întrebă Tory. *Te-ai folosit* de ea?

Rafe se ridică în picioare.

– Nu asta am spus eu…

– Ba da, zise Sam cu inocență. Ai spus că vrei să-i intri în grații și să te împrietenești cu ea. Ai spus că acest caz te poate reabilita. Se uită la mama ei. Nu vrei ca domnul Ramirez să se reabiliteze?

Tory nu trebui să zică nimic. Expresia din ochii ei îi arătă lui Rafe că fragila încredere în el se spulberase ca un balon de săpun.

– *Cara,* trebuie să mă crezi. Nu am…

– Intră în casă, Sam, îi zise ea întunecată.

– Dar, mami, eu…

– Acum!

Confuză, dar supusă, fetița alergă spre casă. Tory o privi alergând, așteptând să se îndepărteze îndeajuns. Apoi se întoarse spre el.

– O să simplific lucrurile pentru tine, îi spuse cu o voce egală. Apropie-te de mine sau de Sam și chem poliția.

Porni pe urmele fetiței. Rafe întinse mâna și o prinse de încheietura mâinii, strângând-o cu putere.

– Metoda mea a fost greșită. Recunosc. Dar am venit să te ajut…

– Mda, ajută-te singur, îi strigă ea, luptându-se să se smulgă din strânsoare. Du-te dracului!

– Probabil că mă voi duce. Dar între timp, ar trebui să arăți scrisorile alea cuiva. Dacă nu poliției, atunci unui alt detectiv.

– Nu pot.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

Se opri și-l privi furioasă.

– Pentru că nu există un caz. Am ars scrisorile.

Capitolul 5

Le-ai ars? Rafe se holbă la ea uluit. Ai ars singurele dovezi clare pe care le-ai avut?

– N-am vrut ca Sam să le găsească. Deja este speriată…

– Sigur că este speriată! explodă el. Un nebun trimite scrisori de amenințare mamei ei.

– Vorbește mai încet, îl preveni Tory în timp ce privea spre casă. Se întoarse spre Rafe și se îndreptă, încercând să pară mai înaltă, dar din nefericire nu ajunse decât până la bărbia lui. Uite ce este, am destui ani ca reporter anchetator ca să realizez diferența dintre o farsă și o amenințare.

– Ei bine, și eu sunt investigator. Și tu, cucoană, știi cu mult mai mult decât spui.

– Nu știu despre ce vorbești.

Se aplecă și o privi fix în ochi.

– Ești o mincinoasă. Mai rău, nu știi să minți. Vreau adevărul.

– Adevărul? La fel ca cel pe care l-ai folosit ca să intri în curtea mea pretinzând că-ți pasă de mine și de fiica mea?

El tresări la această ripostă rapidă.

– Am greșit. Ar fi trebuit să vin direct la tine. Am văzut acest caz ca pe o cale să dovedesc poliției că sunt mai bun decât să stau în spatele unui birou cu hârțoage. Încă mai pot merge să fac anchete pe stradă. Eu… ah, la naiba. Îi dădu drumul la mână și-și întoarse privirea, trecându-și mâna prin părul scurt, într-un gest plin de frustare. Nu mă aștept să înțelegi. Cred că nimeni nu poate, decât dacă viața i-a fost distrusă într-o secundă.

Tory înțepeni. Din nefericire, ea știa exact ce simțea el.

– Da, am vrut cazul ăsta… destul de mult încât să mint. Dar numai pentru că știu că pot fi de ajutor. Numai pentru că știu că ai nevoie de ajutorul meu.

– Chiar dacă aș avea nevoie de ajutor, de ce ar trebui să am încredere în tine?

El o luă de bărbie și-i întoarse ușor capul într-o parte. Atingerea lui era rece și neutră, dar și așa simți cum o străbate un fior.

– Linii de oboseală în jurul gurii. Cearcăne pe care ai încercat să le ascunzi sub fard. Aș putea spune că nu ai prea dormit nopțile astea.

Ea se desprinse din atingerea lui.

– Am dormit foarte bine, îi zise. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ar trebui să am încredere în tine?

– Pentru că eu știu ce înseamnă să-ți fie teamă. Povestește-mi. De ce te temi?

Doamne, în fine putea să povestească. Cu nouă ani în urmă fusese o persoană diferită… tânără, speriată și disperată cum numai o fată de optsprezece ani poate fi. Își îngropase trecutul adânc și se dedicase carierei, construind un viitor pentru ea și fiica ei. Dar scrisorile anonime readuseseră acele amintiri în prezent.

Totuși nu mai era o adolescentă înspăimântată și nu avea intenția să se lase intimidată de un nemernic anonim, ale cărui

scrisori îi răscoliseră amintirile. Și nici nu intenționa să-și dezvăluie trecutul unui bărbat care nu dorea decât să-și reabiliteze cariera.

Dar jocul se putea desfășura numai cu doi parteneri. Îi adresă cel mai strălucitor zâmbet pe care-l afișa pe micul ecran.

– Știi, la urma urmelor s-ar putea să nu fie o idee chiar așa de rea. Acest caz nu mai există, dar sunt sigură că vei găsi altul. Eu aș putea să-ți dau un exemplu, iar tu să-mi asiguri exclusivitatea. Am putea realiza un alt interviu – văzut prin prisma felului în care te-ai adaptat după toate aceste luni. Sunt sigură că șefii mei vor fi impresionați.

Blândețea din ochii lui dispăru.

– Nu rezolv crime pentru deliciul spectatorilor, îi spuse el dezgustat. Succes în prețioasa ta carieră. Nu te voi mai deranja.

Se îndepărtă, de data asta șchiopătând vizibil. Ceva se răsuci în interiorul ei, dar își înăbuși sentimentele, la fel cum făcea cu multe altele. Regretele nu aduceau nimic bun. Totuși, îl privi până când dispăru în spatele copacilor care mărgineau grădina. Își frecă brațele înghețate, în ciuda după-amiezii călduroase.

De ce te temi?

– De nimic, șopti ea. Era o minciună, dar era o minciună atât de des repetată încât aproape că o credea. Însă un bărbat ca Rafe Ramirez nu se va potoli decât când va avea adevărul. Și în capul lui Tory adevărul era îngrozitor.

Își construise o viață sigură pentru ea și pentru fiica ei. Dar această viață se va prăbuși dacă iubiții ei telespectatori vor afla că odată ajutase la uciderea unui băiat.

*

* *

– Știre de senzație, mormăi Rafe înfigându-și furculița în mâncarea din caserolă. Eu îi ofer ajutorul meu, practic îmi rup gâtul pentru ea, ca s-o salvez, și ea este îngrijorată în legătură cu șefii ei. Pe seama mea. Dintre toți egoiștii din lume…

Un schelălăit ușor îi întrerupse gândurile. Plecându-și privirea întâlni ochii plini de speranță al labradorului sau auriu, Amigo.

– Uite, n-o să-mi iei mâncarea. Am avut o zi oribilă azi și n-am chef să-ți ascult milogeala.

Încă încruntat, se întoarse la mâncarea rece cunoscută sub denumirea de Deliciosul Cartof. Arăta la fel de apetisant ca o plastilină. Totuși avea nevoie de mâncare ca să-și umple golul din stomac.

Din nefericire, nu era posibil să umple și golul din inimă.

Ochii ei mari și zâmbetul ezitant îl atrăseseră ca un magnet. După luni în care trăise ca un călugăr, îi păsa ce se întâmpla cu ea și simțise acea veche pasiune care se trezea în el când apăra un nevinovat. Pentru prima oară de când fusese împușcat, simțea că cineva are nevoie de el, numai ca să afle că ea avea nevoie de un subiect pentru un alt interviu senzațional.

Dar atunci de ce se ostenise să-i spună că nu era responsabilă pentru ce se întâmplase cu primul interviu?

Amigo scânci din nou. Își privea fix stăpânul, cu capul ușor plecat într-o parte, întrebător.

– Nu începe. Nu este treaba mea. Sunt o grămadă de cazuri în orașul ăsta, ca să pot impresiona poliția. Cazuri unde ajutorul meu va fi apreciat și nu transformat într-un circ televizat.

Cazuri unde o femeie nu-mi va spune să dispar, în timp ce cu privirea mă imploră să rămân.

De la noaptea aceea din alee, își jurase că n-o să se mai bage în încurcătură pentru nimeni.

Dar chiar când gândul prindea contur în mintea lui, se întinse spre telefon și formă un numar.

– Mike, eu sunt. Îmi pare rău că te deranjez acasă, dar… Mda, știu că n-am fost la petrecerea de promovare… Mda, știu că este târziu… Mda, eu… uite ce este, am nevoie de o favoare. Vreau să caut date despre o crimă mai veche…

*
* *

Tory se uită la ceasul de pe noptieră și văzu că era trecut de miezul nopții. Era atât de obosită încât avea impresia că și sprâncenele îi atârnau greu, dar nu putea să adoarmă.

Povestește-mi. De ce te temi?

Încercă să-și scoată cuvintele din minte. Gândindu-se la Rafe Ramirez, sub orice formă, nu-i făcea bine deloc. Era sigură că nu-l va mai vedea vreodată, după ce-l mințise că mai voia un interviu cu el. În împrejurările de față era singura decizie corectă. Dar în tăcerea mormântală din dormitorul ei, când vechile spaime și îndoieli o invadau ca niște păianjeni uriași, recunoscu în sinea ei că ar fi dorit să accepte prietenia lui și să-i spună măcar în parte adevărul despre scrisori și despre trecutul ei.

Auzi un zgomot afară.

Sări din pat și alergă la fereastră. Frunze purtate de vânt dansau în curtea din spatele casei, dar nimic altceva nu mișca. Minunat! Acum tresărea la orice zgomot și vedea monștri peste tot, ca în copilărie.

Își luă capotul de mătase și se îndreptă spre bucătărie, unde își făcu o ceașcă de cafea tare. *Asta este viața adevărată*, își reaminti ea, în timp ce înghițea lichidul fierbinte, apoi se îndreptă spre teancul de copii ce trebuiau editate ieri, și care

o aștepta pe masa din sufragerie. Viața adevărată consta din o cafea tare, titluri și o slujbă care o ținea atât de ocupată încât nu mai avea timp să se gândească la altceva.

Aprinse veioza de lângă canapeaua din salon și începu să răsfoiască paginile copiilor, dar mintea îi era aiurea. Teama și vina o însoțeau de atâta timp încât deveniseră parte din ea. Munca grea, un viitor promițător și o fiică minunată o făcuseră să fie prea mulțumită. Cineva descoperise destul despre trecutul ei ca să facă legătura dintre ea și numele „Admiratorul secret". Ar putea fi o coincidență – sau ar putea fi vârful unui iceberg. Dacă știu despre scrisori, ar putea afla și despre Tina. Și Jeff. Și, Dumnezeu s-o ajute, despre Eddy…

Tory tresări când cineva bătu la ușă.

Luă un sfeșnic greu de bronz de pe măsuța din hol. S-ar putea ca vizitatorul de la miezul nopții să nu fie decât un distribuitor de pizza rătăcit, dar trebuia să fie prudență. Pășind ușor, se îndreptă spre ușă și se uită pe vizor…

Deschise ușa brusc.

– Ce naiba cauți aici?

– Am văzut lumină, îi răspunse Rafe. Privirea lui se opri pe sfeșnicul de bronz, pe care ea îl agita ca pe o sabie. Zâmbi în colțul gurii. Nu cred că mai ai nevoie de ăsta.

– Nu conta pe asta. Și nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci aici? Și nu-mi spune că s-a nimerit să treci prin apropiere, pentru că nu te cred.

– Am văzut lumină pentru că îți observam casa. Cineva trebuie s-o facă.

Roșeața îi cuprinse obrajii. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să-l îndepărteze. Totuși stătea pe pragul ei, o siluetă înaltă umplând cadrul ușii, încercând s-o protejeze. Își strânse halatul de mătase la gât, simțindu-se vulnerabilă mai mult decât ar fi dorit.

– Uite ce este, pentru ultima oară, pot să am singură grijă de mine.

El îi zâmbi cu blândețe, zâmbet ce-i merse la inimă.

– Încă ești o mincinoasă teribilă, *cara*.

– Nu mint. Și nu sunt *cara* ta. Acum pleacă.

Un munte ar fi fost mai ușor de clintit, decât Rafe Ramirez.

– Ei bine, până aici! M-am săturat să tot apari în viața mea unde nu ești dorit. Se năpusti în salon și înhață telefonul mobil de pe măsuță. Te-am prevenit că o să chem poliția dacă mă mai deranjezi, pe mine sau fiica mea.

Rafe îi smulse telefonul din mână.

– Nu cred că vrei să faci asta.

– Termină să-mi spui ce am de făcut!

O cuprinse mânia. Se întoarse brusc, gata să-i administreze fiecare lovitură pe care o învățase la cursul de autoapărare. Dar se trezi bătând cu pumnii în pieptul solid, ca imediat mâinile să-i fie prinse într-o strânsoare puternică.

– Nu sunt dușmanul tău.

Dar era. O ataca în toate felurile, fizic, emoțional, sexual. Putea să simtă cum stăpânirea de sine o părăsea și asta o îngrozea mai mult decât orice anonim care-i trimitea scrisori. Nu-l dorea aici, atât de aproape încât îi putea simți căldura corpului. Nu voia s-o privească stăruitor cu ochii aceia negri pe care-i văzuse de atâta ori în visurile ei. Dar cel mai mult dorea să nu riște să aibă încredere în el, chiar dacă avea nevoie disperată să se încreadă în cineva.

– De ce faci asta? De ce nu mă lași în pace?

Pentru o clipă avu senzația că el ezita, dar nu era sigură.

– De ce? îl întrebă din nou, cu o voce șoptită.

El zâmbi din nou, dar numai era căldură în zâmbetul lui.

– Deoarece știu că m-ai mințit, *cara*. Știu despre băiatul mort în prăpastia din Miller's Crossing.

Capitolul 6

Ea făcea o cafea oribilă, își zise în gând Rafe, adăugând și această informație pe lista celor știute despre Tory Chandler. Era o listă scurtă. Își iubea fiica, plantase prea mulți pomi, făcea o cafea groaznică, *era amestecată într-o moarte ciudată.*

– Cum ai afat?

– Am cercetat baza de date despre crime vechi. În urmă cu nouă ani o tânără din Georgia, care corespunde descrierii cu tine, a găsit un cadavru pe marginea unei râpe. Raportul spune că ea îi trimitea scrisori semnate „Admiratorul secret".

– Băiatul la care te referi cu atâta indiferență și căruia îi spui cadavru, se numea Eddy Fisk. Și eu nu am fost acuzată.

– Nu, dar ai fost reținută în noaptea crimei și numele tău a apărut în toate reportajele. Au zis că a fost un accident de vânătoare, dar unul foarte ciudat.

Ea luă o gură de cafea, în ochi având o expresie de om încolțit.

– Așadar, ce va fi acum?

– Vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat la Miller's Crossing. Vreau să știu adevărul.

– *Adevărul.* Scuipă cuvântul de parcă ar fi fost o pastilă amară. Cu nouă ani în urmă, bunicul meu, șeriful și alți conducători ai comunității doreau să afle același lucru. Dar ei voiau numai ceva ce să se transforme în justificare pentru cetățenii din Miller's Crossing. Chiar dacă asta a însemnat să distrugă singurul lucru care a avut un sens în viața mea… Își trase respirația, încercând să se calmeze. Uite, de ce nu încetăm cu asta? Poți să chemi studioul – sunt sigură că ascultătorii mei vor fi încântați să audă că am fost amestecată într-o crimă. Dacă asta înseamnă revenirea ta, atunci alegerea ta este clară.

Așa ar fi trebuit să fie. Dar cu Tory Chandler nimic nu era simplu.

– Doar răspunde la întrebarea mea. L-ai împușcat pe Eddy Fisk?

– Și dacă ți-aș spune că nu l-am împușcat eu?

– Te-aș crede. Și dacă vrei să dispar din viața ta și să nu te mai deranjez niciodată, o s-o fac și pe asta.

Tory și-a dat seama că vorbea serios. O s-o lase singură, n-o să se mai amestece, o s-o lase fără protecția lui, aroganța, blândețea și zâmbetul lui. Ar fi o nebună să aibă încredere în el, dar la fel de nebună să nu aibă. Deschise gura să-i spună acest lucru, dar cuvintele i se opriră pe limbă în timp ce el se ridică de pe canapea și se aplecă deasupra ei.

– Nu poți să continui așa, îi zise el cu o voce aspră. Trebuie să ai încredere în cineva.

Experiența o învățase că adevărul conducea la trădare și adevărul putea fi răsucit mai ușor decât o făcea ea cu cordonul halatului. Dar era obosită să tot fugă, obosită să-i fie teamă, obosită să pretindă că scrisorile nu aveau nici o importanță. Obosită să pretindă că el nu însemna nimic pentru ea.

Trase aer în piept cu putere, întrebându-se dacă nu cumva urma să facă greșeala vieții ei.

– Foarte bine. O să-ți povestesc ce s-a întâmplat la Miller's Crossing.

Mă rog, cea mai mare parte.

*
* *

Tory se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră, frecându-și brațele de parcă ar fi înghețat.

– Miller's Crossing arată ca un orășel adormit din Georgia, dar strictele reguli locale, felul de viață, au fost stabilite încă înainte de Războiul Civil. Legăturile de sânge și onoarea familiei sunt strâns legate. Dumnezeu să te ajute dacă ai avut un aventurier politic sau un hoț de cai în familie, ca strămoș.

– Și tu ai avut vreun astfel de strămoș în familie?

– Ceva aproape la fel de rău, îi răspunse ea.

Lumina din cameră scoase în evidență femeia fragilă și vulnerabilă, care avea atât de puțin în comun cu dura reporteră de la știri.

– Eu și Eddy eram niște paria. El era un geniu, în special în domeniul computerelor. O adevărată pacoste pentru computere – asta era Eddy. A pătruns în toate rețelele, inclusiv în cea a școlii, unde erau trecute notele.

Se duse la ușa de sticlă care despărțea salonul de restul casei și-și spijini fruntea de ea. În primul an de facultate am întâlnit-o pe Tina Birmingham. Provenea din una dintre cele mai vechi familii din oraș, dar niciodată nu m-a privit de sus. Am început să frecventez cercul ei de prieteni, persoane vese-

le și de viață. Pentru prima oară în viața mea, nu m-am mai simțit ca o paria. Eram ca *toți ceilalți*. Numai că nu pe mine mă observau, ci pe Eddy. Mi-am dat seama de asta când Jeff mi-a cerut să-i modific notele.

Rafe o privi printre gene.

– Cine este Jeff?

Ea înțepeni ca și cum s-ar fi gândit ce să-i răspundă.

– Jeff era logodnicul Tinei. Era ultimul an la colegiu și dorea să obțină o bursă la una dintre cele mai renumite facultăți de drept. Voia ca Eddy să-i modifice notele ca să fie sigur că va obține această bursă. Și Eddy a făcut-o.

– Pentru că tu l-ai rugat.

– Da, dar o singură dată. Își plecă privirea, ca și cum o mare greutate o apăsa pe umeri. Oricum, când am început anul trei, lucrurile s-au schimbat. Am fost mult timp bolnavă și am lipsit de la școală. Eddy venea aproape zilnic pe la mine – așa am aflat ce înseamnă un prieten adevărat. Dar spre sfârșitul lui septembrie, Eddy a început să-mi arate aceste scrisori anonime, pe care le primea de pe la jumătatea verii, de la o persoană care semna ca…

– Admiratorul secret, termină Rafe. Atunci nu tu ai trimis scrisorile.

– S-ar fi putut la fel de bine să o fac. Își strânse mijlocul cu brațele. Au recunoscut scrisul Tinei. Am discutat cu ea și i-am spus să termine cu asta, dar mi-a spus că era o glumă bună și că nu avea intenția să se oprească.

– Nu părea foarte serioasă.

– Nu era chiar așa de rea. Pur și simplu era tânără și fără minte. O perioadă se părea că se oprise, dar într-o seară de noiembrie, Eddy mi-a spus că a primit un bilet în care cineva îi cerea să-l întâlnească la râpă. L-am așteptat la el acasă. Când am văzut că nu vine, m-am dus să-l caut și…

Înghiți în sec și își șterse lacrimile.

– Când l-am găsit era mort și din nefericire asta a însemnat că eu eram cel mai la îndemână suspect. Dovezile contra mea nu erau clare, dar cei din Miller's Crossing au propiile lor legi.

– Și prietenii tăi, Jeff și Tina?

– Erau plecați din oraș, amândoi aveau alibiuri. Eu nu aveam.

Îmi închipui, își zise Rafe frecându-și gânditor bărbia.

– Așadar, Eddy este mort și tu ești suspectă. Dar dacă nu ai făcut-o tu, și bogații tăi prieteni nu au făcut-o nici ei, atunci încă ne lipsește criminalul. Poate că el este cel care-ți trimite scrisorile de amenințare. Și mai este un lucru pe care nu-l înțeleg. De ce Eddy nu te-a crezut când i-ai spus că scrisorile alea erau o farsă?

– Eu… nu i-am spus.

Uluit, Rafe o prinse de braț.

– Stai să mă lămuresc. Știai că Tina își bate joc de prietenul tău și tu nu i-ai spus nimic?

– N-am putut. Existau motive bune…

– Să-ți trădezi prietenul?

– Nu sunt mândră de ce am făcut. Dumnezeule, dacă aș putea s-o iau de la început, aș face-o. Tu ai încasat un glonț pentru un prieten. Ești un erou dat naibii! Nici măcar nu poți să încerci să înțelegi cum este să fii singur, îngrozit de ceea ce faci ca să fii acceptat… orice… doar să fii acceptat…

Restul cuvintelor îi muriră pe buze, înăbușite de un hohot. Se smulse din mâna lui și fugi din salon.

Dumnezeule, Tory, cum îndrăznești să te pierzi cu firea? își zise ea în gând în timp ce stătea în bucătăria întunecoasă, sprijinită de masă și strângând cu putere marginea acesteia. Aproape nouă ani ținuse ascuns, încuiat adânc în mintea ei, trecutul. Și acum, într-o secundă, îl lăsase să iasă la suprafață ca un șuvoi – toată durerea, urâțenia, neputința care se strân-

seseră în ea. Și apoi, ca să facă și mai mult rău, își vărsase mânia pe Rafe, ultima persoană de pe pământ care merita așa ceva.

Îl acuzase pentru curajul lui, ca și cum asta ar fi fost o crimă. Îl acuzase pentru că era un erou! Și din nou din cauza lui Eddy. Fusese egoistă, și-și vărsase mânia pe cineva care voia s-o ajute.

– Tory.

Uimită, se întoarse brusc. Rafe stătea în pragul bucătăriei, silueta întunecată fiind conturtă slab de lumina din salon. Își apăsă pieptul cu mâna, ca și cum ar dori să-și liniștească inima.

– Credeam că ai plecat.

– Nu încă. Nu, până nu îți spun ce mă apasă.

Intră în bucătărie, se sprijini de masa din centru și o privi, dar nu se putea citi nimic pe chipul lui.

Îl aștepta să spună ceva. Orice. Cu fiecare secundă care trecea simțea cum o gheară de oțel îi strângea inima. Se simțea vulnerabilă și înspăimântată de ceva mult mai întunecat decât trecutul ei. Până la urmă nu mai putu suporta tăcerea.

– Ce te apasă? îl întrebă ea, cu o voce șoptită și ușor răgușită.

– Treaba cu eroul. Eu… ei bine, eu nu sunt ceea ce crezi tu. În mod sigur nu sunt erou.

Tory ridică bărbia, sfidătoare.

– Nu este nevoie să mă tratezi cu condescendență…

– Nu te tratez cu condescendență! se răsti el, închizându-și gura. *Dios,* femeie, nu-ți dai seama de adevăr când îl auzi? *Vitejia mea* a fost mai mult ghinion decât altceva. Puștiul care m-a împușcat era un drogat care habar nu avea de el. Nici măcar nu știa pe ce planetă se afla, dar să mai poată ținti. Eu am fost la timpul nepotrivit, la locul nepotrivit, asta este tot.

Dacă lui Rafe i-ar fi crescut aripi și ar fi început să zboare, nu ar fi fost mai uluită.

– Dar ți-ai salvat prietenul. Asta înseamnă vitejie.

– Nu fi așa de sigură. Chipul îi era întunecat și vocea lui profundă răsuna în tăcerea din bucătărie, ca un clopot funerar. Nimănui n-am spus asta până acum. Dar sunt perioade când mă gândesc că ar fi fost mai bine dacă nu m-aș fi repezit la puștiul ăla. Și să-l fi împușcat pe Mike în locul meu.

– Ar fi murit…

– Și crezi că eu n-am murit? Poate că n-a fost o moarte fizică, dar o parte din mine a murit în seara aceea. Am știut lucrul ăsta când am văzut fața lui Stephanie.

– Stephanie?

– Fosta mea prietenă. Se întoarse și se sprijini de masă. Steph a venit să mă viziteze la spital în timp ce eram internat. Am văzut-o privind îngrozită locul unde ar fi trebuit să fie piciorul meu. Timp de o jumătate de oră a vorbit de toate – cu excepția a ceea ce era cel mai important lucru. Și când a plecat, m-a bătut ușor pe cap ca și cum aș fi fost un cățeluș pe care l-a adoptat, și nu iubitul ei. Oftă din greu. Eram obișnuit să fiu sigur de mine și de ceea ce urma să fac. Acum, nu mai știu. Poate că ceilalți au dreptate. Poate că ar trebui să accept că niciodată nu voi mai fi ce am fost.

Tory se uită la umerii încordați ai căror mușchi se reliefau sub cămașă, la părul aspru și netuns de parcă nu-l mai interesa cum arată. *Un războinic rănit,* își zise ea în gând.

Prima dată când îl întâlnise pe Rafe, văzuse în el un erou nemaipomenit, iar a doua oară, o amenințare la așa de greu câștigata ei pace și securitate. Totuși niciodată nu-l văzuse ca un bărbat brav și fragil, ale cărui frământări interioare erau la fel de puternice ca ale ei. Acum, pentru prima oară de când îl găsise pe Eddy mort, văzu cu claritate drumul pe care trebuia să-l urmeze, șansa de a se îndrepta spre viitor, în loc să tot

încerce să scape de trecut. Cu încetineală, se îndreptă spre Rafe, atrasă de o forță mult mai mare decât frica. Muncit de propiile lui gânduri, el nu observă apropierea ei sau cel puțin nu-i acordă atenție. Îi privi profilul, simțindu-i durerea de parcă era a ei. Instinctiv, ridică mâna și, cu blândețe, îi îndepărtă o șuviță de păr care-i căzuse pe obraz.

El se trase înapoi de parcă ar fi fost ars.

– Nu am nevoie de mila ta, îi spuse cu o voce de om rănit.

– Nu este milă. Nu poți să recunoști adevărul când îl auzi?

O perioadă destul de lungă se priviră în ochi fără să se miște. Apoi o îndoială bolnăvicioasă începu să se nască în ea. Poate că-i înțelesese greșit sentimentele. Cu câteva minute în urmă îi mărturisise că-și trădase prietenul, un prieten care sfârșise prin a fi omorât. Poate că Rafe o considera o lașă și o trădătoare, o parte din ea asta va fi pentru totdeauna, indiferent cât de tare va nega acest lucru. Poate că nu o dorea, își zise în gând, simțindu-se de parcă cineva îi smulsese inima din piept. Poate că o detesta, la fel de mult cum se detesta și ea.

– Îmi pare rău, șopti ea, încercând să-și stăpânească lacrimile și chinul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-ți pasă… vreau să zic, să ignori ce i-au făcut lui Eddy…

Rafe gemu.

– La naiba cu Eddy! mârâi el în timp ce o trase la piept îmbrățișind-o cu putere.

Capitolul 7

Nu o face, Ramirez, îl preveni partea logică a minții în timp ce privirea îi era ațintită asupra lui Tory. Este speriată, vulnerabilă și un posibil client. Nici măcar nu trebuia să se gândească să se încurce cu ea. Etic și moral era pe un teritoriu interzis. Dar etica dispăru când îi văzu ochii plini de lacrimi. Și morala se prăbuși la pământ când o luă în brațe și gura lui o acoperi pe a ei.

Fulgerul îi străbătu venele și corpul i se trezi la viață. Buzele ei moi se topiră sub ale lui, iar corpul ei se lipi de al lui, inocent și excitant totodată.*Dios,* mă simt în rai! De când fusese împușcat nu mai ținuse în brațe o femeie și lungile luni de abstinență făcură sărutul ei și mai dulce. Dar asta nu era rezultatul unei pure atracții sexuale. O dorea pe această femeie din prima zi în care o văzuse la spital. Din prima clipă.

Totuși mai avea destulă rațiune ca să-și dea seama că nu era bine, și destulă forță ca să-i pună capăt. Începu s-o împingă la o parte, când dintr-o dată buele ei se deschiseră sub ale lui.

Și el fu pierdut.

Căldura ei îl umplu, topindu-i răceala, singurătatea din suflet. Îi simți căldura prin haine, aprinzând în el ceva mai mult decât o dorință sexuală. Îi plecă spre spate capul și auzi un geamăt

seducător de plăcere. Nu voia să se gândească de ce se întâmpla așa ceva între ei, pur și simplu voia să se bucure. Avea nevoie de asta, avea nevoie de ea. Și într-un fel știa că și ea avea nevoie de el.

Simțurile lui Tory se treziră. Mâinile lui puternice și blânde îi făceau sângele să clocotească în vene. Le simți pe corpul ei, frământându-i sânii prin cămașa de noapte de mătase, strecurându-se pe sub ea și mângâindu-i coapsele.

Fu cuprinsă de dorință. De atâta timp ducea o viață singuratică, fără nici o bucurie. Dar mângâierile lui Rafe aduceau bucurie în această existență aridă. Era mai mult decât sex – era o foame care-i atingea inima și sufletul. Se arcui spre el, oferindu-i-se fără un gând premeditat, doar simțindu-se atât de bine și de ocrotită în brațele lui.

Dintr-o dată rămase nemișcată, când Rafe o împinse spre masa din mijlocul bucătăriei. Cu respirația tăiată, clătină din cap și încercă să se ridice pe masă, dar puterea o părăsi. Rafe o prinse de mijloc și fără nici un efort o ridică pe marginea mesei.

Rafe privi ochii ei mari și strălucitori, părul ciufulit, și își spuse în sinea lui că niciodată nu văzuse o femeie mai frumoasă. Timp de luni de zile se simțise ca umbra unui bărbat, o povară pentru familia lui și prieteni. Dar gândul să facă dragoste cu Tory l-a umplut de o putere pe care nu o bănuia. Încă uitându-se în ochii ei, îi desfăcu picioarele și se mișcă între ele, lipindu-se de ea. Dorința îi cuprinse în același timp.

El se mișca repede, prea repede, dar nu se putea opri. Erau cuprinși într-un vârtej, care-i surprinsese și îi copleșise pe amândoi. Voia s-o aducă în stare să nu mai simtă nimic, s-o facă să uite toate lucrurile dureroase care i se întâmplaseră în trecut. Cu o singură mișcare îi ridică halatul și cămașa până la talie. Oftatul înăbușit se transformă într-un geamăt gutural când el începu să-i sugă sfârcurile. Își îngropă mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape. Întinse mâna spre centură, realizând că deja ea încerca să-i desfacă centura…

Sunetul unui geam spart și țipătul înspăimântat al unui copil distruse vraja dintre ei.

– Sam! Tory își trase la loc halatul și era la jumătatea salonului, când o siluetă mică năvăli în hol și se aruncă în brațele ei.

– Cineva mi-a spart fereastra, hohoti copilul, tremurând de spaimă.

– Totul este bine, draga mea, îi spuse Tory ștergând lacrimile fetiței. În sinea ei se simți vinovată. *Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău cu Sam, în timp ce eu și Rafe…* Închise ochii, îndepărtând gândul îngrozitor. Gata, iubito, totul o să fie bine…

– Ai văzut ceva? o întrebă o voce aspră.

Tory înălță brusc capul. Rafe era în pragul bucătăriei, dar nu Rafe pe care ea îl văzuse cu câteva minute în urmă. Bărbatul pasionat și iubitor dispăruse, înlocuit de un străin cu chipul de piatră și cu o voce la fel de dură.

– Rafe, abia a trecut printr-o experiență îngrozitoare. Doar nu te aștepți să-ți răspundă…

– Pierzi timpul, o întrerupse el tăios. Vino aici, puștoaico. Ce s-a întâmplat?

Sam ridică fața de pe umărul lui Tory.

– O umbră mare în curtea din spate. A aruncat o piatră…

– Iubito, nu trebuie să spui nimic, îi zise Tory strângând la piept fetița. Întoarse capul cu o expresie furioasă pe chip.

– Rafe, nu este în stare să…

Dar el nu mai era acolo. Deja traversa salonul și descuia ușa cu geamuri.

– Cheamă 9-1-1. Mă duc după el.

Panica înlocui furia. Să-l piardă acum, după ceea ce au împărtășit împreună…

– Rafe, nu poți! A încercat s-o rănească pe Sam. Ar putea să te lovească…

Fără să se gândească, privirea i se îndreptă spre piciorul lui. A fost doar o privire scurtă, dar când se uită spre chipul lui Rafe, întâlni ochii lui care ardeau ca focul.

– Ar putea răni un șchiop? Îmi pare bine că am aflat ce gândești *cu adevărat.* Acum, cheamă poliția.

– Rafe, n-am vrut…

– Fă ce ți-am spus! îi porunci el, în timp ce ieșea în grădină.

Tory îl privi cum pleacă. Încă ținând-o pe fiica ei, care plângea, se întinse spre telefon, rugându-se pentru Rafe și știind că indiferent ce se va întâmpla afară, îl pierduse.

*
* *

Dacă ești aici, nemernicule, te găsesc eu. Rafe păși în întuneric, cu toate simțurile în alertă. Cu experiența unui vânător, trase cu urechea încercând să prindă zgomotul de pași al persoanei care se îndepărta. Un nor acoperi luna, transformând grădina lui Tory într-un amalgam de copaci și arbuști cu umbre și forme înșelătoare. Privind printre gene, căută un semn de mișcare. Dar umbrele rămâneau nemișcate. Și cu excepția zgomotului făcut de bătăile inimii lui, liniștea era mormântală.

– La naiba! blestemă el în timp ce-și trecea mâna prin păr.

Se presupune că trebuia să protejeze familia asta. În schimb, îl lăsase pe nemernic să se apropie destul de mult încât să poată arunca o piatră în geamul de la camera copilului. Își părăsise postul de pază și riscase siguranța unei fetițe nevinovate. Și o riscase pentru că era…

Se strâmbă încercând să-și îndepărteze gândurile. *Concentrează-te asupra acestei misiuni,* îl preveni o voce interioară, pe când înconjura casa ca să vadă fereastra de la camera lui Sam. Nu-și putea permite să se gândească la felul în care Tory îl făcuse să vibreze. *Nu te mai gândi la gura ei dulce, la gemetele ușoare, la gustul, sau la parfumul ei, sau la felul în care corpul ei se lipise de al tău de parcă ar fi fost croit pe măsura ta.*

– Sau la faptul că ea gândește că tu ești infirm, mormăi el în întuneric.

Ultima ei privire la piciorul lui, îi arătase ce gândea ea cu adevărat. S-ar putea să-l compătimească. S-ar putea chiar să-l lase să facă dragoste cu ea. Dar totdeauna se va gândi la el ca la un șchiop, ca la un bărbat care n-o va putea apăra. Și având în vedere că lăsase un nemernic să se apropie destul de mult încât să-i atace fetița, nu mai era așa de sigur că nu avea dreptate…

Trosc!

Sunetul unui vreasc călcat îl trezi din gânduri. Se întoarse brusc, dar se simți ca un idiot, când văzu o coadă stufoasă strecurându-se pe sub tufișuri. Grozav. Cel puțin le putea apăra pe Tory și pe fiica ei de amenințarea veveriţelor. Îi părea rău că-și lăsase pistolul în mașină. Ar fi putut să curețe grădina de hârciogi. Și mai bine ar fi putut omorî câțiva porumbei însetați de sânge.

Se întoarse spre fereastra spartă și studie ramurile rupte de sub pervaz, apoi se aplecă spre urmele care se întretăiau pe nisipul de sub geam. Nu era prea mult, dar era mai bine decât nimic. Oftând, se întoarse, dar se opri când cu coada ochiului observă o formă mai deschisă la culoare, care zăcea printre frunze și ramuri rupte.

Nu se mișca nimic și cu excepția frunzelor mișcate de briza nopții nu se auzea nici un zgomot. Totuși brusc fu trecut de un fior pe șira spinării. Își frecă brațele simțindu-se cuprins de frig în ciuda nopții călduroase, specifice ținuturilor din nordul Floridei.

Ridicându-se, Rafe se întoarse cu încetineală ca să privească grădina, mânat mai degrabă de un instinct mai subtil și mai puternic, decât cele cinci simțuri pe care se baza de obicei. Privi fix spre tufișul întunecat, nevăzând nimic, totuși absolut sigur că acolo se ascundea ceva. Încetul cu încetul, ochii i se obișnuiră cu întunericul nopții. Și în timp ce privea stăruitor încâlceala de ramuri răsucite, reuși să distingă o siluetă pe jumătate ascunsă.

– Te-am prins!

Se năpusti spre tufiș, uitând într-o clipă de toată neputința din ultimele luni. Brusc cuvântul prinse viață în mintea lui. Prindea un răufăcător protejând persoane nevinovate, făcând treaba pentru care era menit.

Năvăli în mijlocul tufișului îndepărtând ramurile, ignorând zgârieturile pe care i le făceau pe față și pe brațe . Nemernicul era aproape, atât de aproape încât Rafe aproape că-i simțea mirosul. Înaintând se eliberă din hățișul de ramuri – și se opri brusc.

În fața lui se întindea gardul înalt de doi metri care mărginea grădina lui Tory, iar urmăritul nu se zărea nicăieri.

Blestemând, Rafe se îndreptă spre poartă și înconjură gardul. Nu-i luă decât un minut, dar a fu destul. Nemernicul dispăruse în întuneric și Rafe era ca la început.

*
* *

– Domnul Ramirez este plecat cam de mult, nu-i așa, mămico?

Tory se uită la fiica ei și o bătu încurajator pe umăr. Dar îi trebuia mai mult decât o încurajare ca s-o oprească pe fiica ei – sau pe ea sieși – ca să nu-și mai facă griji pentru Rafe.

– Domnul Ramirez cercetează afară ca să se asigure că ticălosul a plecat, îi spuse, zâmbindu-I, spera ea, liniștitor, lui Sam. Sunt sigură că se va întoarce curând.

– Este curajos, nu-i așa?

– Da, o aprobă Tory cu o voce moale, neavând curajul să spună mai mult. Rafe era curajos, dar era și încăpățânat și înverșunat. Mai mult ca sigur că spargerea geamului fusese un act de violență întâmplător. Ca reporter ea fusese martoră la astfel de acte atât în vecinătate, cât și în curtea ei.

Totuși exista posibilitatea ca agresorul să fie aceeași persoană care trimisese scrisorile. Și acea persoană ar putea fi aceeași care l-a atras pe Eddy în râpă și l-a omorât…

– Ar trebui să te măriți cu el.

Tory se trezi brusc din gânduri.

– C-ce?

– Domnul Ramirez. Ar trebui să te măriți cu el, îi declară simplu Sam, ca și cum ar fi cerut un cheese-burger și nu un tată vitreg. Nu crezi că este drăguț?

Tory simți că nu mai are aer când își aminti gura fierbinte a lui Rafe în timp ce-i sugea sfârcul tare. „Drăguț" nu era cuvântul potrivit, își zise în sinea ei. Iubito, abia îl cunosc pe domnul Ramirez.

– Cât timp îți trebuie să-l cunoști, înainte de a te mărita cu el? o întrebă Sam, cu logica simplă a unui copil.

Tory se foi stânjenită pe canapea, dorindu-și ca fetița ei să nu fie atât de precoce.

– Nu este o problemă de timp, scumpo. Cei care se căsătoresc… ei bine, trebuie să țină unul la altul într-un fel mai special.

– În așa fel încât să poată face copii, termină Sam.

În mod clar, prea precoce.

– D-da, fu de acord Tory, luptându-se să îndepărteze anumite imagini din mintea ei. Dar domnul Ramirez și cu mine nu simțim asta unul față de celălalt. Nu ne… iubim.

Sam se încruntă și căzu pe gânduri digerând această informație. Tory zâmbi trist la fiica ei, dorind din tot sufletul să fi putut să-i spună adevărul. Dar din nefericire nici ea nu știa care era adevărul.

Era destul de cinstită să recunoască faptul că simțea ceva puternic față de Rafe, sentimente care începuseră dim momentul în care îl întâlnise la spital. Câteva săptămâni după interviu chipul lui îi tot apăruse în fața ochilor. Nu putea să nu se gândească la vocea lui profundă, care o făcea să se cutremure, și la ochii pătimași care parcă se uitau direct în sufletul ei.

Se autoconvinsese că atracția era rezultatul sentimentului de vinovăție pe care-l avea în urma transmiterii reportajului, dar imediat ce-l revăzu în biroul ei, știu că această scuză era o minciună. De la început fusese atrasă de Rafe cu o intensitate pe care nici n-o dorea nici n-o înțelegea. Dar atracția, indiferent cât de intensă era, nu înlocuia o legătură pe viață, și o simplă relație sexuală pe masa din bucătărie nu însemna dragoste. Cu mult timp în urmă primise o lecție dureroasă…

Vocea lui Sam o întrerupse din gânduri.

– Deci, vrei să spui că nu ești îndrăgostită de domnul Ramirez și că nu te poți căsători cu el decât dacă îl iubești.

Tory dădu o buclă după urechea lui Sam.

– Da, scumpo. Ai dreptate.

Sam își înălță privirea spre mama ei, cu gura strânsă pungă, o imitație în miniatură lui Tory.

– Ei bine, atunci, trebuie să facem un plan cum să te îndrăgostești de el.

Tory se holbă la fiica ei, total șocată, dar fu scutită de răspuns, datorită unui strigăt victorios.

– S-a întors! țipă Sam

Este bine! își zise în gând Tory, simțindu-se cuprinsă de ușurare. Ridică o rugă de mulțumire până când Rafe păși în lumină și ea îl văzu mai bine.

– Nu mă întreba, o preveni el repede, trăgându-și o rămurică din păr. Ai chemat poliția?

Tory dădu vag din cap, atenția fiindu-i îndreptată spre zgârieturile de pe brat și spre cămașa ruptă. Instinctiv se îndreptă spre el și se întinse să-i atingă zgârietura mică din colțul buzei.

– Ești rănit. Aduc puțin iod…

El se trase brusc îndărăt.

– N-am nimic, îi răspunse cu o voce joasă și rece.

Cu câteva minute în urmă fuseseră foarte cinstiți unul cu celălalt, împărtășindu-și secrete pe care nu le spuseseră

nimănui. Acum zidul dintre ei revenise și din nou erau doi străini. Realizase prea târziu cât de mult însemna pentru ea apropierea lui. O invadă o imensă senzație de pierdere. Își plecă privirea incapabilă să-i întâlnească ochii și nedorind ca el să vadă lacrimile din ochii ei.

Sam întrerupse tăcerea stânjinitoare.

– L-ai prins? Ai prins răufăcătorul?

Rafe se uită la ea cu o expresie de neputință.

– Nu, *chiquita*. L-am văzut, dar n-am putut să-l prind.

Durerea din vocea lui străpunse inima lui Tory. Își aminti ceea ce-i spusese el în bucătărie, cum se simțea ca un ratat în toate, începând cu salvarea eroică a partenerului său până la relația cu prietena lui. Nu putea să-l lase să sufere o altă înfrângere – nu atunci când își riscase viața ca să le apere pe ele.

– Am avut mare noroc că domnul Ramirez a fost aici, Sam, îi zise fetiței, deși cuvintele erau mai mult pentru ea și Rafe. A fost foarte curajos să se ducă după răufăcătorul care a spart fereastra ta. Sunt sigură că l-a înspăimântat și că n-o să mai apară de acum încolo.

Expresia lui Rafe se schimbă, dar nu în felul în care se aștepta ea. Chipul lui deveni și mai întunecat, iar în ochi îi rămase aceeași expresie de disperare pe care o văzuse când îi făcuse prima vizită la spital.

– Mi-e teamă că nu, *cara*, îi zise el încet în timp ce-și scotea batista din buzunarul de la spate al blugilor și i-o întinse.

Îl privi uimită, apoi văzu că era ceva înfășurat în ea. Era pătrat și subțire și în ciuda țesăturii și a noroiului, se vedea că era albă.

Era o altă scrisoare.

Capitolul 8

– … și ești absolut sigur că nu l-ai văzut pe răufăcător? îl întrebă detectivul Mannie Ortega în timp ce bătea cu creionul în masa din bucătărie.

– Pentru a mia oară, nu, afirmă Rafe, aruncând o privire nimicitoare idiotului plin de sine.

Când fusese în poliție lucrase pentru puțin timp cu Ortega și abia așteptase să se termine acea perioadă. Era ghinionul lui Rafe că Ortega era în schimbul de noapte, când avea nevoie de poliție. În tăcere Rafe jură că dacă îngâmfatul ăla îi mai punea o singură întrebare idioată, va folosi cravata lui, care purta o etichetă de renume, să-l strângă de gât cu ea.

Detectivul închise notesul cu coperte de piele și-l lăsă pe masă. Apoi ridică bărbia și-i zâmbi fals lui Rafe.

– Deocamdată asta este tot. Scuze că a durat atât de mult să-ți iau declarația, Ramirez, dar trebuie să avem multă grijă în astfel de cazuri. Doar știi starurile din domeniul presei. Foarte sensibile. Dar sunt sigur că înțelegi. La urma urmelor, ai lucrat și tu în poliție, înainte…

Propoziția lui Ortega rămase neterminată, într-o tăcere stânjenitoare. Rafe nu era surprins, având în vedere că Ortega fusese

unul dintre cei care susținuseră ideea mutării lui la birou. Rezistând tentației de a trage un pumn în mutra satisfăcută a lui Ortega, Rafe își întoarse privirea spre culoarul care ducea la salon.

– Cât crezi că va discuta Mike cu Tor… vreau să zic doamna Chandler?

Detectivul luă o scamă de pe haina lui, marca Brooks Brothers.

– Ah, nu va dura mult. Apropo, chiar ai văzut când doamna Chandler a primit una din acele scrisori?

– Sigur. Una din ele. Era pe biroul de la studio.

Rafe își întinse gâtul și cu coada ochiului o zări pe Tory. Stătea la capătul salonului, lângă ușa de sticlă, și era îmbrăcată cu o pereche veche de blugi și un tricou larg pe care și le pusese înainte de sosirea poliției. Din punctul în care era nu-i putea vedea fața, dar umerii căzuți îi dovedeau starea în care se afla, mai mult decât cuvintele. Arăta atât de tânără și înfricoșată, încât lui Rafe îi trebui toată stăpânirea de sine ca să nu năvălească în salon și să le spună polițiștilor, inclusiv lui Mike, s-o lase în pace.

– Așadar niciodată nu ai văzut-o primind una din faimoasele scrisori, insistă Ortega.

Un clopoțel de alarmă sună în mintea lui Rafe.

– Ce înțelegi prin faimoasă scrisoare? Le-am văzut. Le-am ținut în mână. Am citit amenințările.

– Dar de fapt *nu ai văzut clar* când au fost primite, îl contrazise Ortega folosind o expresie uzuală în jargonul școlii serale de criminologie. Ar fi putut să pună singură scrisoarea pe biroul ei. Înțelegi, pentru publicitate.

Rafe îl privi amenințător printre gene.

– Ai grijă, *compadre,* îi zise cu o voce joasă și amenințătoare. Dacă doamna Chandler spune că a primit scrisori prin poștă, asta înseamnă că le-a primit.

Zâmbetul superior al lui Ortega dispăru la auzul tonului amenințător al lui Rafe.

– Ei bine, trebuie doar să verificăm toate posibilitățile, indiferent cât de ciudate par. Știi asta. Și tu ai făcut același lucru când erai în poliție.

Așa era, la naiba.

– Și una din acele ciudate posibilități este că femeia Chandler are mai mare legătură cu aceste scrisori decât vrea să spună. Vreau să zic, vezi faptele. Ea îți arată scrisorile de amenințare și-ți spune că le-a primit de la un necunoscut, care semnează ca „Admiratorul secret". Apoi le distruge înainte de a avea posibilitatea să le examinăm cu aparatele noastre – cu excepția acesteia care s-a dovedit a fi o foaie albă de hârtie.

– Felul în care a fost primită n-a fost obișnuit, mârâi Rafe. Albă sau nu, autorul a aruncat o piatră destul de mare în geamul de la camera copilului. Eram aici când s-a întâmplat, îți amintești?

– Da, erai aici, nu-i așa? insinuă Ortega în timp ce-și bătea buzele subțiri cu pixul. Și asta este interesant, nu? Din nou, privește faptele. Ai spus că incidentul a avut loc în timp ce tu și doamna Chandler discutați în bucătărie.

– Da. Sub nici o formă n-o să admită în fața acestui nemernic, ce făceau ei *cu adevărat*.

– Mă rog, desigur, *poate* fi numai o coincidență, dar trebuie să recunoști că este ciudat că răufăcătorul a avut norocul să arunce piatra în fereastra care se află în partea opusă a casei, exact în momentul în care era posibil ca tu să-l prinzi.

– Norocos răufăcător, mormăi Rafe.

– *Neobișnuit de norocos,* aș spune. Și mai mult. Să fii la locul potrivit la momentul potrivit, ca să spun așa, și devii un martor neprețuit. Ești o sursă neprețuită deoarece ai un dosar extraordinar în poliție. Și ești o sursă grozavă, deoarece… ei bine, nu-ți trebuie un creier de geniu ca să-ți dai seama ce făceai în casa unei tipe trăsnet în mijlocul nopții… adăugă el cu un zâmbet insinuant și lovindu-l cu pumnul în coaste pe Rafe. Hei!

Rafe îl prinse pe Ortega de gulerul scrobit al cămășii și-l ridică pe vârfuri.

– Ascultă, nenorocitule, dacă mai faci vreo insinuare murdară la adresa doamnei Chandler, te…

– Rafe?

La auzul vocii lui Tory, Rafe îl eliberă din strânsoare și se îndreptă spre salon înainte ca mai puțin înfumuratul detectiv să-și recapete suflul. Tory era încă în mijlocul salonului cu Mike, dar acum Samantha li se alăturase. Fetița o ținea strâns de mijloc pe mama ei, ca și când s-ar fi ancorat în fața unui uragan. Având în vedere prin ceea ce trecuse fetița în acea noapte, Rafe nu o condamna.

Judecând după expresia obosită și chipul palid, arăta ca și cum ea avea nevoie de un sprijin.

– Sunt aici, îi răspunse el venind lângă ea.

Îl privi cu ochi roșii și obosiți și încercă să-i zâmbească încurajator. Într-o perioadă foarte scurtă de timp, cât fuseseră împreună, Rafe văzuse atâtea expresii în ochii ei – de la răceala sofisticată pe care o afișa pe micul ecran, la disperarea sumbră legată de trecutul ei, la strălucirea care-i cuprinsese atunci când făcuseră dragoste. Dar niciodată nu văzuse această latură a ei – lupta neobosită a unei femei care era aproape de capătul frânghiei, dar refuza să cedeze spaimei.

În hainele ei vechi, cu părul pieptănat la repezeală și ochi obosiți, era departe de reportera elegantă care apărea pe ecranul de televizor al postului Miami. Dar Rafe își plecă privirea spre ea și văzu puterea și curajul care sălășluiau în inima ei și-și zise că niciodată nu văzuse o femeie mai frumoasă. *Companie publicitară pe naiba, această femeie atârna de un fir de păr. O să-l prind pe nenorocitul ăla și o să-l fac să plătească fiecare lacrimă…*

– Rafe, poți să mergi cu mine în curte pentru moment? Vreau să merg încă o dată la locul respectiv împreună cu tine, ca să fiu sigur că nu mi-a scăpat ceva. Mike dădu din cap în direcția lui Tory. Va dura doar un minut, doamnă Chandler.

Rafe se uită strâmb la Mike, dar irlandezul nici nu clipi. O lungă experiență îl învățase că mai ușor ar mișca munții decât pe fostul lui partener. Și apoi, îi era dator lui Mike că venise acolo la miezul nopții ca să-i ia o declarație lui Tory. Știa că vechiul lui prieten avea posibilitatea să țină toată povestea departe de presă – fără să mai menționeze că Mike era singurul tip din poliție în care putea să aibă totală încredere. Oftând, Rafe se aplecă și îi ciufuli părul lui Sam, apoi îi zâmbi ușor lui Tory.

– Mă întorc.

La răsărit cerul începuse să se lumineze, dar curtea era încă în întuneric. Rafe rămase nemișcat. Răufăcătorul dispăruse de câteva ore și zona fusese pieptănată cu grijă de o echipă de polițiști. Totuși o senzație neplăcută îi înfioră șira spinării, ca și cum nemernicul ar fi fost acolo undeva, încă pândind, așteptând…

– Nu spune tot.

Cuvintele lui Mike îl luară prin surprindere pe Rafe.

– Crezi că minte? Mike, este speriată de moarte. Ceea ce s-a întâmplat în Miller's Crossing a marcat-o pentru mult timp. Poate că n-a dat amănunte, dar amintește-ți că fiica ei era chiar acolo.

– Este mai mult decât asta. Nu pot să-mi dau seama exact, dar sunt polițist de mult timp și pot să realizez când cineva nu este sincer cu mine. Îl privi circumspect pe fostul său partener. Cât de legat ești de această femeie?

– Asta, prietene, nu este treaba ta.

Oftând, Mike își înfundă mâinile în buzunare.

– Ai dreptate. În ambele cazuri. Nu este treaba mea și sunt prietenul tău. Și acum îți vorbește prietenul, nu polițistul. Stai departe de Victoria Chandler. Nu este de încredere.

– Greșești.

– Zău? Haide, cercetașule, eu sunt Mike. Știu bine prin ce ai trecut în ultimele luni. Și mai știu ce a însemnat respingerea lui Stephanie pentru tine. Și nu vreau să te legi de o femeie care nu merită, doar pentru că…

– Pentru că sunt disperat?

– Nu. Pentru că vrei să faci ceva pentru cineva, mai ales când acel cineva spune că are nevoie de ajutorul tău. Mike puse o mână pe umărul lui Rafe. Știu că încerci să faci ceea ce trebuie, amice. Dar ești prea generos pentru binele tău. Întotdeauna te-ai crezut cavalerul în armură strălucitoare. Chiar dacă...

Rafe îl privi printre gene.

– Chiar dacă, *ce?*

– Nimic. Las-o baltă!

Mike se întoase spre casă.

Rafe îl prinse de braț.

– Nu. Cred că știu ce ai vrut să spui.

Mike oftă și, fără tragere de inimă, se întoarse spre prietenul lui.

– O.K., presupun că această femeie este cinstită. Presupun că un nemernic o urmărește. Vrei să aibă cea mai bună protecție. Și tu nu ai dori ca investigația să fie stânjenită de un…

– Șchiop, termină Rafe încet.

– De un tip care vrea să ajute, chiar dacă nu poate. Dacă n-ai fi încercat de unul singur și ai fi chemat poliția de la început, s-ar fi putut să-l prindem pe tipul ăsta. Cercetașule, trebuie să revii cu picioarele pe pământ, să te trezești la realitate.

Realitate. Odată asta însemna pentru el să ajute și să protejeze. Trăise pentru asta și aproape că murise. Încă voia să creadă că putea să facă același lucru într-o lume plină de violență și cuvintele prietenului său îi erau de ajuns ca să-l urască pe fostul partener.

– Dacă asta este tot, *căpitane*, aș vrea să mă întorc la doamna Chandler și fiica ei.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre casă fără să mai arunce o privire înapoi, dar nu putea să-și scoată din minte cuvintele lui Mike.

*

* *

– În fine a adormit, îi zise Tory în timp ce intra în salon.

Rafe privea răsăritul soarelui prin ușa deschisă. Se uită la ea peste umăr și-i zâmbi strâmb.

– Arăți de parcă și tu ai avea nevoie de somn, *cara.*

Avea dreptate. Se duse la ușă și privi răsăritul, cerul senin și albastru unde în curând soarele va străluci. Trecuseră doar câteva ore de când soarele apusese, dar ei i se părea că trecuseră ani.

Se uită la bărbatul de lângă ea; în lumina zorilor chipul lui părea gravat în piatră. Părea rece și distant și totuși el se dusese să-l prindă pe individ, ba chiar se asigurase că ancheta nu va fi dezvăluită presei. Era și ea reporter – tot ce supunea era urmărit și înregistrat. Totuși nu-și putea găsi cuvintele ca să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse și nici nu putea descrie sentimentul fragil și înfricoșător care o cuprindea ori de câte ori se uita la el.

– Vrei o ceașcă de cafea?

Gura lui schiță un zâmbet strâmb.

– Încă încerc să-mi revin după cealaltă.

Zâmbetul pe care și-l adresară unul altuia semăna mai mult a sărut.

Își ridică buzele spre el, dar în ultima clipă el întoarse capul și-și drese vocea.

– Mike a spus că te va suna imediat ce va avea rezultatul expertizei scrisorii.

– Știu, îi zise ea, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

– Este un om bun. Rafe își schimbă poziția. I-ai povestit totul, nu-i așa? adăugă el fără s-o privească.

– Sigur.

Își întoarse capul spre ea, privind-o cu intensitate.

– Și mie. Mi-ai povestit totul și mie?

– Tot ce contează în această anchetă, îi răspunse ea simțindu-și gura uscată. O fixa cu ochii stăruitori. Era prea conștientă de apropierea lui și de căldura care o cuprinsese. Prin fața ochilor

îi trecură imagini ale clipelor petrecute împreună cu el cu câteva ore înainte. Corpul lui atletic, blândețea mângâierilor. Pasiunea sălbatică ce aproape că-i tăia respirația, numai când se gândea la ea.

Da, îi spusese aproape totul. Cu excepția faptului că o făcuse să se simtă în siguranță – și în același timp cumplit de nesigură. Cu excepția faptului că în ciuda tuturor eforturilor, începuse să se îndrăgostească de acest bărbat curajos, dar rănit emoțional.

Își întoarse privirea de la el.

– Polițistul a zis că o să mă sune în după-amiaza asta. Am crezut că o să treci pe aici mai pe seară. Am putea discuta despre ce trebuie să fac în continuare…

– Despre următoarea mișcare, ar trebui să discuți cu poliția. Eu… nu mă mai ocup de caz.

Ea îngheță.

– Nu se poate! Vreau să zic, suntem… Clătină din cap, negăsindu-și cuvintele. La naiba Rafe, pentru prima oară în ultimii ani, am discutat deschis despre ce i s-a întâmplat lui Eddy. Nu poți să pleci acum. Am nevoie de ajutorul tău.

– Ajutorul *meu?* Râse tăios. Singurul ajutor pe care ți l-am dat a fost să-l las să scape pe spărgător. Am vrut acest caz ca să dovedesc că încă mai sunt un polițist bun. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să te pun pe tine și pe Sam în pericol.

– Nu este adevărat.

– Ba este foarte adevărat, *cara.* Doar știi. Doar tu lucrezi cu fapte. Și faptele arată că tu și fiica ta aveți nevoie de cineva pe care puteți conta. Este pentru binele vostru…

– Dar spre binele *nostru?* Întinse mâna și-și trecu degetele peste obrazul lui neras. Nu poți să pretinzi că între noi nu s-a petrecut nimic.

– Nu pot să pretind asta, zise el cu voce moale. Dar pot să uit. Trebuie. Sever și de neînduplecat, se îndepărtă de ea și se îndreptă spre ușă. La revedere, Tory.

Tory? Nu, *cara*. Se luă după el, dar fu împinsă la o parte de o mică siluetă care năvăli în hol și se agăță de Rafe.

–*Nu* poți pleca, îl rugă Samantha. Ai spus că o să ne aperi de omul cel rău. *Ai promis*.

– Nu mai ai nevie de mine, *chiquita*. Se aplecă și îi îndepărtă cu blândețe o șuviță de păr de pe frunte. Apoi, poliția va avea grijă de voi.

– Nu este același lucru. Poliției nu-i pasă de noi, așa că ție. Și apoi, te-am angajat. Ți-am plătit douăzeci și șase de dolari și douăzeci și doi de cenți. Ai promis că o să ne ajuți pe mami și pe mine.

– Și am făcut-o. Am chemat poliția…

– Nu este același lucru. Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Ești un profitor. Un profitor scârbos și meschin.

– Sam! țipă Tory. În clipa asta îți vei cere scuze domnului Ramirez.

– Nu vreau. A spus că este prietenul meu, dar nu este adevărat. A promis să ne salveze de omul rău și n-a făcut-o. Este un profitor. Și nu-mi pasă dacă pleacă și nu mai vine niciodată…

Ultimele cuvinte se înecară într-un hohot de plâns. Se răsuci pe călcâie și fugi în dormitorul ei, trântind ușa după ea.

– Are nevoie de tine, îi spuse Rafe.

Tory clătină din cap.

– Are nevoie de *tine*, Rafe. Amândouă avem nevoie. Te rog.

– Ți-am spus că nu am nevoie de mila ta.

Din nou chipul lui era o mască de piatră, iar ochii negri parcă erau din obsidian negru și dur. Se îndreptă spre ușă oprindu-se o secundă să lase ceva pe măsuța din hol.

Regretele nu aveau nici o valoare acum, dar oricum ea regreta. Când se întoarse spre camera fetiței, Tory văzu ce lăsase Rafe pe măsuța din hol. O grămadă de hârtii mototolite și monezile.

Douăzeci și șase de dolari și douăzeci și doi de cenți.

Capitolul 9

Alerga.

Simțea cum vântul îi mângâia obrajii, aerul curat îi pătrundea în plămâni și auzea zgomotul pașilor pe pământul tare. Alerga, încântat de puterea picioarelor sale, lăsându-se în voia bucuriei de a trăi liber.

Apoi, brusc văzu norul întunecat deasupra – un nor mare, negru și învolburat care cuprinsese cerul ca o mână imensă. Și exact sub această mână imensă se găsea o femeie brunetă împreună cu un copil blond.

Bucuria se transformă în groază. Alergă spre ele, știind că trebuia să le avertizeze, să le salveze. Încă alergând strigă din toate puterile, încercând să le atragă atenția.

– Tory! Sam!

Se întoarseră spre el, pe chipurile lor citindu-se durerea și sentimentul de trădare.

– Profitorule, îl acuză Sam.

– Avem nevoie de tine! strigă Tory.

Uimit, căzu într-un genunchi apoi își dădu seama că avea doar un picior. Și în timp ce se lupta să se ridice, văzu cum norul negru le cuprindea pe Tory și pe fiica ei ca într-un pumn, strivindu-le încet…

– Nu! țipă Rafe în timp ce se ridica în capul oaselor, treaz de-a binelea.

La capătul celălalt al camerei, Amigo ridică brusc capul lățos, privindu-și întrebător stăpânul. Ceasul de pe noptieră arăta 4:30 dimineața.

După eșecul din casa lui Tory, noaptea trecută nu dormise prea mult și acum încercase să recupereze… fără succes. Ore întregi zăcuse în pat, prin fața ochilor trecându-i neîncetat, ca într-un film, evenimentele din ultimele câteva zile. Până la urmă, obosit, căzuse într-un somn agitat. Nici în somn nu putuse scăpa de gânduri.

Pentru prima oară în acești ani am povestit ceea ce s-a întâmplat cu Eddy. Nu poți pleca acum!

Dar el plecase. Îi spusese că era spre binele ei, dar în sufletul lui știa că era doar pe jumătate adevărat.

După cele întâmplate între ei în bucătărie, știa că nu numai cazul scrisorilor îl lega de ea. În brațele lui fusese pasionată și el o dorea așa cum dorea să respire. Ar fi putut rămâne. Ar fi putut continua s-o vadă. Până la urmă ea și-ar fi dat seama că el nu este un erou și ar fi văzut pe fața ei aceeași expresie îngrozită pe care o văzuse și pe chipul lui Stephanie.

Un nas rece îi atinse genunchiul. Automat se întinse și-l scărpină după ureche pe Amigo. Dar mintea îi era în altă parte. Își aminti chipul lui Tory în lumina zorilor, când îi spusese că renunță la caz. *Nu poți să pleci acum. Am nevoie de tine.*

– Se va descurca mai bine fără mine, îi explică lui Amigo, ca și cum rostite cu voce tare, cuvintele l-ar putea convinge. O.K., poate că va fi unul din multele cazuri pe care departamentul de poliție îl cerceta, dar oricum îi va fi mai bine. Va avea acces la echipament de ultimă oră, date pe Internet, laborator bine echipat… *Dios,* o iau de la capăt!

Își îndepărtă gândurile de la Tory Chandler. Îl mângâie pentru ultima oară pe Amigo și se întinse să-și ia piciorul artificial. Și-l puse, simțind de acum cunoscuta răceală a protezei care se lipi perfect pe partea inferioară a coapsei. Apoi auzi cunoscutul zgomot prin care se crea acel vid care ținea acest „aproape uman" picior la locul lui. Era o minune a tehnicii, a celei care dusese oameni pe lună, care permitea poliției să detecteze probe minuscule de ADN și televiziunii să transmită pe numeroase canale. Dar luna era o bucată de rocă, cele cincizeci de canale prezentau aceleași comedii idioate și în ciuda tuturor acestor cuceriri ale tehnicii erau destui criminali care se fâțâiau în libertate. Și victime.

Rafe se ridică și se îndreptă spre bucătărie, iar Amigo îl urmă fericit. Deschise frigiderul, se sprijini de ușă și privi conținutul cu atenție. Mâine trebuia să se ducă la supermarket. Ar trebui să facă o alegere în programul lui încărcat. Trebuia să aleagă între completarea unor formulare și s-o aștepte *Tia* Yoly să se întoarcă de la coafor.

Așteptând.

Din nou gândurile i se întoarseră spre cele întâmplate în seara în care încercase să se despartă de Tory. În mintea lui văzu forma întunecată stând în umbră, supraveghind și așteptând. De regulă, un răufăcător fuge imediat ce a comis infracțiunea, în special când a făcut și zgomot. Admiratorul secret al lui Tory își încercase norocul, când așteptase, și judecând după felul în care își acoperise urmele când îi plasa scrisorile era ceva de care nu se sinchisea.

Scheunatul îndepărtat al lui Amigo îl trezi din gânduri. Își ridică privirea și îi văzu cu surprindere câinele învârtindu-se agitat la ușa de intrare. În mod obișnuit era o minune să scoată câinele din bucătărie fără să-i dea de mâncare. Fără să mai pună la socoteală că de obicei Amigo se îndrepta spre ușa din spate.

– O.K., băiete, vin imediat! îi strigă Rafe aruncând o ultimă privire dezamăgită conținutului frigiderului înainte de a închide ușa. Se întinse după lesa lui Amigo și se îndreptă spre salon, dar se opri în timp ce prin minte îi umbla un gând care nu-i dădea pace.

De ce autorul scrisorilor lui Tory riscase? Nu începuse să alerge până când Rafe nu se apropiase. Era ca și cum ar fi știut că el nu putea să-l prindă. Era ca și cum știa că Rafe avea proteză și că n-ar fi putut să sară gardul.

Ca și cum ar fi știut că nu-l păștea nici un pericol.

Rafe înțepeni. Dintr-o dată pricepu totul. Admiratorul secret știa cine era el – sau, și mai important știa *cum* era el. Tipul știa de el, ceea ce însemna că el o urmărea pe Tory cu mai multă atenție decât un amator. Tipul era profesionist și gândindu-se la asta, îl speria de moarte. Criminali ca aceștia întotdeauna își răneau victimele. Le răneau de moarte.

Smulse receptorul și începu să formeze numărul de telefon al lui Mike, ignorând schelălăiturile tot mai insistente ale lui Amigo.

– Va trebui să mai aștepți, prietene, îi explică în timp ce se uita în direcția câinelui. Trebuie să…

Se opri din formarea numărului. Amigo stătea în fața ușii, jucându-se cu o bucată de hârtie, care se părea că fusese aruncată prin fanta pentru scrisori.

Chiar de la distanța de la care era, Rafe putea să vadă literele roșii de pe hârtie.

*

* *

– …vă dorim la toți o zi bună, termină echipa știrilor, zâmbetul lor strălucitor dispărând în clipa în care lumina se stinse. Cynthia părăsi masa imediat, zbierând ceva de neînțeles către machieuză. Tory o privi plecând și buzele ei schițară un zâmbet care în ultimul timp era din ce în ce mai rar. *Poate până la urmă tipa are calități de vedetă.*

– Arăți groaznic.

Surprinsă, Tory ridică ochii și întâlni privirea severă a lui Brad Nordstrom, iar pe chip avea o expresie gen Moise-pe-munte-după-întâlnirea-cu-Dumnezeu. *Acum știu ce simțeau figuranții israeliți ai lui Dehille.*

– Mulțam pentru veste, îi zise ea sec, în timp ce se ridica de la masă. O s-o dau la jurnalul de la ora două, între o știre despre furtul unei mașini și un câine dansator.

– Fii serioasă. Îmi fac griji pentru tine, Victoria, îi mărturisi el, cu o voce care-și pierduse dintr-o dată nota teatrală tip Hollywood. Toți ne facem.

Sinceritatea din cuvintele lui o luă prin surprindere. Sub chipul lui studiat, bronzat artificial și manierele à la Charlton Heston, Brad încerca să fie prietenos. Imediat ea își regretă replica aspră. Întinse mâna și o lăsă peste mâna lui îngrijită cu migală.

– Mă simt bine. Zău.

Brad dădu din cap în timp ce părăsea studioul, dar nu părea convins pe deplin. Restul echipei dispăruse imediat, toți fiind hotărâți să profite de fiecare minut din jumătatea de oră de pauză. Tory îi privi plecând, dar nu făcu nici o mișcare să părăsească și ea studioul. Era ceva relaxant să rămână pe locul de unde se transmiseseră știri despre alți, nu despre ea.

Cu puțin înainte de prânz, cei de la poliție îi telefonaseră la studio ca să-i spună că nu găsiseră nici o amprentă, nici pe piatră, nici pe hârtie. Tânărul care-i dăduse telefon îi spusese că ei încă făceau investigații și că „să aibă răbdare". În acel

moment își dorise din suflet să poată întinde mâna prin receptor și să-l apuce de gât pe puștiul ăla plin de fumuri.

Răbdare, își zise în gând necăjită, în timp ce privea studioul gol.*Cum să încerci să fii răbdătoare când ești frustată, înspăimântată, confuză și…*

– Singură, șopti cu voce tare.

Avusese încredere în Rafe și crezuse că putea conta pe el. Chiar începuse să țină la el. Dar atunci când avusese nevoie mai mult de el, o părăsise fără să arunce o privire înapoi. *Cum a putut să mă părăsească în felul ăsta? După cele ce mi le-a spus… după felul în care m-a sărutat.*

Nu era prima oară când se simțea părăsită, când făcea față la o criză de una singură. După ce găsise corpul lui Eddy, își petrecuse o grămadă de ore în biroul șerifului, fiind întrebată fără încetare despre moartea lui. Până la urmă o lăsaseră să plece acasă, numai ca să aibă parte de un interogatoriu și mai intens din partea bunicului ei, care o făcuse în toate felurile inclusiv prostituată care urmărea băieții noaptea în pădure, ca să fie apoi numită asasină. Încă și-l putea aminti cum stătea aplecat asupra ei cu bastonul, gata s-o lovească, așa cum făcuse și cu mama ei când era copilă. Până la urmă șeriful sunase de la birou ca să-i spună că moartea lui Eddy fusese un accident tragic. Dar până atunci bunicul ei aflase ceva mult mai serios ca s-o acuze.

– De ce nu mi-ai spus? O învinovăți o voce din apropiere.

Surprinsă, Tory își ridică privirea și o văzu pe Liz apărând din întuneric, părând destul de furioasă și pufnind. *Ah, formidabil! A aflat despre încercarea de spargere.*

– Îmi pare rău, Liz, îi spuse sculându-se de la masă și ridicând mâna într-un gest de scuză. Am vrut să-ți spun imediat, dar…

– Ai fost promovată prezentator șef la emisiunea de știri principală și nici măcar nu te-ai deranjat să mă anunți!

Tory rămase cu gura căscată.

– Prezentator șef…?

– Mda. Liz o aprobă din cap, bătând cu creionul în faxul prins de mapa pe care o ținea în brațe. Secretara care mi-a dat faxul mi-a spus că șefii de sus au hotărât că Brad și Harold nu sunt potriviți pentru această oră, iar Cynthia este prea tânără. Asta conduce la tine… hei, habar nu aveai despre asta, nu-i așa?

Tory clătină din cap, încă năucită de veste. Neîncrezătoare, privi faxul din mâna lui Liz: *după o atentă analiză, o recomandăm pe Victoria Chandler ca redactor șef la jurnalul de la ora șase…*

– Ești sigură? o întrebă Tory cu o voce răgușită.

– La fel de sigură, cum sunt sigură de ceva în această lume nebună. Nu ai de ce să te îngrijorezi, doar dacă Cynthia nu apare cu reportajul secolului. Și considerând că mintea ei de păsărică nu poate depăși tema cosmeticalelor, nu cred…

Sunetul insistent al pagerului o întrerupse pe Liz.

– La naiba, probabil că este redacția. Au nevoie de noi pentru forma finală în problema Forand. Vii?

– Du-te înainte. Te ajung din urmă.

Redactor șef, prezentator principal, își zise în gând Tory în timp ce o privea pe LIz dispărând în întunericul studioului. Era slujba pentru care se luptase de când pătrunsese în acest domeniu. Însemna mai mulți bani. Însemna un program mai bun. Însemna o mașină nouă, bani pentru colegiul lui Sam, o casă mai bună într-un cartier mai select și cu pază douăzeci și patru de ore, unde n-ar trebui să-și petreacă nopțile făcându-și griji pentru siguranța ei și a fetiței sale.

Dar o poartă solidă te-ar păzi de trecut? îi șopti o voce mică. *Și este posibil ca o patrulă de poliție să îndepărteze amintirea a doi ochi negri din inima ta?*

Sunetul unor pași o trezi din visare. Până la urmă Liz o așteptase. Se ridică de pe scaun.

– O.K., vin! strigă ea.

Tăcere.

– Cine este acolo?

Din nou tăcere.

Un fior îi străbătu șira spinării. Poate că se înșelase și nu auzise pași… scârțâiturile și pârâiturile erau zgomote destul de obișnuite pe podiumurile unde erau amplasate reflectoarele și restul echipamentului. Totuși era ceva în tăcerea amenințătoare și în semiîntunericul care învăluia camerele de luat vederi și cablurile, care-i reaminteau de felul în care arătase grădina ei atunci când o privise prin fereastra dormitorului în noaptea spargerii. Când se uitase afară, i se păruse că vede ceva, dar ignorase. N-ar fi trebuit – el fusese afară, ascuns în întuneric, așteptând-o, pândind-o. Chiar și acum ar putea fi în întuneric.

Ei bine, dacă așa stăteau lucrurile, urma să regrete. Se îndepărtă de masă și coborî de pe podium, oprindu-se doar să apuce cana goală din care Brad își băuse cafeaua. Apoi, încet, se aventură în întuneric.

Apoi auzi din nou… un zgomot ușor, numai că de data asta venea din dreapta. Se deplasă încet în direcția aceea, ridicând cana mai sus de umăr. Îi trecu prin cap că o simplă cană nu-i oferea prea multă protecție și că mai bine ar fi chemat un paznic. Dar atunci *el* ar fi avut timp să fugă. Se gândi la fiica sa care fugise îngrozită din camera ei. Se gândi la felul în care îl păcălise pe Rafe și-l făcuse să creadă că nu le putea apăra. *S-ar putea să fiu eu singură, dar asta nu înseamnă că sunt neajutorată.*

Zgomotul se auzi chiar lângă ea, chiar la capătul covorului, care amortiza pașii din studio. Îl putea auzi cum respira. Strângând din dinți ocoli un perete despărțitor și lovi cu putere.

Direct în capul lui Rafe Ramirez.

Capitolul 10

– Ai fi putut să mă omori! îi zise Rafe în timp ce stătea pe o ladă și-și pipăia cucuiul din cap.

– Păi, la ce te așteptai, dacă te furișai așa după mine? îl întrebă Tory în timp ce-i examina vânătaia, care arăta urât chiar și în lumina slabă. Numai reflexele rapide ale lui Rafe îl salvaseră, în așa fel încât cana aterizase mai lateral. *Nu că n-ar fi meritat-o*, se gândi ea cuprinsă de un sentiment de mânie amestecat cu o stare de confuzie. Ce cauți aici, furișându-te în întuneric?

– Nu mă furișam. Mă rog, nu chiar. Voiam să te văd, dar nu voiam să se știe că sunt aici. Își atinse capul și se strâmbă. La naiba, m-ai pocnit bine.

– Îmi pare rău că am ratat, îi zise ea deși continuă să-i îngrijească rana.

– Pun pariu că așa este. Îi zâmbi slab. A trebuit să te văd, *cara. Cara.* Când îi spunea așa simțea cum se topește, indiferent de ce gândea – sau n-ar fi trebuit să gândească. Având în vedere că ultima oară o părăsise, ar fi trebuit să-l lovească din nou. În schimb se simțea în al nouălea cer.

Asta o făcu și mai furioasă.

Făcu un pas înapoi, creând o distanță între ei.

– Nu sunt *cara* ta. Și dacă ai ceva de spus, ar trebui să spui la poliție, nu mie. Nu mai cercetezi cazul. *Îți amintești?*

Dacă remarcase sarcasmul ei, el n-o arătă. Se ridică de pe ladă. Încrucișându-și brațele pe piept, își plecă privirea spre ea, intensă și fără urmă de regret.

– Las-o baltă. S-a întâmplat ceva important.

Ceva important. Nu ca lucrul ăla *neînsemnat* care se întâmplase între ei, când el o ținuse în brațe și făcuse dragoste cu ea. Gura ei deveni o linie.

– Cum ți-am spus, discută cu poliția. Nu mă interesează nimic din ceea ce vrei să-mi spui.

– Vorbește mai încet, o preveni el privind în jur. Nenorocitul care-ți trimite scrisori ar putea fi o persoană care lucrează aici, la acest studio.

– Asta da, știre, detective. Deja știu asta.

– Știi că probabil este cineva care lucrează chiar cu tine?

Declarația lui o înțepeni. Se gândise că persoana anonimă ar putea fi cineva de la postul de televiziune, dar își închipuise că ar putea fi unul dintre sutele de angajați. Gândul că ar putea fi unul din colegii ei, Brad sau Liz, oameni pe care-i considera prieteni… Clătină din cap, incapabilă să-l creadă.

– Nu. Nu te cred. Minți.

O privi printre gene.

– Nu mint.

Pe naiba! Ce zici de ziua în care ai venit în grădină și ai spus doar că vrei să-ți ceri scuze? Dar atunci când ai promis că pot avea încredere în tine – și o oră mai târziu ai plecat? Dar când m-ai sărutat și m-ai făcut să mă simt dorită pentru prima dată, după mult timp? Se întoarse cu spatele, nedorind ca el să-i vadă lacrimile.

– Ieși afară. Acum!

– Nu. Nu înainte de a mă asculta. Trebuie să mă asculți…

– Nu trebuie să fac nimic, i-o întoarse ea. Îl dorea afară din mintea ei, din viața ei, din inima ei. Lasă-mă în pace sau jur că o să chem paznicii.

Făcu un pas, dar el o prinse de încheietura mâinii, ținând-o pe loc.

– Nu poți să pleci. Ești în pericol.

– Singurul pericol, Ramirez vine din partea unui om mincinos, manipulator…

– *Silencio*, șuieră el. Nu avem timp de așa ceva. Nu te prosti.

Dar asta făcuse. O mințise și îi manipulase sentimentele, dar să fie ea a naibii dacă îl va mai lăsa s-o insulte. Trase aer în piept și deschise gura să țipe… dar gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut pasional.

*
* *

Rafe era un bărbat care-și făcea planul dinainte. După felul în care o părăsise, știa că Tory n-o să-l creadă cu ușurință, așa că se gândise cum să facă s-o convingă. Planul A era să-i povestească despre bărbatul care-l așteptase, mult prea calm, în grădină. Planul B era să-i arate noua scrisoare. Mai fusese un plan C și D de asemenea, dar undeva între atacul lui Tory cu cana și încercarea de a țipa, toate aceste planuri se năruise.

S-o sărute nu fusese nici măcar planul Z.

Asta o șocă și-i dădu lui puțin timp ca să se poată explica. Dar această intenție dispăru în momentul în care gura lui o

acoperi pe a ei. Pasiunea nebunească, născută cu două nopți în urmă izbucni între ei, transformându-se într-o imensă pasiune carnală. Limba lui începu un duel fierbinte cu a ei. Gemând, ea își băgă mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape.

Îi cuprinse nebunia. Mâinile lui îi mângâiară corpul atrăgător, știind cumva că ea era făcută pentru el. Iubirea, pasiunea și soarta se amestecară. O dorea mai mult decât dorise orice altă femeie, mai mult decât dorea *orice altceva* – cu o singură excepție.

Dorea s-o știe în siguranță.

Adunându-și ultimele rămășițe de bun-simț, își puse mâinile pe umerii ei și o împinse ușor la o parte. Pentru câteva secunde ea clipi confuză; privirea îi era împăienjenită, iar buzele îi erau umflate de sărutul pasionat pe care-l împărtășiseră. Apoi într-o clipă, făcu ochii mari, plini de groază și rușine. Își trecu degetele peste buzele umflate și se întoarse, cu umerii lăsați, umilită.

– Te urăsc cu adevărat.

Bine ai venit în club, se gândi el, întunecat la chip. Voia doar s-o ajute, dar de fiecare dată când încerca, reușea numai să mai afle încă o parte a vieții ei, care și așa era complicată. Singura soluție era despărțirea. Să termine naibii investigația și să dispară din viața ei.

Băgă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Ține.

Ea îi aruncă o privire scurtă, apoi se încruntă și continuă să-și aranjeze părul și hainele răvășite.

– Nu plâng, îi răspunse cu voce de gheață în timp ce-și băga bluza în fustă. Nu am nevoie de batistă.

– Nu este o batistă.

Fără tragere de inimă, ridică bărbia ca să mai privească încă o dată. Mișcarea se opri și Tory înțepeni în timp ce realiză ce ținea el în mână.

– O scrisoare, spuse ea mohorâtă.

– Mi-a fost băgată pe sub ușă noaptea trecută. Am controlat deja dacă are amprente. Ca de obicei, nu am avut noroc.

– Ușa ta? Cu precauție, întinse mâna spre foaia împăturită. De ce să bage o scrisoare pentru mine pe sub ușa ta?

– Deoarece nu este pentru tine. Îmi este destinată mie.

*
* *

Tory ieși după peretele despărțitor, așa că lumina slabă care lumina masa știrilor căzu pe foaia de hârtie. Se holbă la îngrămădeala de litere roșii. Năucă, încercă să lege cuvintele în propoziții. Autorul nu mai folosise stilul rimat, dar asta nu era singura schimbare.

Autorul descrisese, în amănunțime ceea ce ea și Rafe făcuseră în bucătărie în noaptea atacului.

Înghiți în sec, simțindu-se ușor ametită și cuprinsă de greață.

– Dumnezeule, probabil că a stat la fereastră, privindu-ne…

– Știu, o întrerupse Rafe morocănos. Lasă asta. Treci la ultima parte.

Tory își întoarse privirea spre foaia de hârtie și citi cu voce tare ultimul paragraf.

– Deja ea a făcut un idiot să se îndrăgostească de ea și a terminat asasinat. Nu i te adăuga.

Mototoli foaia în mână, iar când vorbi vocea îi era sugrumată de furie.

– Cum… Cum *a îndrăznit!* Eddy nu era un idiot. Și nu era îndrăgostit de mine. Eram prieteni… cei mai buni… și să fiu a naibii dacă o să las un nemernic să vorbească așa…

Rafe îi tăie vorbăria.

– Nu ai sesizat esențialul. Uită-te la cuvântul folosit. Asasinat. Cei mai mulți ar fi folosit cuvântul cadavru sau mort. Singurii care folosesc acest cuvânt sunt polițiștii și reporterii.

– Sau cineva care vede o mulțime de filme polițiste la T.V.

El rânji.

– Ai putea deveni un bun detectiv. Și ai dreptate. Această scrisoare nu dovedește că autorul este legat de poliție sau televiziune. Dar altceva o face.

Rafe o luă de umeri și privind-o în ochi continuă:

– Omul din grădină a așteptat ca eu să mă apropii. Știa că n-o să-l pot prinde o dată ce va sari gardul. Știa cine sunt, adăugă privindu-și piciorul. Și dacă ne-a urmărit destul de aproape, știa că lucrez pentru tine, și pot să pariez că este cineva care lucrează zilnic cu tine sau lucrează în apropierea ta.

Cineva care lucrează zilnic cu tine. Se gândi la cei pe care-i vedea zilnic la televiziune, tehnicieni, producători, cameramani, chiar și machieuze. Se gândi la colegul ei, Brad, la Cynthia și chiar la asistenta ei, Liz. Depindea de ei. Avea încredere în ei. Dar întotdeauna păstra distanța. Fusese atât de încrâncenată să-și ascundă trecutul, încât niciodată nu-i întrebase de al lor. *Ce știu cu adevărat despre ei?* se gândi cuprinsă de un fior de gheață.

Rafe îi luă scrisoarea din mână și o băgă la loc în buzunar.

– N-am vrut să ți-o arăt, dar altfel nu te-aș fi putut convinge. Te-a urmărit… ne-a urmărit. Știa de noi înainte ca eu să vin la voi în seara aceea. Este isteț, *cara,* prea isteț ca să fie un amator.

– Și acum te urmărește pe tine, îi spuse ea moale, ridicându-și privirea și întâlnind-o pe a lui.

Un timp se priviră în ochi, împărtășind senzația de pericol care-i înconjura. Pentru o clipă văzu în ochii lui o sclipire de teamă și se cutremură când realiză că teama era pentru ea, nu pentru el.

Îl urăște, își aminti. Îi manipulase sentimentele cu ușurința unui mânuitor de păpuși. Dar în inima ei știa că ceea ce simțea pentru el nu era ură. Indiferent de greșelile lui, își riscase viața ca să le protejeze pe ea și pe Sam în noaptea atacului. Acum el era ținta aceluiași nebun care o amenința pe ea și, știind că era în pericol la fel ca ea, o cuprinseră niște sentimente pe care n-ar fi vrut să le cunoască… n-ar fi vrut să le simtă.

Se îndepărtă puțin de el și-și cuprinse mijlocul cu brațele.

– Deci ce se va întâmpla acum?

– Am început să cercetez trecutul angajaților de la acest studio. O anchetă neoficială… Dacă atacatorul este de aici, așa cum cred eu, mi-ar plăcea să fac o cercetare și în baza de date a poliției. Am puține șanse să-i iau urma.

– Am crezut că nu te mai ocupi de caz, îi zise ea încet. Am crezut că lași poliția să se ocupe de asta.

– Nu pot. Acum nemernicul ăsta mă urmărește și pe mine. Și chiar dacă n-ar fi făcut-o, eu…

Un râs îndepărtat întrerupse cuvintele lui Rafe. Membrii echipei se întorceau de la masă.

Rafe înjură printre dinți.

– Ascultă, aș vrea să pleci un timp. Pleacă de aici de la studio și din casă. Tu și Sam ați putea sta cu unchiul Carlos și mătușa Yoli. Acolo veți fi în siguranță, *cara.* Și când mă voi întoarce…

– Întoarce? Unde pleci?

– Acolo unde a început totul, îi zise el.

Panica pe care o ascunsese atâta timp ieși la suprafață.

– Nu poți să te duci la Miller's Crossing. Ucigașul lui Eddy s-ar putea să fie încă acolo. Nu ești în siguranță.

El zâmbi din nou.

– În caz că n-ai observat, nici aici nu este un loc sigur. Și apoi, nimeni n-o să știe că sunt acolo. Pot lucra neoficial… pot pune întrebări pe care poliția nu le poate pune. Răspunsurile sunt acolo, *cara*. Cineva trebuie să le afle.

Cineva. Dar nu Rafe. Nu un bărbat care deja se sacrificase mai mult ca oricine, ca să-și salveze aproapele. Nu cineva la care ea ținea mult, chiar dacă sentimentele nu erau reciproce. Înghiți în sec și spuse aceleași cuvinte pe care le rostise în seara atacului:

– Te rog. Nu pleca.

Strânsoarea lui se înteți și pentru un timp au avut senzația că sunt singuri în univers. Apoi un schimb de cuvinte distruse vraja și studioul începu să se umple de oameni.

Mârâind o înjurătură, Rafe se îndreptă spre ieșire.

– Voi trece în seara asta, să vă iau și să vă duc acasă la unchiul meu. Și m-ai ajuta dacă mi-ai face o listă cu cei cu care aș putea vorbi în Miller's Crossing.

– Nu va fi necesară.

– Tory, mă duc acolo, indiferent de ce spui tu.

Ea trase cu putere aer în piept, luptându-se să-și înăbușe teama care o însoțise timp de zece ani.

– Nu va fi necesară, deoarece merg cu tine.

Capitolul 11

Mio Dios, mă simt ca într-o ilustrată, își zise în gând Rafe în timp ce treceau prin Miller's Crossing. Străzile drepte străjuite de arțari, casele îngrijite înconjurate de garduri albe și cu balansoare vechi în curte. Totul era perfect – cerul albastru cu nori albi și pufoși părea scos dintr-o pictură de Norman Rockwell.

Dar, în timp ce trecea pe lângă casele curate cu pajiștile lor bine îngrijite, nu se putea opri să se gândească la oamenii care locuiau în spatele fațadelor fermecătoare și pitorești, dacă erau tot atât de inocenți și curați. Cu nouă ani în urmă aici avusese loc o crimă. Și nici unul din cei care locuiau în acele case îngrijite nu-i acordase o prea mare atenție.

O privi cu coada ochiului pe Tory, care stătea tăcută alături de el și privea pe geam. Și-ar fi dorit ca ea să fi fost la fel de tăcută ieri după-amiază, când îi comunicase că va veni cu el la Miller's Crossing.

Ca anchetator știa cât de neprețuit era să aibă alături pe cineva care cunoștea locurile. Dar în timp ce se deplasa pe străzile prea fermecătoare, își dori ca ea să fi rămas la Miami

împreună cu fiica ei, în siguranță la *Tia* Yoli și *Tio* Carlos. Și-ar fi dorit-o pe Tory departe de acest oraș prea perfect, cu un trecut nefericit, departe de amintiri, departe de pasiunea care-l cuprindea ori de câte ori o atingea…

Își drese vocea și-și îndreptă gândurile spre un teren mai solid.

– O.K., hai să mai revedem o dată ce vom face. Vom cerceta scena crimei. Apoi vom merge să vizităm unii din vechii tăi prieteni, Tina și tipul ăla, Jeff.

– Ei au alibiuri. Amândoi au fost plecați din oraș în noaptea în care a fost omorât Eddy.

– Ar mai putea ști câte ceva. Trebuie să ne mai uităm o dată la fapte și să aflăm cine l-a scos din casă pe Eddy. Gândește-te, Tory. Cine avea pică pe Eddy? Cine avea pică pe tine?

Se uită rapid la el.

– Nu crezi că mi-am pus întrebarea asta de mii de ori?

– Atunci întreabă-te din nou.

Se întoarse spre geam. Pentru o clipă el crezu că ea nu-i va mai răspunde. Apoi, brusc, ea începu să-i vorbească.

– Îmi este greu să-mi reamintesc acele lucruri, Rafe. Mama mea a murit când aveam trei ani, și bunicul meu n-a fost din cale-afară de fericit când s-a trezit cu un copil în prag. Și-a făcut datoria, dar singurul lucru de care avea grijă era să stea la primărie și să facă dreptate oamenilor. Privind în urmă, acum îmi pare rău pentru el. Întotdeauna a încercat să fie cineva și a terminat prin a fi un om dezamăgit.

– Și și-a vărsat toată dezamăgirea asupra ta, mârâi Rafe, fără milă.

Tory nu spuse nimic.

– Când s-a născut Sam am jurat că ea va fi cea mai importantă persoană din viața mea, indiferent de împrejurări. Am încercat să fac totul pentru ea.

– Și ai făcut. Este o puștoaică grozavă.

Ea zâmbi ușor.

– A devenit mult mai prietenoasă de când ai intrat tu în viața ei, Rafe.

Rafe râse răgușit.

– Crede că sunt un profitor.

– Era foarte necăjită, când ți-a spus așa. Nu vorbea serios. Când am lăsat-o la unchiul tău, mi-a șoptit că îi pare rău de ce a zis. Ține la tine.

– Și eu țin la ea, recunoscu el, deși Sam nu era singura persoană pe care el o avea în vedere. Își jurase că va ține această relație cu Tory la nivel profesional, că o va trata ca pe un client. Dar când se uită în ochii ei și văzu imaginea fetiței care crescuse fără dragostea părintească, tot ce putu face a fost să se abțină să se întindă și …

– Cotește aici, îi zise ea brusc.

– Aici? Opri și se uită la drumul năpădit de iarbă care nu semăna nici pe departe cu drumurile îngrijite care duceau la case ascunse în sălbaticele păduri ale Georgiei. Ești sigură?

Ea dădu din cap. Ridicând din umeri, Rafe răsuci volanul mașinii închiriate și o porni pe drumul desfundat. Aproape imediat lăstărișul deveni și mai dens, îngustând și mai mult drumul. Rafe scrută cu privirea drumul sinuos, dar nu văzu decât tufișuri și o grămadă de bălți noroioase. Strânse volanul în timp ce făcea slalom printre gropi și pietroaie, gândindu-se că o mașină de teren ar fi fost mult mai potrivită. Tory nu-i spusese că îl va călăuzi prin sălbăticia din Georgia. În sinea lui se întreba dacă ea își amintea cu precizie drumul. La urma urmei, acesta nu era marcat. Și trecuseră aproape zece ani.

– Ești sigură că ăsta este drumul spre râpă?

– Sunt sigură. Lucrurile astea nu se uită.

Rafe auzi tremurul din vocea ei. Încet, aruncă o privire în direcția ei. Ca și înainte profilul ei era o poză studiată a cal-

mului și eleganței. Se gândi că s-a înșelat – până când observă mâinile împreunate strâns în poală, cu încheieturile albe. Cu nouă ani în urmă prietenul ei murise acolo. Încercă să-și imagineze ce simțea ea sau ce însemna pentru ea să fie din nou în acest oraș.

Opri mașina la marginea drumului și se întoarse spre ea, lăsându-și brațul pe spătarul scaunului ei.

– Nu trebuie să vii și tu, îi zise el cu blândețe. Lasă-mă să te duc înapoi la hotel. Mă întorc singur să…

– Nu. Trebuie s-o fac. I-o datorez lui Eddy. Se opri, plecându-și privirea. Presupun că o consideri o prostie, să datorezi ceva unei fantome.

Un timp Rafe nu spuse nimic. Apoi întinse mâna și prinse între degete o șuviță din părul ei.

– Nu ești proastă, *cara*, îi răspunse moale. Câteodată fantomele sunt niște lucruri foarte reale.

Ea își înălță capul și pe buze îi jucă un zâmbet slab. Era un zâmbet care-i întoarse sufletul pe dos lui Rafe. Avea încredere în el – în Rafe Ramirez care fusese desconsiderat de șefii lui și de cea mai mare parte a prietenilor. Și într-un fel, asta îl făcu să vrea să creadă într-un viitor care însemna mai mult decât o bucată de hârtie și un apartament singuratic…

Sărutul de ieri încă îi ardea buzele. Voia s-o îmbrățișeze, s-o încurajeze, s-o facă să uite frica și singurătatea. S-o facă să uite de toate, cu excepția lui.

*
* *

Era ca și cum ar fi trăit într-un coșmar.

Tory stătea în fundul râpei, privind panta abruptă acoperită de frunze. Puține lucruri se schimbaseră. Ah, cerul era

senin, în loc să fie acoperit cu nori, și lumina care strălucea printre ramurile copacilor provenea de la un soare luminos de septembrie, nu de la luna parțial acoperită, de noiembrie. Dar chiar dacă era cald sau frig, miezul zilei sau al nopții, sentimentul care o cuprinsese era același. Cu nouă ani în urmă coborâse în goană aceeași pantă abruptă strigând numele lui Eddy. Pe când se uita la locul unde găsise corpul lui, simțea cum același țipăt de groază i se ridică din nou din piept.

Un mers târșâit în dreapta ei, o trezi din gânduri. Ridicându-și privirea, îl văzu pe Rafe coborând panta, cu mers nesigur, pașii lui apăsați strivind covorul de frunze. *Cavalerul meu în armură strălucitoare*, își zise în gând, pe moment uitând că încerca din toate puterile să *nu* aibă astfel de sentimente pentru el.

– Sunt prea bătrân pentru așa ceva, mormăi el în timp ce ajungea lângă ea. Aplecându-se începu să-și curețe cizmele de frunze și rămurele. Data viitoare, iau liftul.

Ea își mușcă buzele, luptându-se să-și înăbușe sentimentul de simpatie care nu avea nimic comun cu ceea ce simțea pentru el. În ciuda cuvintelor dure și a comportamentului aspru, el venise s-o ajute, să descopere adevărul despre trecutul ei. Era un bărbat complicat și enervant, dar comportamentul lui era cel al unui prieten adevărat – cel mai bun prieten de la Eddy încoace. Dar se întreba cât de prieten va mai fi dacă va afla întreg adevărul despre trecutul ei.

Reveni brusc la realitate când Rafe se îndreptă. Începu să privească împrejurimile cu un aer profesional.

– Povestește-mi tot ce s-a întâmplat. Tot ceea ce-ți reamintești.

Să-și reamintească? Și-ar fi dorit din toată inima să fi putut uita măcar *un singur* amănunt din acea noapte. Eddy murise

și ea lăsase ucigașul să scape. Până la sfârșitul vieții nu va putea scăpa de acest sentiment de trădătoare. Iar vântul rece de toamnă, care bătea printre ramurile cu frunze galbene, îi mărea senzația de vină. *Lașă. Lașă.*

– Nu pot s-o fac, îi spuse cu o voce răgușită. Am crezut că pot, dar… te rog, trebuie să plec.

Începu să urce, dar Rafe îi blocă drumul.

– Nu. Nu poți să fugi așa.

– Cine ești tu să-mi poruncești? se răsti ea. Nici măcar n-ai vrut să vin cu tine.

– Știu. Dar am greșit. Raportul poliției nu conține multe amănunte. Trebuie să știu ce s-a întâmplat aici. Am nevoie de ajutorul tău.

El nu era o persoană care să ceară ajutor cu ușurință. Îl privi în ochi și văzu zidul pe care-l construise de când fusese împușcat, zidul puternic și înalt destinat să-l protejeze și să-l izoleze. Un bărbat mândru care dorea să-și dovedească lui însuși și tuturor celorlalți că putea izbândi de unul singur, că putea să-și facă meseria pentru care fusese născut. Și faptul că-și coborâse garda și-i ceruse ajutorul o făcu să se simtă de parcă ar fi primit cel mai prețios dar din lume.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat în noaptea aia, *cara*, îi zise, vocea exprimând nevoia pe care o văzuse în ochii lui. Ai încredere în mine.

Ea închise ochii, în tăcere cerându-și iertare prietenului mort. *Iartă-mă. O să-i povestesc atât de mult cât o să pot, dar n-o să-i povestesc totul, chiar dacă asta înseamnă ca, din nou, să-l las pe ucigaș să scape.*

Vezi, Eddy, m-am îndrăgostit de el.

Capitolul 12

– … și împușcătura a venit de acolo, îi explică Tory, arătând spre un stejar noduros situat în partea de vest a râpei. Cel puțin așa a spus poliția. Din cauza ploii și tunetelor eu n-am auzit-o.

– Rafe privi lung stejarul bătrân și-și frecă gânditor bărbia. De sub ramurile stejarului se putea trage cu pușca și glonțul să lovească persoana care stătea în zona liberă din fundul râpei. Și din raportul procurorului, pe care îl împrumutase de la arhiva internelor, a citit că ora decesului lui Eddy fusese situată la începutul serii, o noapte cu luna în primul pătrar. Norii și ploaia ar fi putut stânjeni vizibilitatea. Ceea ce însemna că asasinul lui Eddy era un nemernic laș care-l atrăsese pe puști în zona descoperită a râpei în timp ce el se ascundea în umbra copacului, la adăpost.

– Poți să te gândești la un motiv pentru care cineva să-i dorească moartea lui Eddy?

– Nu. Deja ți-am spus asta. Vocea îi reflecta încordarea.

– Și mi-ai spus tot, absolut tot, ce a condus la acest dezdonământ? N-ai uitat nimic?

Pentru o secundă ezită, înainte să răspundă:

– Sigur că ți-am spus totul. De câte ori trebuie să trecem prin asta?

– De câte ori este nevoie, îi răspunse Rafe fără urmă de emoție. Încă privind stejarul, urmă firul cărării înclinate care ducea la capătul râpei unde fusese găsit corpul lui Eddy. Faptele începeau să se lege, dar încă nu aveau nici un sens. Ceva îi scăpa, ceva ce nu putea indica foarte clar.

Frustrat, își trecu mâna prin păr și mai privi încă o dată pereții abrupți ai râpei.

– O.K., hai să mai reluăm o dată întâmplările. Te-ai apropiat de marginea râpei și ai văzut corpul zăcând cu fața îndreptată spre fundul râpei. Descrie-mi…

Se opri când auzi un oftat înăbușit în spatele lui. Întorcându-se o văzu pe Tory stând cu capul plecat, încercând să ascundă faptul că plângea. Oh, Doamne…

– Scuze, îi zise ea curajoasă, încercând să-și șteargă pe furiș o lacrimă. E vorba de faptul că „întâmplarea" este că cineva l-a împușcat și „cadavrul" era Eddy. Încerc să mă prefac că este un nou reportaj, care s-a întâmplat unei alte persoane, dar… ei bine, este altceva când și inima ta este implicată.

Când inima ta este implicată. Rafe auzi cuvintele și simți ecoul în inima lui. Încercase să pună un zid emoțional între ei, să îndepărteze sentimentele pe care le avea pentru ea. Voia să creadă că propria lui inimă nu era implicată – *să dovedească* acest lucru? Și ce îi adusese această strategie? O migrenă. O durere în piciorul rănit. Frisoane din cauza vântului rece, care bătea aici în fundul râpei. Și faptul că provocase și mai multă durere singurei persoane din lume pe care dorea s-o protejeze cu toată ființa lui.

– Este destul pentru azi, declară el în timp ce urca panta stâncoasă lângă ea.

– Dar n-ai terminat. Își șterse repede lacrimile și-și ridică bărbia cu hotărâre. Îmi pare rău că am cedat. Este… neprofesional. N-o să se mai întâmple.

Altul ar fi putut fi înșelat de înfățișarea rece și hotărâtă a reporterului, dar nu Rafe. S-ar putea să-și joace rolul, dar sub înfățișarea sofisticată, bătea o inimă blândă, la fel de fragilă ca un porțelan chinezesc. Incapabil să reziste, întinse mâna și șterse urmele de lacrimi care încă mai udau obrazul ei.

– Ți-am mai spus, *cara*. Nu știi să minți.

Ea îl privi fix, cu ochii din nou plini de lacrimi, numai că de data asta nu mai era lacrimi de tristețe. În cele câteva zile de când erau împreună, văzuse în ochii ei oglindite o mulțime de sentimente – gratitudine, mânie, dorință, chiar și ură. Dar niciodată, până atunci, nu văzuse în ochii ei o încredere totală și absolută.

Avea încredere în el, așa cum nu mai avusese nimeni de când fusese împușcat – la naiba, într-un fel nimeni n-o făcuse nici *înainte* de a fi împușcat. Înghiți în sec, cuprins de un vârtej ciudat de sentimente, simțindu-se umil și invincibil în același timp. Ceva se răsuci în inima lui, ceva mai puternic decât dorința, mai puternic decât pasiunea. O dorință fierbinte, nebună, pe care o simțise mai devreme explodă în el, transformându-i sângele în lavă, trezindu-l la viață.

Era nebun să simtă așa față de ea. Când totul se va termina, o să-l îndepărteze ca pe un lucru de care nu mai ai nevoie. Dacă se va gândi la el, o va face ca la un schilod, care a ajutat-o odată. Dar chiar dacă mintea îl avertiza, mâna lui se strecură pe sub părul mătăsos, trăgând-o mai aproape…

– Hei, ce faceți voi acolo jos?

Vocea neașteptată îi îndepărtă unul de altul. Instinctiv Rafe o împinse pe Tory în spatele lui și se uită spre malul râpei.

– Cine-i acolo? întrebă el.

– Asta vreau și eu să întreb, răspunse vorbitorul invizibil. O clipă mai târziu o persoană se aplecă peste marginea râpei, o femeie slabă și în vârstă, cu părul cenușiu, cu nas acvilin și pe nas cu cea mai mare și urâtă pereche de ochelari pe care Rafe

o văzuse vreodată. Ușurat, începu să zâmbească spre apariția comică, până când observă pușca impresionantă îndreptată direct spre inima lui.

Grozav! Doar n-o să fie împușcat de o țărancă.

– Nu sunt prietenoasă cu intrușii, declară ea cu accentul ei moale în timp ce îl țintea neîncetat cu pușca. Acum părăsiți rapid proprietatea mea, înainte ca…

– Grandy? întrebă dintr-o dată Tory.

Rafe se întoarse pe jumătate spre ea.

– O cunoști pe țăcănita asta?

– Nu este țăcănită. Nu, dacă este cine cred eu. Își ridică fața și strigă din nou către bătrână. Grandy, ești chiar tu?

Expresia străinei cu gâtul lung se înmuie ușor, dar pușca era tot îndreptată spre ei.

– Cine vrea să știe?

– Sunt Tory Chandler. Îți amintești de mine?

– Să-mi amintesc de tine? Ce…

În loc să-și termine propoziția, femeia o luă în jos pe panta abruptă a râpei, cu ușurința unei capre negre. Într-un timp surprinzător de scurt, ajunse în fața lui Rafe, cu pușca încă îndreptată oarecum în direcția lor. Cu grijă, Rafe o ținea încă pe Tory în spatele lui, dar femeia se părea că nu observă. Se uită la el, de parcă era făcut din sticlă. Se holba la Tory parcă era de pe altă planetă.

– Ești chiar tu? întrebă cu o voce ușor răgușită.

– Da, Grandy. Eu sunt.

Rafe nu prea înțelese ce se întâmplă în următoarele clipe, dar în câteva secunde Tory reușise să iasă din spatele lui, să se arunce în brațele deschise ale femeii și să depene noutățile petrecute în decursul a nouă ani într-un torent care nu se mai termina. Rafe își duse mâna la frunte, uluit.

La fel de brusc cum începuse, conversația încetă. Femeia mai în vârstă își puse pușca pe umăr și o luă la sănătoasa pe

panta abruptă. Rafe o privi cum mergea și simți cum îl cuprinse invidia. Odată și el ar fi putut merge la fel.

– Ne-a invitat la ceai, îi spuse Tory venind lângă el.

În sinea lui Rafe blestemă, dorindu-și să fi fost mai atent la conversație. Plănuise să-și petreacă următoarele ore cercetând ziarele la arhiva bibliotecii, în speranța că va găsi o urmă la întâmplările petrecute cu zece ani în urmă. Fără să mai menționeze că numai ideea de a bea ceai îi făcea rău.

– Nu avem timp. Știu că vrei să-ți vizitezi prietenii, dar…

Zâmbetul ei îl făcu să se oprească – un zâmbet frumos, dar răutăcios ca al pisicii, care tocmai înghițise canarul. *Dios*, și-ar fi vândut și sufletul numai s-o facă să zâmbească așa.

– Ai puțină încredere în mine. Îți promit că nu va fi o pierdere de timp.

– Dar… *ceai*, îi răspunse el îngrozit.

– N-o să mori din cauza asta. Râse și sunetul cristalin răsună în pădurea întunecată. Și apoi, Grandy nu este numai o prietenă veche. Este bunica lui Eddy.

*
* *

Trecuseră ani de când Tory nu mai fusese în casa familiei Fisk și totuși parcă nu trecuse decât o zi, deoarece totul era așa cum știa ea. Mileuri gălbui încă acopereau mobila înghesuită și vechiul ceas german cu cuc din perete arăta ora aiurea. Chiar și mirosul era același, ca de mansardă plină de amintiri și dragoste. Ori de câte ori regulile rigide ale bunicului ei și restricțiile de tot felul deveneau greu de suportat, își găsea refugiu aici, în casa asta ciudată și excentrică, împreună cu Eddy și surorile lui mai mari și cu bunica lor, care-i crescuse.

– *Dios!*

Exclamația îi întrerupse gândurile. Întorcându-se îl văzu pe Rafe stând pe marginea unui scaun prea mic pentru el, luptându-se să țină în echilibru ceașca de ceai, farfurioara și o farfurie cu sandvișuri mici așezată pe genunchi. Își mușcă buzele încercând să-și ascundă zâmbetul.

– Mai vrei ceai, Rafe? El îi aruncă o privire care ar fi putut străpunge piatra.

– Îmi ești datoare, *cara*, mârâi el. Serios.

Încă mormăind își plecă ochii spre porțelanul în echilibru precar. Tory ar fi putut să-și întoarcă privirea, dar imaginea detectivului hotărât și dur terorizat de o ceașcă de ceai, o umplu de o afecțiune atât de copleșitoare încât îi tăie respirația. Se schimbase atât de mult de la bărbatul suspicios și nesigur care intrase în biroul ei cu o săptămână în urmă. Învățase să aibă încredere – să aibă încredere în ea. Dar ar mai avea încredere în ea, dacă ar ști adevărul motiv pentru care venise în acea noapte să-l vadă pe Eddy și de ce părăsise Miller's Crossing fără să încerce să rezolve cazul lui Eddy?

Gândurile i se întrerupseră când Grandy intră în cameră cu o farfurie plină cu sandvișuri.

– Doamne, aș fi vrut să știu că veniți, îi spuse ea în timp ce trecu pe lângă șemineu și-i oferi lui Tory un sandviș. Aș fi pregătit plăcinta mea specială cu mere.

Tory își reaminti plăcintele acelea. Eddy și ea le folosiseră odată pe post de puc la un joc de hochei. În gând mulțumi Cerului că bătrâna nu aflase mai din timp.

– Astea sunt foarte bune. Apropo, dacă tot ești aici, aș vrea să te întreb…

– Păi, întreabă, fu de acord Grandy îndatoritoare. Doar nu primesc în fiecare zi o celebritate în casa mea. Cinstit, văd toate reportajele tale pe CNN.

– Ei, ăsta este mai mult noroc decât talent, îi răspunse Tory. Aflăm ce-i interesează pe telespectatorii din diverse zone și toți vor povești despre exoticul și însoritul Miami. Oricum, ce vreau să știu…

– În special mi-a plăcut cel despre mamele care muncesc, o întrerupse bătrâna. Cel pe care l-ai făcut cu fetița ta. Cum o cheamă?

– Samantha. Dar ce vreau să știu cu adevărat…

– Ce nume drăguț, zise Grandy continuând să flecărească. Deidre a mea se gândea să-i spună celei mici Samantha, dar până la urmă i-a spus Frieda. Dumnezeu știe de ce. O să vină în oraș la sfârșitul săptămânii – Deidre vreau să zic, nu Frieda. Dacă mai stai pe aici…

– Nu!

Vocea lui Rafe răsună în cameră, pe moment făcându-le pe cele două femei să tacă. Tory se uită strâmb la el, apoi profită repede de tăcerea din cameră.

– Uite, îmi place să ascult mai multe despre familia ta, Grandy, dar s-o lăsăm pe altă dată. Asta este mai mult decât o vizită de curtoazie.

– Îmi închipui, îi zise femeia mai în vârstă uitându-se cu înțeles la Tory. S-ar putea să fiu bătrână, dar am ochi. Am înțeles că se întâmplă ceva, când v-am găsit în râpă. Tu nu te-ai fi întors în acel loc fără un motiv serios. Se întoarse și se așeză încet într-unul din acele scaune vechi. Este în legătură cu dragul meu băiat, nu-i așa? Sărmanul meu Eddy.

Tory aprobă din cap. Îngenunche lângă scaun și-și puse cu blândețe mâna pe brațul fragil al lui Grandy. Ca reporter discutase cu sute de oameni, dar nici unul din acele interviuri nu era atât de important ca acesta. *Când inima este implicată.*

– Îmi pare rău. N-am vrut să aduc vorba atât de brusc. Dar avem nevoie de ajutorul tău. Cineva mi trimite și mie scrisori ca acelea primite de Eddy înainte de a muri.

Grandy ridică bărbia, surprinsă și indignată.

– Păi, cine naiba ar face un astfel de lucru? Trebuie să fie un yankeu.

Rafe pufni în râs și încercă să se abțină. Tory îl fulgeră cu privirea, apoi își întoarse atenția spre Grandy.

– Nu știu cine este.. de aia am venit la Miller's Crossing. Poți să ne spui ceva ce ne-ar putea ajuta?

– Ei bine, eu… începu Grandy, dar se opri și-i aruncă o privire suspicioasă lui Rafe. Se apropie de urechea lui Tory. Cât de mult știe?

Tory deschise gura, nesigură ce trebuia să răspundă. Un zgomot de porțelan spart o făcu să se oprească. Întoarse privirea spre Rafe care până la urmă pierduse lupta cu ceașca de ceai. Farfurioara și ceașca erau pe covor și el încerca în zadar să-și șteargă pata maro de pe blugi cu un șervețel foarte mic.

– Cred că am nevoie de un prosop, recunoscu el morocănos.

– Baia este la capătul culoarului, îi răspunse Grandy. Pot să te ajut dacă vrei…?

– Nu, nu vreau să vă deranjez. Doamnelor, puteți continua fără mine, îi răspunse el îndreptându-se șchiopătând spre capătul holului.

– Zău că este manierat, decretă Grandy în timp ce-l privea pe Rafe cum se îndepărta. Și este destul de sprinten pentru un om cu un singur picior. Cum l-a pierdut?

– Este polițist. A fost împușcat în timp ce-și salva un prieten.

– A făcut o faptă bună, medită Grandy. Dar totuși îl frământă ceva. Oricum, probabil că se va însenina când voi doi vă veți căsători.

– Căsători? Tory aruncă o privire spre ușă, ușurată că Rafe nu era acolo. Noi nu ne căsătorim. Nici măcar… adică suntem doar prieteni.

– Mie mi s-a părut că sunteți mai mult decât prieteni, când v-am văzut în râpă, comentă bătrâna, privind-o cu șiretenie printre gene.

– Ei bine, nu suntem. Rafe este un detectiv particular. L-am angajat să mă ajute să aflu cine îmi trimite scrisorile alea, și…

Turuia ca o idioată. Dacă continua așa, Grandy va încerca să-i pună mai multe întrebări la care ea nu va dori să-i răspundă. Trase aer în piept și-și întoarse gândul spre Eddy și spre investigație.

– Erai gata să-mi spui ceva înainte ca Rafe să iasă din cameră. Despre ce este vorba?

– Păi, la început nu eram sigură, dar acum… Făcu o pauză și privi prudentă în jur, înainte de a se apropia de urechea lui Tory. Băiatul meu n-a fost împușcat din greșeală. Eddy a fost ucis, așa cum ai spus tu. Și eu am dovezi.

Tory îngheță. Ani de zile se gândise că ea era singura care credea că Eddy fusese ucis. Scoțând un strigăt de bucurie, o îmbrățișă cu putere pe bătrână.

– Ah, Grandy, am așteptat atâta timp ca cineva să mă creadă. Povestește-mi cum ai aflat că Eddy a fost ucis? Ce dovadă ai?

– Ei bine, îi zise Grandy vorbind în șoaptă, este vorba despre frunze.

– Frunze? Ce frunze?

– Frunzele din râpă. Câteodată, când bate vântul, îl aud pe băiatul meu cum se plimbă pe acolo. Și apoi mai sunt și bufnițele. O grămadă au început să cuibărească acolo, imediat după noaptea aia. Și cei care au cât de cât minte știu că bufnițele se adună acolo unde a avut loc o crimă, așa cum fluturii se adună noaptea în jurul becului.

Speranțele lui Tory se risipiră. Uitase de Grandy și de „vedeniile" ei. Unele dintre prezicerile lui Grandy se adeveriseră, dar cele mai multe nu. Aparent nici eșecurile și nici trecerea anilor nu domoliseră entuziasmul lui Grandy pentru presupusele ei talente paranormale.

Din nefericire Tory se îndoia că poliția va considera frunzele și bufnițele drept dovezi.

– Ai altceva? Ceva mai concret?

– Voi, tinerii. Întotdeauna vreți ceva care poate fi văzut sau atins. Ei bine, există ceva. S-ar putea să nu fie prea de ajutor, dar…

Grandy traversă camera spre un scrin vechi din cedru. Împinse capacul și scoase un carnet cu spirală și foi îngălbenite. Ținea vechiul caiet la piept ca pe ceva neprețuit.

– Ăsta este jurnalul lui Eddy. N-am putut să-i dau de capăt. Poate tu o să ai mai mult noroc.

Mângâind pentru ultima oară copertele caietului, îl întinse lui Tory. Tânăra își ținu respirația și atinse copertele, sperând într-o revelație. Când îl deschise văzu pagini întregi acoperite cu litere și cifre. Erau scrise ca niște cuvinte, cu spații între ele și semne de punctuație, dar ordinea literelor părea total aiurea. Năucită, o privi pe Grandy.

– Mi se pare că a fost scris într-un cod secret.

– Așa se pare. Nici poliția n-a înțeles nimic. Și nici nu i-au dat mare atenție. Au dat puțină importanță acestui caiet, așa cum au făcut și cu băiatul meu.

Și cu mine, își zise în sinea ei Tory. Miller's Crossing avea propriul stil de a respinge persoanele care nu se potriveau cu imaginea lui idilică. Ca băiatul a cărui singură vină fusese că era diferit. Ca o pasăre singuratică dorind pe cineva să aibă grijă de ea.

O bătu cu afecțiune pe Grandy pe braț.

– N-o să-l părăsesc pe Eddy. Nu de data asta. Rafe și cu mine vom afla cine l-a ucis, îți promit. Dar va trebui să ne ajuți. Poți să-mi spui ceva despre ultima zi a lui Eddy? Orice ce ți s-a părut anormal?

– Nu prea îmi amintesc, îi spuse Grandy scărpinându-se în bărbie. Sigur, a doua zi. A fost puțin ciudat. Fata aceea, Tina, a venit a doua zi după plecarea poliției. A spus că Eddy o sunase în după-amiaza zilei când a fost… mă rog, în acea zi. A spus că voia să-i zică ceva. Mi s-a părut de-a dreptul distrusă când i-am spus despre băiatul meu.

– Dar se presupune că Tina a fost plecată din oraș și ziua și noaptea. Cum ar fi putut Eddy s-o sune?

Grandy ridică din umeri.

– Nu știu. Și nici nu știu ce voia să-i spună. Dar poți s-o întrebi. În rubrica mondenă din ziar se zice că este în oraș acum, deși soțul ei nu este. Îți amintești de soțul ei, nu-i așa? Jeff Miller. Cel care a devenit…

– Știu ce a devenit, îi zise Tory cu voce calmă.

După ce părăsise Miller's Crossing, urmărise de la distanță cariera ascendentă a lui Jeff, descoperind povești despre consumul de droguri. Până la urmă dragostea ei pentru Samantha înăbușise durerea, dar îi trebuise mult, mult timp. Acum, stând în salonul lui Grandy, amintirile o copleșiră. Fusese nebună când crezuse că venind aici va uita amintirile, nu va simți nici o neliniște sau vreun sentiment de vinovăție față de actul de trădare față de Eddy, când îl lăsase pe asasinul lui să plece nestingherit.

– Uite, Grandy, în legătură cu Tina. Nu-i spune lui Rafe despre faptul că a venit să-l vadă pe Eddy, O.K.? Aș vrea s-o întâlnesc eu.

Grandy ridică din umeri.

– Dacă asta este tot ce dorești, dragă. Dar nu cred că o să-i convină prea tare că vrei să-l ții în neștiință.

– Poate că nu, dar deja l-am implicat prea mult în problemele mele.

Grandy se încruntă.

– Întotdeauna ți-ai asumat prea multe. Niciodată n-ai cerut ajutor, de la nimeni. Dar tânărul ăsta al tău… nu este genul care să se lase implicat prea mult în ceva, ci numai atunci când consideră el că vrea acest lucru.

Tory clătină din cap.

– N-a prea avut de ales.

– Aiurea. Bărbații ca el știu să aleagă singuri, îi răspunse Grandy chicotind. Întotdeauna am spus că atunci când povara este împărțită, e mult mai ușor de dus. I-ai spus de ce ai părăsit Miller's Crossing?

– Nu, îi răspunse ea cu grabă. Niciodată nu i-am spus ce v-am povestit ție și lui Eddy. Și el nu este iubitul meu.

Zâmbetul viclean apăru din nou pe buzele lui Grandy.

– Fato, ai aceeași față ca atunci când tu și Eddy ați mințit că nu voi ați furat piersicile domnului Hobson. Dar acum este mult mai mult în joc decât câteva piersici pricăjite.

Se întinse și-i luă mâna lui Tory în mâna ei uscată și osoasă. Tory se cutremură, ca și când ar fi fost atinsă de moarte.

– Văd nori negri adunându-se în jurul tău. Și cel mai cumplit diavol din câți am văzut. Tu ai puterea să-l oprești, dar numai dacă ai încredere în inima ta.

Tory încercă să râdă.

– Nu te supăra, Grandy, dar știi că niciodată nu am prea crezut în viziunile tale.

– Dar n-am folosit puterile mele, scumpo. Pur și simplu mi-am folosit ochii și urechile, îi explică bătrâna, cu un surâs indescriptibil pe buze. La fel cum pot să-ți spun că tânărul ăla ascultă de cel puțin cinci minute la ușă.

Capitolul 13

– Nu pot să cred că mă spionezi, îi zise Tory în timp ce trântea portiera de la mașină.

– Nici tu nu ai fost chiar foarte sinceră, *cara*, îi răspunse el în timp ce pornea mașina. Dacă ai fi avut încredere în mine…

– Tu mă spionezi și eu să am încredere în tine?

– Nu, se presupune că tu trebuia să ai încredere în mine pentru că suntem o echipă. Amândoi suntem implicați în asta. Se aplecă spre ea. Prietena Grandy a spus că ascunzi ceva de mine.

– Ea vorbește aiurea, îi răspunse Tory privind în jos.

– Și eu aș face-o bucuros, dacă asta te-ar face să ai încredere în mine. Îmi cer scuze pentru ce am făcut, dar trebuia să fac ceva. Tu ai refuzat să mă ajuți. Am bănuit încă din noaptea când ai fost atacată. Cuvintele lui Grandy mi-au confirmat bănuiala.

Ea își încleștă mâinile în poală. Când vorbi vocea îi era o șoaptă șuierată.

– Poate că așa este, dar nu are nici o legătură cu acest caz.

Dar nu de acest caz era el îngrijorat. O privi dintr-o parte, văzu expresia pierdută din ochii ei și încordarea de pe chipul ei. Limbajul corpului nu mințea – Tory suferea în sinea ei.

Picături mari de ploaie izbiră parbrizul. Cât timp stătuseră la Grandy, cerul se acoperise de nori negri. Își întoarse privirea spre volan, forțându-se să nu se mai uite la ea.

– Nu sunt dușmanul tău, *cara.* Niciodată nu am fost. Încerc să te protejez.

– Știu, îi spuse ea moale.

– Atunci povestește-mi. Povestește-mi de ce te temi.

Ea șopti scurt:

– De tine.

Tory se întoarse și privi dârele pe care picăturile de ploaie le lăsau pe geam.

– Crezi că sunt o fată liniștită dintr-un orășel liniștit. Dar nu este așa. Mediul în care am crescut nu era deloc idilic. Mama mea m-a părăsit la ușa bunicului meu când aveam aproape trei ani fără să se deranjeze să spună cine era tatăl meu. Bunicul voia ca lumea să creadă că mama mea era moartă, dar într-un oraș mic ca Miller's Crossing nu poți ține un secret. Toți, de la primar la măturător, știau că eram o bastardă abandonată. Și mi-au reamintit asta în fiecare zi a vieții petrecute aici.

Rafe putea să-și imagineze cu ușurință oamenii din casele îngrijite judecând cu severitate fetița părăsită care avusese nenorocul să se nască sub suspicii atât de nefavorabile. Se întinse și o luă de mână, dar ea și-o retrase.

– Nu te înduioșa prea tare, Ramirez. Cetățenii din Miller's Crossing se așteptau ca eu să semăn cu mama mea. Și exact asta s-a întâmplat.

Lui Rafe îi trebuiră câteva secunde ca să priceapă ce a vrut ea să spună. Cu surprindere, realiză că ar fi trebuit să priceapă asta, cu mult înainte. Ea îi spusese că se descurcase de una singură încă dinainte ca Sam să se nască. Și ar fi trebuit să se gândească la vârsta lui Sam și să facă legătura.

– Săraca de tine…

Ea înțepeni.

– Nu vreau milă. Și nu caut scuze. Știam ce fac.

– Cum ai fi putut? Probabil că aveai abia nouăsprezece ani când s-a născut Sam.

– Mai degrabă optsprezece ani, șopti ea. Când bunicul a aflat, a vrut să avortez. Toată lumea voia să avortez, inclusiv… Închise ochii, ca și cum ar fi vrut să uite. De asta am părăsit Miller's Crossing. L-am trădat pe Eddy. Dar nu puteam să-mi trădez și copilul care nu se născuse.

Rafe o prinse de bărbie și cu blândețe o forță să-l privească în față.

– Toată viața mea i-am protejat pe cei slabi, dar nimic din ce am făcut n-a dovedit curajul pe care l-ai avut tu la optsprezece ani. Tu ai renunțat la toate pentru copilul tău. Pentru asta îți trebuie mai mult curaj decât pentru a păși în fața unui glonț. Dar ce nu înțeleg este de ce ți-e atât de frică de mine. Crezi că o să te judec la fel cum au făcut idioții din orașul ăsta?

– Nu eram sigură. Știu că am făcut alegerea corectă… singura la care mă puteam gândi în acele împrejurări. Dar este o parte din mine, de care m-am rușinat întotdeauna.

Rafe zâmbi.

– Tu ți-ai sacrificat viața ta, ca s-o salvezi pe a altuia. Nu ai de ce să te rușinezi. Cei care ar trebui să se rușineze sunt oamenii din Miller's Crossing – și cel care nu te-a sprijinit.

– Am crezut că sunt îndrăgostită, îi mărturisi ea încet. Dar eu nu știam ce este dragostea. Cel puțin, nu atunci.

Sensul cuvintelor îl lovi pe Rafe ca un fulger. Sigură de sine și independentă, îi era greu să-și recunoască sentimentele, la fel ca și lui. Dar văzu nevoia din ochii ei, sentimentele care

erau mai adânci decât o pasiune pasageră. Și îl înspăimântau, deoarece simțea că aceleași sentimente puternice îi cuprindeau inima.

O dorea. Ea era iadul și raiul la un loc, și era o parte din el care nu ținea prea mult să afle unde se va găsi până la urmă, atâta timp cât se afla în brațele ei. Dar de asemenea și-o reamintea pe Stephanie care se presupunea că ținea la el, până când realizase ce însemna să iubească un bărbat cu un handicap. Nu putea uita groaza de pe fața ei când îi văzuse corpul ciopârțit. Acea privire aproape că îl ucisese. Și se gândi că dacă ar vedea aceeași expresie în ochii lui Tory, dacă ar vedea dorința transformată în dezgust – ar fi mai rău ca moartea.

Își întoarse atenția spre volan și răsuci cheia în contact atât de repede încât motorul scrâșni.

– Mai bine să mergem. Vreau să te las la hotel înainte ca ploaia să se întețească.

– Să mă lași la hotel? Tu unde te duci?

– Încerc să găsesc niște dovezi clare. Grandy a spus că vechea ta prietenă, Tina, nu era plecată din oraș, așa cum a declarat. Știu că bătrâna nu este cea mai credibilă sursă, dar aș vrea să-i pun Tinei câteva întrebări. Privi drumul denivelat și porni ignorând gropile. Cine știe? Poate avem noroc. Avem nevoie de așa ceva.

– Dacă te duci s-o vezi pe Tina, vin cu tine.

Tory vorbi cu poticneli, ca și cum i-ar fi fost foarte greu.

– Nu trebuie să vii. Sunt întrebări de rutină. Pot să mă descurc.

– Știu că poți. Dar eu te-am amestecat în povestea asta cu scrisorile. N-o să te las tocmai acum.

Chipul ei avea aceeași expresie de hotărâre încăpățânată pe care Rafe o mai văzuse și pe chipul fiicei ei. Curaj sub foc.

– Și apoi, mai este ceva ce trebuie să afli despre familia Miller – ceva ce Grandy nu s-a gândit să amintească.

– Având în vedere că vorbește cu copacii, nu sunt surprins. Despre ce este vorba? Că cei din această familie dețin jumătate din oraș?

– Mai degrabă jumătate din țară, dar asta nu este tot. Tory făcu o pauză și pentru un moment se auziră numai vântul și zgomotul ștergătoarelor pe parbriz. Numele întreg al lui Jeff este Jefferson. Jefferson Davis Miller.

Rafe ar fi trebuit să fie orb, surd sau prost să nu știe numele. Apăsă cu putere pe frâne și se întoarse cu fața spre ea.

– *Senatorul* Jefferson Davis Miller? Vrei să spui că vechea ta colegă de școală este măritată cu unul dintre cei mai puternici oameni de la Washington?

*
* *

Ca și cei mai mulți americani care posedau televizor, Rafe auzise de senatorul Jefferson Miller. Zâmbetul lui tineresc și părul blond dădeau foarte bine în fața camerelor de luat vederi și-l făceau să semene mai mult cu starul Robert Redford decât cu un politician de la Washington. Ascensiunea lui rapidă a fost tema multor reportaje. Iubit de ziariști și de alegători în același timp, frumosul politician care prețuia viața de familie și tot ce reprezenta acesta, considerat o copie modernă a lui J.F.K. Deși abia avea treizeci de ani, partidul său se gândea să-l propulseze într-o funcție mai importantă. Prin culise se spunea că s-ar putea să ajungă președinte până la patruzeci de ani.

Totuși, spre deosebire de cei mai mulți americani, Rafe judeca politicienii cu ochiul neîndurător al detectivului. De-a lungul anilor, obsevase că în timp ce tânărul și activul senator vorbea cu patos despre ajutorul lui pentru cetățeanul mediu, în realitate cele mai multe dintre voturile lui în Senat erau în favoarea buzunarelor celor bogați și puternici. Când votul era controversat, senatorul Miller fie se abținea, fie vota cu majoritatea, apoi reușea cu volubilitate să întoarcă lipsa lui de curaj într-o cruciadă a unui vizionar.

Când problemele personale ale lui Rafe îl copleșiseră, nu se mai interesase de manevrele politice ale popularului și puternicului senator. Dar când majordomul îi conduse într-un hol opulent și le spuse cu un aer superior să „aștepte până când o informa pe Madame de sosirea lor", Rafe își dădu seama că ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenție.

– Jesus, Joseph și Mary, comentă el, fluierând încet în timp ce-și rotea privirea prin holul de marmură. Fiind un om pentru oameni, probabil că este plătit mult mai bine decât am crezut. Îmi pare bine că vezi pe ce se duc impozitele noastre.

– Casa asta n-a fost construită cu banii lui Jeff, îi răspunse Tory înăbușit. Casa era destul de bună, dar am auzit că au început s-o renoveze după ce s-au căsătorit. Familia Tinei este foarte bogată.

Rafe îi aruncă o privire rapidă lui Tory, observând că pe chipul ei nu se putea citi mânie.Chiar și privirea pierdută, aproape disperată din ochi, dispăruse. Era ca și cum femeia pe care el o cunoștea dispăruse, fiind înlocuită de această persoană străină.

– Nu trebuie să participi la asta. Pot să te duc la hotel.

– Nu. Este timpul să încep să-mi înfrunt trecutul. Și apoi, nu totul a fost chiar așa de rău. Pentru un timp Tina mi-a fost

prietenă bună – prima prietenă pe care am avut-o. O undă de viață apăru pe chipul rece. M-a introdus într-o lume pe care n-o cunoșteam. Ea era cea mai populară fată din liceu – drăguță, isteață, plăcută. Dar de asemenea era bună.

– Nu chiar *așa* de bună. Amintește-ți că ea a fost cea cu ideea „Admiratorului Secret" ca să-l păcălească pe Eddy.

– Ea era supărată pe Eddy pentru că nu i-a schimbat notele. Era îngrozită că o să dezamăgească. Se gândea că Jeff n-o să se mai însoare cu ea dacă o va considera proastă. Căsătoria cu Jeff însemna totul pentru ea.

– Și însurătoarea cu ea probabil că însemna totul pentru el, mormăi Rafe. Începu să se plimbe în jurul holului circular, încercând pe rând ușile care dădeau spre el. Un loc ca ăsta are nevoie de multă îngrijire.

– Jeff nu s-a însurat cu Tina pentru bani. O adora. Mi-a spus că nimic nu va sta în calea… Hei, nu ar trebui să încerci clanțele. Majordomul ne-a spus să așteptăm aici.

El îi aruncă un zâmbet strâmb.

– *Cara*, dacă aș fi așteptat ori de câte ori cineva mi-a spus așa, niciodată n-aș fi aflat… ah, asta este descuiată.

– Rafe, nu… îl preveni ea, dar el deja intrase în cameră. Ea nu avu de ales și îl urmă.

Ușa se deschidea spre o cameră imensă, somptuoasă, de primire. Mobila îmbrăcată în brocart alb, divanuri îmbrăcate în mătase, antichități scumpe făceau camera să semene mai mult a muzeu decât a locuință. O oglindă imensă dubla splendoarea camerei, făcând-o să pară de două ori mai mare. Rafe privi bogăția răspândită prin cameră și fluieră lung.

– N-ai glumit, când ai spus că nevasta lui avea bani.

– Nici n-am crezut că avea *atâția* bani, îi spuse Tory pășind pragul camerei. Splendoarea încăperii se potrivea cu cele din revistea *Stilul de viață al celor bogați și faimoși* și nu unui orășel din sud. Poate că fiind senator primește destul de mulți bani…

Se opri când privirea îi căzu pe peretele din capătul opus. Deasupra șemineului atârna un tablou în mărime naturală al lui Jefferson Davis Miller.

– Acest *gringo* are o impresie foarte bună despre el, nu-i așa? comentă sec Rafe.

Tory abia îl auzea. De ani de zile evitase să amintească de Jeff Miller, chiar refuzase să facă partea politică a studioului, deoarece nu dorea să facă un interviu cu el. Sperase că anii vor atenua amintirile și de asemenea durerea provocată. Dar acum, privindu-i părul blond și ochii albaștri, se trezi transportată înapoi în timp, atunci când era o timidă și stângace elevă de liceu, iar el era cel mai frumos membru al echipei de fotbal.

Vocea profundă de bariton a lui Rafe o trezi din gânduri.

– Știi, nu știu de ce, dar ceva la tipul ăsta mi se pare foarte familiar. Știu că l-am văzut la T.V., dar este mai mult decât atât. E ca și cum l-aș fi văzut undeva, zilele astea.

– Zău că n-ar trebui să fim aici, îi zise Tory, pornind spre ușă. Dacă se întoarce majordomul…

– Atunci îi vom spune că ne-am rătăcit, termină Rafe ridicând din umeri. Am vrut să văd mai bine casa asta.

Stătea în mijlocul camerei, cu mâinile în șolduri, privind cu atenție în jurul lui. Lui Tory i se păru că vede un pirat care privea puntea, înainte de atacul final.

– Poți să spui multe despre un om numai văzându-i camera. De exemplu, aș spune că senatorului nu numai că-i plac banii, dar îi place ca și alți oameni să afle acest lucru. Îi place să primească musafiri – observi barul plin – și o face frecvent – observi cât de multe sticle. S-ar putea să fie plin de el, dar în mod sigur consideră că asta îl ajută foarte mult. Dar evident nu consideră că familia lui participă la așa ceva; poate că nu are copii. Probabil că nu vrea copii.

– Nu are copii? îl întrebă ea surprinsă. Te înșeli în privința asta. Jeff și Tina plănuiau să-și întemeieze o familie cât mai repede. Știu cât de mult dorea Jeff un copil, care să ducă mai departe tradiția familiei Miller.

– Ei bine, probabil că s-au răzgândit. Copiii sunt mai greu de stăpânit decât o reacție nucleară. Totdeauna lasă jucării peste tot. Chiar și în cele mai îngrijite case găsești bucăți din jocul de Lego după pernele de la canapea, dinozauri și păpuși uitate pe sub scaune, urme de degete pe pereți, ca să nu mai vorbim de desene…

– Ai fi fost un reporter grozav, domnule detectiv, recunoscu Tory cu un zâmbet în colțul gurii. Ce altceva?

El își frecă bărbia și înconjură încăperea cu privirea pentru a doua oară.

– Este atât de perfect. Totul este la locul lui, totul e perfect. Dar sub această perfecțiune…

Își dădu pe spate părul ud de la ploaie și ochii i se întunecară din cauza amintirilor triste.

– În timpul când am lucrat în poliție am întâlnit mulți criminali, *cara.* Dar cei mai îngrozitori, cei care îți îngheață sângele în vene, erau cei îmbrăcați în costume Armani și cu zâmbete lunecoase, tipi care-ți strângeau mâna și peste o secundă te loveau cu cuțitul în piept. Nu-ți puteai da seama ce gândeau, nici chiar dacă îi priveai în ochi. Casa asta, tot orașul ăsta, îmi reamintesc de acei oameni cu zâmbetul lor.

Tory se cutremură. Și ea cunoștea astfel de oameni, numai că în loc de cuțite folosiseră cuvinte și crimele lor fuseseră învăluite în fraze lungi și în miros dulceag de lichior de mentă.

– Asta nu mai face parte din viața ta, îi zise ea încet, deși nu știa cu adevărat dacă i se adresase lui sau se gândise la sine. Uită de asta.

El îi întâlni privirea, expresia din ochii negri îmblânzindu-se și făcând-o să-și simtă genunchii ca de cauciuc.

– Nu, n-o să uit. Anii aceia m-au învățat în cine să am încredere, cum să știu să-mi apăr spatele. Și toți prietenii mei se reduc la o mână de oameni – părinții mei, fratele meu Adam, sora mea Luz, Mike… tu.

Ea înghiți în sec, împărțită între dorința de a-i spune întregul adevăr și teama de a-l pierde dacă i-l spunea. Era timpul să nu mai fugă de trecut. Ridică privirea spre portret, spre bărbatul blond și zâmbitor, pe care odată crezuse că-l iubea. Nici nu-și mai amintea ce simțise pentru el. Nu mai dorea de mult o viață de lux, putere, prestigiu, privilegii. Voia…

Se uită la bărbatul brunet, care părea absorbit de examinarea unei colecții oribile, dar foarte scumpe, de podoabe expuse într-o vitrină. Blugii lui vechi și cizmele uzate erau la fel de deplasate în această cameră lustruită, ca un taur într-un magazin de porțelanuri, dar ea îl iubea așa cum era. Era cumsecade și curajos și strălucitor într-un fel în care toată această cameră plină de bogății nu va putea fi vreodată.

– Rafe, trebuie să-ți spun ceva…

– Ei bine, nu-i așa că este faimoasa Victoria Chandler? rosti o voce dură, ușor înăbușită. Micuța Tory. Vechea, *scumpa* mea prietenă.

Tory se întoarse brusc, făcând ochii mari, în timp ce o privea șocată pe cea care vorbise.

– Tina?

Capitolul 14

Drăguță. Strălucitoare. Populară. Acestea fuseseră cuvintele folosite de Tory ca s-o descrie pe fosta ei prietenă din copilărie. Dar în timp ce o privea pe femeia care tocmai intrase în cameră, nu putu să regăsească nici una din aceste trăsături.

Chipul proaspăt cu trăsături tinerești al Tinei dispăruse sub o mască de fard și o claie de păr blond. Silueta zveltă de altădată parcă intrase la apă și se jigărise. Pantalonul și vesta de lamé auriu erau de calitate dar atârnau pe ea ca pe gard. Și ochii strălucitorui de altădată, care exprimaseră bucurie și generozitate, aveau acum o expresie de viclenie calculată.

– Micuța Tory, repetă Tina în timp ce se îndrepta spre ea, cu un mers nesigur. Își puse un deget sub bărbia lui Tory și-i ridică fața ca s-o vadă mai bine, ignorând strâmbătura ei, când unghia ascuțită îi intră în carne. Sau mai bine zis *marea* Tory. Marea reporteră. Faimoasă. Te-ai descurcat foarte bine de una singură.

– M-mulțumesc, îi răspunse Tory încet. Masca de fard nu putea ascunde paloarea nesănătoasă a tenului Tinei, cum nici

apa de gură nu putea îndepărta mirosul de alcool din respirație. Îmi cer scuze. N-am fi venit, dacă am fi știut că erai ocupată.

– Ocupată. Adică așa se spune în „sens metaforic" ? Tina rostise neclar cuvintele, în timp ce zâmbea cu amărăciune. Sunt beată, micuță Tory. De obicei sunt așa, când Jeff este la Washington. Și poți să menționez *asta*, în interviul tău.

– Nu am venit pentru interviu, îi spuse Tory încet rostind cu greu cuvintele de parcă ar fi avut un nod în gât. După ce părăsise Miller's Crossing, la început, de câteva ori se rugase ca viața perfectă a Tinei să se distrugă. Dar să vadă că acest lucru se întâmplase de fapt… *Niciodată n-am dorit asta cu adevărat. Nici în clipele de mare gelozie, nu am dorit asta cu adevărat.* Tina, ce s-a întâmplat? Tu și Jeff… vă iubeați.

– Iubeam? Poate. Dar asta a fost înainte ca el să întâlnească toate soțiile alea rafinate ale colegilor lui din Washington, femei cu diplome, cu cariere solide, cu premii, cu succese și *copii*. Nu prea aveam ce căuta acolo… așa mi-a spus. Și când au venit rezultatele de la doctor…

– Rezultatele de la doctor?

Tina o privi printre gene.

– Ți-ar plăcea asta. S-o spui într-un interviu. Ai câștiga imens. Dar n-o să-ți spun. Exact așa cum tu nu mi-ai spus *mie*.

– Tina, nu, îi zise ea moale, luând-o de braț. S-a întâmplat totul cu mult timp în urmă.

Pentru o clipă o emoție reală trecu ca un fulger prin ochii Tinei.

– Ți-ar plăcea toate nevestele alea din Washington. Atât de pline de succes. Atât de realizate. Te-ai fi acomodat perfect… așa mi-a spus el. Te-a văzut la T.V. A spus că și-ar fi dorit să se însoare, să se însoare…

– Dacă aș putea să schimb lucrurile…

– Pun pariu că ai schimba lucrurile, șuieră Tina, smulgându-și brațul din mâna lui Tory. Păcat că nu vrei un interviu. Ai putea să-l intitulezi „fata care a obținut tot ce și-a dorit". Sau mai bine, tot ce *tu* ți-ai dorit?

Tory tresări, de parcă ar fi fost lovită. Zâmbind plină de ea, Tina se întoarse și se îndreptă spre barul plin de băuturi. Luă o sticlă de scotch scump și turnă o porție sănătoasă într-un pahar de cristal.

– Pentru timpurile de altădată. Și noi succese. Pentru reporterii de succes și senatori importanți și …

Se opri brusc când îl văzu pe Rafe în oglinda din spatele barului.

– Ei, *bună,* toarse ea pe când se întorcea cu fața spre el. Cine ești tu?

– Rafe Ramirez, îi răspunse, îndreptându-se spre ea și întinzându-i mâna. Și mi-e teamă că nu sunt faimos deloc.

– N-aș spune asta, se pisici Tina privindu-l din cap până-n picioare, oprindu-se mai mult cu privirea în anumite părți ale anatomiei lui. Îl luase de mână și nu avea nici o intenție să-i dea drumul. *Vrei* să bei ceva, domnule… care-nu-ești-faimos-de-loc?

– Nu, nu bea, îi răspune Tory. Voia să părăsească acest loc strălucitor, pervertit, departe de acel portret în mărime naturală, de amintirile triste, de insinuările și privirile pofticioase ale Tinei. Am venit să-ți punem câteva întrebări scurte și apoi vom ple…

– Mi-ar face plăcere, o întrerupse Rafe pe când se sprijinea cu coapsa de bar. Niciodată nu refuz o băutură de la o doamnă drăguță.

– Drăguță! pufni Tina. Ești un mincinos. Îmi place. Se undui pe lângă el și-i puse mâna cu unghii roșii și lungi pe piept. Așadar, ce dorești, domnule-care-nu-ești-faimos-de-loc? O băutură? Sau ceva mult mai personal?

– Zău că trebuie să plecăm, repetă Tory, încercând să-i atragă atenția lui Rafe. El o ignoră în schimb, luă o înghițitură din pahar și-și plecă privirea spre insistenta lui gazdă, adresându-i cel mai fermecător zâmbet cu putință. Apoi începură să discute, dar în șoaptă, iar Tory nu putea auzi nimic. Știa că Rafe dorea să găsească ceva, o informație. Dar pur și simplu nu credea că era necesar să stea atât de aproape.

Le întoarse spatele, privirea fiindu-i atrasă fără să vrea de portretul de deasupra șemineului. Ce se întâmplase cu ăștia doi? Jeff îi spusese că Tina era tot ce-și dorise și că nu va lăsa nimic sau pe nimeni să stea în calea căsătoriei lor. Îi spusese că o iubea. Tory nu era sigură ce simțise pentru el, dar sigur era că nu fusese dragoste.

În sinea ei auzi o voce care-i șoptea cu o voce catifelată și sarcastică, foarte asemănătoare cu cea a lui Jeff și asta o făcu să se cutremure: *Ești așa de expertă în dragoste, nu-i așa? Încă din prima zi când l-ai întâlnit, l-ai mințit pe Rafe. L-ai implicat în toate secretele tale murdare. Ar fi trebuit să te gândești că ține la tine, dar când va afla adevărul, te va părăsi, așa cum am făcut și eu.*

– Cum aș putea să-mi amintesc de ce m-am dus să-l văd pe Eddy? Asta s-a întâmplat acum zece ani. Oricum nu dau doi bani pe ce s-a întâmplat cu tâmpitul ăla.

Vorbele dure ale Tinei o treziră pe Tory din visare. Loialitatea pentru prietenul ei ieși la suprafață cu rapiditate.

– S-ar putea ca ție să nu-ți pese, dar nouă da. Și Grandy a spus că tu ai vorbit cu Eddy în după-amiaza aceea, când ai declarat că tu și Jeff ați fost plecați din oraș.

– Și cine o crede? ridică Tina din umeri. Bătrâna aia este nebună de legat.

– Poate da. Poate nu. Tory se îndreptă cu hotărâre spre bar. Un băiat a murit, Tina. Un băiat căruia i-ai jucat o festă urâtă. Sigur că trebuie să minți ceva în legătură cu asta.

– Mai gândește-te, îi zise Tina, turnându-și încă un pahar.

Tory încercă din nou.

– Am crezut că te-ai dus să-i mărturisești – să-i spui adevărul despre „Admiratorul Secret".

Tina îngheță, brusc părând trează.

– Și ce dacă i-am trimis câteva scrisori? Era o glumă și încă una amuzantă. Și apoi, nici tu n-ai spus nimic. Tu știai și nu i-ai spus nimic.

– Știu. Ți-am păstrat secretul, Dumnezeu să mă ierte, mărturisi Tory. Noi toți eram răspunzători pentru gluma asta făcută lui Eddy. Dar nu mai este trecut deloc. Recent cineva a început să-mi trimită scrisori anonime și să le semneze Admiratorul Secret.

– Și ai crezut că sunt eu! țipă Tina. Asta-i culmea! Îmi sun avocatul. Nu mă poți acuza de…

– Nu te acuzăm, o întrerupse Rafe cu o voce blândă. Luă paharul din mâna Tinei și-l puse pe măsuță. Nu acuzăm pe nimeni, *senora.* Pur și simplu am venit la Miller's Crossing să aflăm tot ce putem în legătură cu moartea lui Eddy. Sperăm să aflăm cine trimite aceste scrisori amenințătoare lui Tory și Sam…

– Sam? Tina înghiți și se albi la față. Ce știi despre Sam?

– Este fiica lui Tory, *Samantha,* îi explică Rafe. Cineva le trimite scrisori de amenințare. Așa că dacă ne poți spune ceva, orice…

Tina se îndepărtă de el și-i privi cu ochi mari pe amândoi, ca și cum brusc le-ar fi crescut coarne.

– El a spus „Sam". A crezut că este băiat. Dar Tory are o fată. Eu știam că are un … Se întoarse și întinzând mâna luă paharul și-l dădu peste cap dintr-o înghițitură. Ieșiți afară!

Îngrijorată, Tory o prinse de mână.

– Dar Tina, noi vrem doar …

– V-am spus *să plecați!* țipă Tina, cu ochii ieșiți din orbite.

Se întoarse brusc și aruncă paharul în oglinda de pe peretele din spatele barului, spărgând-o.

La naiba! își zise în gând Rafe în timp ce instinctiv o trase pe Tory în spatele lui. Pentru prima oară ea nu făcea nici o obiecție. Încet, începu să meargă cu spatele îndreptându-se spre ușă.

– O.K., plecăm, îi zise Tinei cu voce calmă. Numai calmează-te. Nu vrem să pățească cineva ceva.

– Rafe, șopti Tory, n-o putem lăsa așa.

– Pe dracu', nu putem.

Nebunia din ochii ei îi reamintea prea bine de drogatul din aleea aia nenorocită. Ea nu avea pistol, dar avea o grămadă de cioburi la picioarele ei.

– Vreau să te scot de aici, *cara.* Îndreaptă-te către ușă. *Acum.*

O văzu pe Tory aruncându-i o privire Tinei, în ochi cu o expresie de surpriză și regret.

– Avea o viață perfectă. Cum a putut să decadă așa?

– Vom discuta *mai târziu*, accentuă el. Acum, hai să ieșim dracului de aici.

Tory aprobă din cap, apoi se întoarse și ieși în fugă din cameră. Rafe o urmă mai încet, dar exact când ajunse la ușă, simți mâna subțire a Tinei prinzându-l de mânecă. Traversase camera imensă cu repeziciune și-l privi cu o neașteptată compasiune în ochii care mai păstrau o urmă din frumusețea din adolescență.

– Plecați de aici, îi spuse cu o voce pendulând între o șoaptă răgușită și un scârțâit nedeslușit. Plecați din Miller's Crossing. Nu lăsa să se întâmple din nou. Te rog, nu din nou…

Capitolul 15

– Tina nu a fost întotdeauna așa, îi zise Tory în timp ce privea prin parbrizul ud în noaptea întunecoasă. Era strălucitoare, frumoasă și atât de plină de speranță. Obișnuiam s-o văd la fel de strălucitoare ca o stea.

– Ei bine, steaua a căzut*, cara.* Rafe tocmai își petrecuse ultimele douăzeci de minute în compania unei isterice plicticoase, îngrozitor de bogată, și nu aflase nimic care să-l facă să avanseze în ancheta lui. Nu simțea nici un pic de compasiune. Ca să nu mai amintească de răbdare. Cucoana asta ar putea da lecții la rechini. Nu m-am mai simțit așa de când am fost pentru prima oară la un bar pentru celibatari. Dar, cel puțin am obținut ceva bun din tot acest fiasco. În fine avem un suspect.

– Crezi că *Tina* mi-a trimis scrisorile anonime?

– Tu nu? Ea are trei M – mijloace, motiv și bani. Fără să mai amintim că tot ea a fost cea care i-a trimis în trecut scrisori lui Eddy. Ar fi putut să-l omoare pe Eddy. Mărturia lui Grandy o menționează la locul potrivit, la timpul potrivit. În ceea ce

privește scrisorile, ar fi putut să angajeze pe cineva de la studio ca să ți le plaseze și să arunce piatra aia în geamul de la camera Samanthei. Banii gheață pot cumpăra o grămadă de criminali.

Tory scutură din cap.

– Nu cred. Știu că Tina a fost cea care s-a gândit prima la scrisorile cu „Admiratorul Secret" și că i-a făcut gluma aia proastă lui Eddy, dar ea nu este rea. Este egocentrică și nesuferită, chiar înverșunată, dar nu este rea. Fata pe care am cunoscut-o în liceu n-ar fi rănit pe nimeni intenționat, în special un copil nevinovat ca Sam.

– Oamenii se mai schimbă, *cara*.

– Nu în sufletul lor. Nu în interiorul lor, acolo unde contează. Tina nu este o sfântă și acum este într-o stare destul de proastă, dar sub sarcasm și amărăciune, este aceeași persoană care a fost întotdeauna. Acea persoană ar putea face o glumă idioată, dar nu ar ucide pe nimeni.

El voia s-o contrazică, dar în sinea lui știa că ea avea dreptate. Teoretic, Tina se potrivea genului care să scrie scrisori anonime, dar restul nu mergea. Era clar că nu privea cu ochi buni succesul fostei ei prietene Tory, dar nu se arătase bucuroasă sau triumfătoare așa cum se așteptase el în ceea ce privește efectul scrisorilor. Totuși era încă deranjat de ultimele cuvinte ale Tinei. Era beată, dar cuvintele ei sunaseră remarcabil de lucide și foarte îngrijorate. *Plecați de aici. Din Miller's Crossing. Nu lăsa să se întâmple din nou. Te rog, nu din nou.*

Rafe privea fix prin parbriz la drumul întunecos spălat de ploaie, dorindu-și din tot sufletul să fie posibil să se întoarcă pe străzile din Miami, unde un bărbat putea să aibă șansa să lupte pentru bine. Petrecuse în Miller's Crossing doar o singură zi și se alesese cu o durere de cap pe cinste. Orășelul ăsta adormit din sud avea mai multe cotituri decât vizuina unui

iepure, și fiecare ducea spre o fundătură, iar fiecare persoană se dovedea a fi un candidat sigur la casa de nebuni. După o zi de cercetare a morții lui Eddy Fisk, avea mai multe întrebări decât răspunsuri și mai multe îndoieli decât întrebări. Și toate acele îndoieli erau legate de femeia care stătea alături de el.

Tory știa mai multe decât spunea. Nu avea importanță ce simțea el pentru ea, nu putea ignora acest adevăr.

– Foarte bine, hai să spunem că Tina nu a trimis acele scrisori. Mai este cineva în acest oraș care ar fi putut s-o facă? Un alt prieten vechi? O rudă? Un prieten respins?

Tory clătină din cap.

– Singura mea rudă, bunicul meu, a murit cu mai mulți ani în urmă și singura mea prietenă a fost Tina în afară de cei din familia Fisk. Iar în ceea ce privește prietenii vechi… Buzele ei generoase schițară un zâmbet strâmb. Și n-aș recunoaște asta în fața nimănui, dar adevărul este că nu prea am avut pe cine să resping. N-am prea avut multe întâlniri în liceu.

– Pierderea lor, *cara*, murmură el și fu răsplătit de un zâmbet timid care-i încălzi sufletul.

La naiba, dacă ea putea să-i facă asta cu un zâmbet, ce ar putea să-i facă, dacă…?

Brusc, își întoarse privirea spre drum.

– Mai există o singură persoană în viața ta de atunci. Ce zici de tatăl lui Sam?

Tory rămase nemișcată.

– El nu este amestecat în asta.

– Nu știu, îi răspunse Rafe împărțindu-și privirea între Tory și conducerea pe drumul ud de ploaie. Uite, știu că nu-ți place să te gândești la nemernic, dar nu avem ce face. Nu avem suspecți. Chiar dacă el nu este implicat, ar putea să știe cine este. *Trebuie* să vorbim cu el.

Singurul răspuns a fost tăcerea. Frustrat că ea nu realiza cât de important era acest lucru, se uită la ea și observă o lacrimă alunecând pe obrazul ei.

Opri mașina la marginea drumului.

– Îmi pare rău. Câteodată sunt atât de prins de caz încât uit de sentimentele oamenilor. Știu că acest *diablo* te-a părăsit. Sincer să fiu, mi-aș dori foarte mult să-i pocnesc fața personal, pentru ceea ce ți-a făcut, și lui Sam. Dar trebuie să lăsăm la o parte sentimentele. Trebuie să aflăm, dacă el știe ceva.

– Nu știe, îi răspunse ea repede. Prea repede. Oricum, el nu este în Miller's Crossing.

– Atunci spune-mi unde locuiește. Pot să-l sun pe Mike. Va lua legătura cu poliția locală și pot să trimită un ofițer să…

– Nu! Vocea îi răsună cu putere în interiorul mașinii. Nu vreau să-l vezi, să-l întrebi sau orice altceva. Îți spun eu că nu prezintă importanță. De ce nu mă crezi?

– De ce nu ești cinstită cu mine?

Ea nu-i răspunse. În schimb îl privi cu o expresie atât de disperată și pierdută, încât el dori s-o ia în brațe și s-o încurajeze. Dar nu putea. Ținea la ea mai mult decât ținuse la oricine altcineva în viața lui, dar în același timp era și detectiv. Știa că nu putea fi nimic între ei până când nu va descoperi adevărul.

Ea avusese dreptate. Adânc, în interiorul lor, oamenii nu se schimbau.

Porni din nou mașina. Voia să zică ceva – orice – numai să rupă tăcerea, dar nu găsea nimic potrivit.

Ajunseră la hotel. El pomeni ceva despre cină, dar ea clătină din cap, spunându-i că o doare capul. *O altă minciună,* își zise el în gând în timp ce o privi cum se îndepărta. O cină de unul singur nu-l atrăgea, așa că se îndreptă spre camera lui.

Începu să se plimbe prin cameră ca un tigru în cușcă, ignorând durerea din picior, și încercă să pună cap la cap tot

ceea ce știa. Nimic nu se potrivea. Orele treceau. Încercă să vorbească la telefon. Posturile erau deconectate. Îl căută pe Mike ca să vadă dacă el putea să-i găsească pe unii din ei, dar fostul lui partener nu era acasă. Se gândi s-o sune pe sora lui, pe mătușa și unchiul lui, pe părinții lui la St. Croix, pe fratele lui mai mare în nenorocita aia de țară unde se afla – orice, numai să rupă tăcerea. Dar singura persoană pe care o dorea cu adevărat era la câteva camere depărtare.

Dar la fel de bine ar fi putut să fie pe lună.

Oftând, se lăsă să cadă pe marginea patului și-și trecu mâna prin păr. Ridică telecomanda și dădu drumul la televizor, sperând ca mulțimea evenimentelor să-i calmeze gândurile. Dar în loc să vadă imaginile de pe ecran, gândul i se întorcea la chipul palid al lui Tory și expresia disperată din ochi atunci când îl implorase s-o creadă.

– Cum aș putea? strigă la pereți. Ea mă minte chiar de la început. Cum ar putea să se aștepte s-o cred acum?

Deoarece tu ții la ea, îi șopti conștiința. *Deoarece fie că minte sau nu, tu te-ai îndrăgostit de ea.*

– … fiul nostru favorit, senatorul Jefferson Miller.

La auzul numelui Rafe, ridică privirea spre televizorul de care uitase. Era jurnalul de noapte, povestind despre cel mai faimos cetățean al orașului. Aparent, popularul politician era la o ceremonie de inaugurare, undeva în Washington. După ce văzuse casa splendidă de la Miller's și pe soția lui ignorată și nefericită, Rafe nu mai avea nici un respect pentru el. Dar pe când îl privea pe zâmbărețul politician făcând bezele mulțimii, din nou fu lovit de un cunoscut aer de familiaritate.

Încruntându-se, se aplecă mai mult, privind cu atenție felul în care se mișca, cum zâmbea, felul în care își ținea capul ușor aplecat și felul în care soarele se reflecta în părul blond.

Nu, nu blond. Mai mult… culoarea aurului vechi.

*
* *

Fu trezită de tunet. Năucită, se luptă să se trezească, frecându-se la ochi, regretând somnul profund și fără vise, care urmase după oboseala extremă. Tunetul se auzi din nou… numai că nu era tunet. Amețită, realiză că cineva bătea la ușă. Regretul se transformă în mânie. Probabil că un bețiv greșise ușa camerei, trezind-o din primul somn profund pe care-l avusese de când începuse să primească scrisorile. Furioasă, dădu la o parte pătura și se îndreptă spre ușă, hotărâtă să-i zică vreo două bețivului înainte de a chema paza ca să-l ia de urechi.

– Tory! Deschide!

Rafe! Din doi pași ajunse la ușă și o deschise brusc.

– Rafe, ce s-a întâmplat? Te simți bine?

– Nu, nu mă simt bine, declară el, pe când trecu pe lângă ea și intră în camera întunecoasă. M-am săturat să fiu lăsat pe din afară și să fiu mințit.

– Vorbește mai încet, îl preveni, închizând ușa și aprinzând veioza. Cineva ar putea auzi…

– N-au decât! Sunt prea multe lucruri murdare ascunse în acest orășel. Ca de exemplu moartea lui Eddy. Ca faptul că Tina bea. Se întoarse brusc cu fața spre ea, încrucișându-și brațele pe piept. Ca faptul că senatorul Miller este tatăl lui Sam.

Capitolul 16

Timp îndelungat nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Singurul zgomot care se auzea era cel al picăturilor de ploaie care loveau fereastra, și bătăile inimii lui Tory. Își plecă privirea și-și strânse mijlocul cu brațele.

– Cum ai aflat?

– Tipul a apărut la T.V. L-am privit… am văzut felul în care se mișcă și zâmbește, am văzut culoarea părului. Cu excepția ochilor, Sam îi seamănă leit. Și m-am simțit ca ultimul idiot. Rafe își trecu mâna prin păr și în voce i se simțea durerea. De ce ai făcut asta? Pentru că încă îl iubești?

– Nu! strigă ea. Cum poți să crezi așa ceva?

– Pentru că m-ai mințit. Pentru că mi-ai ascuns adevărul ca să-l protejezi.

– Nu a fost ca să-l protejez pe el. Eram speriată. N-am vrut ca tu să mă privești în același fel ca onorabilii locuitori din Miller's Crossing când au aflat că m-am culcat cu logodnicul celei mai bune prietene.

Se îndreptă spre pat și se lăsă încet pe margine.

– Au spus că am încercat să-l oblig să se căsătorească cu mine.

Patul scârțâi când Rafe se așeză lângă ea.

– Mi se pare că jumătate de vină îi revine lui Jeff.

Ea clătină din cap.

– Nu în Miller's Crossing. Era povestea unei bastarde care a vrut să-l seducă pe fiul favorit al orașului.

– Și așa s-a întâmplat? o întrebă el încet.

– Da. Nu. Ah, la naiba! Înghiți cu greu și-și șterse lacrimile. Eram nebună după Jeff. El era cavalerul în armură strălucitoare, eroul la care visam că va veni să mă salveze din casa întunecoasă a bunicului meu. Dumnezeu să mă ierte, nici nu mi-a păsat că Tina era logodnica lui. Voiam ca el să mă iubească pe mine. Voiam să aparțin cuiva…

Vocea ei se stinse. Rămase privind în gol, dar nevăzând camera de motel, ci perioada din vara aceea când ea s-a întâlnit cu Jeff în fânul din vechiul grajd al familiei Miller și a crezut că el o iubește necondiționat.

– … după aceea el nu mi-a mai răspuns la telefoane. Când în sfârșit m-am întâlnit cu el, mi-a spus că am înțeles greșit. Nici o clipă n-a intenționat să se însoare cu mine… nu aparțineam aceleiași clase. Mi-a spus că nimic nu-l va opri să se însoare cu Tina și dacă îi voi spune ce s-a întâmplat între noi, el va nega.

– Nemernicul! blestemă Rafe.

– Dar *eu* am fost cea care mi-am trădat prietena cea mai bună, îl contrazise ea. Apoi mi-am dat seama că am rămas însărcinată. Nu am știut ce să fac și i-am spus lui Eddy. A fost atât de furios pe Jeff încât s-a oferit să se însoare cu mine, dar bineînțeles că eu nu am putut să accept. Așa că i-am spus bunicului, care i-a spus tatălui lui Jeff, care i-a spus șerifului și altor mărimi ale orașului. Dumnezeule, ce porcărie! Au discutat problema în spatele ușilor închise. Chiar au pus pe tapet și un avort. Dar eu n-am putut suporta așa ceva. Așa că am plecat, chiar dacă asta a însemnat să las moartea lui Eddy nerezolvată.

Rafe nu spuse nimic. Ea își ridică privirea spre el, dar nu văzu decât chipul lui împietrit și ochii negri și furioși. Nu putea să-i citească gândurile, dar putea ghici foarte bine unde erau. Tina a fost prietena ei cea mai bună și ea o trădase. Și ea se gândise de mii de ori la acest lucru. De mii și mii de ori.

Trase aer în piept, încercând să îndepărteze tremurul din voce, apoi continuă.

– Bănuiesc că nu sunt o femeie onorabilă, așa cum ai crezut.

– Nu, nu ești.

Cuvintele lui constituiră o lovitură directă în inimă. Anii și distanța îi dăduseră puterea să se împace într-un fel cu greșeala ei. Dar să-l audă pe Rafe spunând-o – să-i piardă respectul – era mai rău decât își imaginase; năucă, începu să se ridice de pe pat.

– Mai bine ai pleca, detective.

El o prinse de încheietura mâinii, trăgând-o înapoi.

– Ceea ce vreau să spun este că tu ești chiar mai curajoasă și mai onorabilă decât am crezut.

Ea se holbă la Rafe, de parcă el ar fi înnebunit brusc.

– Dar tocmai ți-am spus.

– Ai greșit. O greșeală mare. Dar toți greșim. Dar felul în care rezolvăm problema ne face eroi sau lași. El întinse mâna și-i mângâie obrazul cu un gest extraordinar de blând. Ai salvat viața lui Sam, deși asta a însemnat s-o sacrifici pe a ta. Singurul lucru pe care *nu-l* înțeleg este cum ai putut crede că o să te disprețuiesc pentru asta.

– Toți ceilalți au făcut-o.

Unul din rarele zâmbete tinerești îi destinse chipul.

– Ți-am mai pus. Eu nu sunt ca ceilalți. O femeie deșteaptă ca tine ar fi trebuit să-și dea seama până acum.

– Mi-am dat seama de prima dată când te-am văzut, îi răspunse ea încet. Când te-am văzut la spital și am discutat despre visurile și speranțele tale… și temerile tale. Aproape că ți-ai dat viața ca s-o salvezi pe a altuia. Mi-am dat seama că erai

cel mai curajos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Dar am realizat asta cu adevărat abia când te-am întâlnit din nou, și m-am îndrăgostit de tine.

Mâna de pe obraz înțepeni.

– Doar nu crezi asta. Când ancheta va lua sfârșit tu te vei întoarce la viața ta și mă vei uita definitiv.

Ea își încolăci brațele în jurul lui și-l trase spre sine.

– Știi, detectivule, pentru un bărbat care se presupune că are un ascuțit simț al observației, ești puțin cam greu de cap.

*

* *

Nebunie. În clipa în care buzele ei dulci le atinseră pe ale lui, fu cuprins de o pasiune imensă și uită de toate. O sărută cu putere, gustându-i dulceața gurii, răvășindu-i buzele, în timp ce cu mâinile îi răvășea corpul. O întinse pe pat și îi presă corpul cu corpul lui, auzind geamătul ei de plăcere în timp ce genunchiul lui se freca de centrul feminității ei.

Îl dorea. *Îl* iubea. Gemând și el, smulse cămașa de noapte și începu să-i maseze sânul cu sfârcul roz. Ea se mișcă sub el, arcuindu-se, arătându-i prin gestul acesta cât de mult îl iubea. *Dragoste* își zise în gând, iar cuvântul îl străbătu ca un curent electric. *Te iubește. Poți să o ai acum, chiar acum, în timp ce este prea excitată ca să se gândească...*

– Nu!

Se rostogoli de pe ea și se ridică. Se sprijini de perete. Respira sacadat, dar făcea eforturi să-și calmeze respirația și bătăile inimii.

– Rafe?

El o privi. Mare greșeală. Ea îngenunchease pe pat, cămașa de noapte mulându-i-se pe piept. Având în vedere că ultimele minute și le petrecuse explorând acei sâni și că buzele îi erau umflate de sărutări, încercarea ei de a se acoperi îl stârni și mai mult.

– Nu pot să fac asta. Nu în felul ăsta.

Colțurile gurii ei se ridicară în sus.

– Atunci, cum ai vrea s-o faci?

El închise ochii și gemu.

– Tory, nu pot să fac dragoste cu tine. Dacă ai ști adevărul… dacă ai ști cu adevărat ce se află sub pantalonii ăștia…

Zâmbetul ei deveni și mai larg.

– Ca să fiu cinstită, detectivule, mor de curiozitate să aflu.

– Asta nu… *Dios!* înjură el, sărind direct în mijlocul camerei. Nu înțelegi? Sunt șchiop. Ți-am povestit despre reacția Stephaniei. Ea n-a putut suporta. Și nici tu n-o să poți.

Zâmbetul ei se stinse.

– Atunci, arată-mi.

– Nu știi ce-mi ceri.

– Ba știu exact ce-ți cer, îi zise ea cu o voce moale, dar hotărâtă. Îți cer să ai încredere în dragostea ta. Tu mă ajuți să-mi înfrunt fantomele trecutului, Rafe. Lasă-mă să te ajut cu ale tale.

Dorea să fugă, să se ascundă, să găsească un loc unde să poată scapa de dragostea ei. Locul acela nu exista. Ochii ei îl fixau, plini de dragoste, cu încredere, crezând în puterea și trăinicia dragostei lor. Cu încrederea nu stătea el prea bine. Îl părăsise cu mult timp în urmă. Dar știa că trebuia să încerce. Pentru ea. Pentru ei.

Își desfăcu centura și-și lăsă blugii în jos până dincolo de genunchi.

– Curelele țin piciorul în loc, îi explică el, repetându-i explicațiile pe care le primise de la tehnician, dar fără nici o emoție. Presiunea permite genunchiului să funcționeze aproape normal. Totul este o problemă de abilitate și echilibru.

Îi aruncă o privire furișă și fu ușurat să vadă numai interes în ochii ei și nu scârbă. Dar ăsta nu era adevăratul test. Piciorul operat era în formă și destul de normal. Când îl va vedea fără proteză, când va realiza ce înseamnă lipsa piciorului…

Îndepărtând acest gând, el se așeză în cel mai apropiat scaun și-și scoase pantofii și blugii. Cu îndemânarea dată de obișnuință, își desfăcu cureaua din jurul coapsei și o lăsă să cadă.

– Singurul lucru care mai ține proteza acum este vidul creat în jurul benzii care se fixează cu ajutorul acestui dispozitiv. O dată desfăcut, acest miracol al tehnicii devine o grămadă de cauciuc, metal și plastic.

Înghiți în sec în timp ce deschidea dispozitivul, se auzi un fâșâit când aerul începu să iasă. Apoi puse proteza lângă scaun și-și privi restul piciorului. Nici măcar nu avu curajul s-o privească.

– Asta am devenit, *cara*, îi zise el cu voce răgușită. Un invalid. Dacă te întorci și pleci acum, nu te voi condamna.

Auzi patul scârțâind, când ea se ridică. Pentru o clipă nu știu dacă îi va urma sfatul și va pleca. Apoi o umbră căzu peste el. Ridică privirea și o văzu pe Tory zâmbindu-i cu o afecțiune încât aproape că-i tăie respirația.

– Ți-ai pierdut piciorul salvând viața unui prieten. Asta nu te transformă într-un invalid Rafe. Te-a transformat într-un erou.

– Nu ești scârbită?

Ca răspuns, ea se aplecă și-și trecu degetele peste ciot. El suspină, uimit și excitat în același timp.

– N-am crezut că te voi putea iubi mai mult, dar după ce am văzut asta… Ea îl privi fix, cu ochii plini de lacrimi. Tu ești cel mai complet bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Ești un erou, Rafe. Eroul meu. Dragostea mea.

El văzu adevărul în ochii ei. Ea văzuse dincolo de corpul lui, i-a văzut sufletul. Reuși să respire și toată durerea și amărăciunea îl părăsi. Era atât de simplu și atât de profund.

– *Cara*, șopti el. Inima mea.

Mâna lui Rafe trecu ușor peste gâtul și umerii ei apoi se lăsă în jos pe brațe; ea ridică fața și-i întâlni sărutul, deschizându-se

spre el într-un fel în care n-o făcuse pentru nimeni altcineva. Cu un geamăt de plăcere o trase pe genunchi și-și lăsă capul spre sânii ei. Tory simți cum ia foc când brațul lui musculos o cuprinse. Când începu s-o sărute cu pasiune, prin vene îi curse lavă. Toată viața își dorise să aparțină cuiva. Cu fiecare mângâiere, cu fiecare sărut, o făcea să-i aparțină și mai mult.

Se agăță cu o mână de umărul lui, iar cu cealaltă îi mângâie părul negru. Sânii ei erau de mărime medie, cu sfârcuri închise și vene fine îi brăzdau în toate direcțiile și de aceea se simțise urâtă. Dar Rafe murmura atâtea cuvinte de laudă încât o făcu să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume. El se aplecă și îi supse sfârcurile, iar cu ajutorul limbii și al mâinilor o masă și o mângâie până când excitația ei ajunse la maxim.

Voia să-i spună ce mult îl iubea, dar cuvintele nu voiau să iasă și ea râse stânjenită.

– Ce mare reporter mai sunt!

El își ridică privirea, și se uită la ea poznaș.

– Și dacă ar trebui să faci un reportaj, cum ai descrie asta?

Întoarse capul și sărută cu pasiune pielea delicată de la baza gâtului.

– Uh, drăguț.

Zâmbetul lui deveni și mai larg. Mâna îi cuprinse sânul, masându-l mai tare.

– Și asta?

Ea înghiți geamătul de plăcere.

– Foarte… plăcut.

– Dar…asta?

Cu o grabă care-i tăie respirația el îi smulse chiloții și fără nici un efort o întoarse cu fața la el. Goală, cu picioarele desfăcute, era complet expusă în fața lui și se simțea mai vulnerabilă ca niciodată. Voia să-l iubească din toată inima, cu pasiunea pe care o simțea pentru el, să fie tot ce-și dorea el și merita. Dar adevărul era că nu avea prea multă experiență.

– Rafe, vreau să fac asta, dar nu… Vreau să zic că nu sunt prea bună la așa ceva…

– Tu ești tot ce vreau, *cara*. Tot ce am nevoie. Lasă-mă să fiu ceea ce vrei tu. Lasă-mă să am grijă de tine.

Gura lui o acoperi pe a ei, într-un sărut plin de pasiune. Limba exploră conturul buzelor ei, în timp ce degetele îi pătrundeau în cel mai intim loc al ei. Ea se răsuci sub el, plină de dragoste pentru acest bărbat pasionat. Cuprinsă de propria ei nevoie de a-l simți, îl mângâie pieptul cu păr moale și apoi în jos, până la marginea chiloților. Curajoasă, își strecură mâna dedesubt, simțindu-l gata să explodeze.

Blestemând încet, el îi trase brusc mâna afară.

– Nu. Nu sunt făcut din piatră.

– Nici eu, îi zise ea cu respirația tăiată, privindu-l fix în ochii negri. Te iubesc, Rafe Ramirez. Acum lasă-mă să am grijă de tine.

Întinse din nou mâna, dar de data asta îi acoperi ciotul, mângâind cicatricea pe care el crezuse că ea n-o va putea accepta. Mângâierea ei îl vindecă, eliberând pasiunea, ca un râu scăpat din baraj. Dorința îl străbătu ca un curent electric. O sărută, în timp ce-și scoase chiloții și se afundă în ea, pătrunzând-o cu o încetineală deliberată. Așteptase destul pentru asta… avea impresia că așteptase toată viața. Și avea impresia că a ajuns acasă.

Ea gemu sub gura lui, cuprinsă de o căldură ca de foc. Voia s-o facă să uite că altcineva o iubise și o rănise, să-i vindece rănile, la fel cum și ea i le vindecase pe ale lui.

Îi cuprinse coapsele, făcând-o să se miște în același ritm, ca și cum ar fi o singură inimă, un singur suflet. Valuri de extaz îi cuprinseră pe amândoi. Ea se prăbuși pe pieptul lui, suspinând de încântare și bucurie. În timp ce își îngropa fața în părul ei mătăsos și îi murmura numele, el o pătrunse făcând-o să uite toată singurătatea îndurată până atunci.

Capitolul 17

– Cum este posibil să *mai* dorești clătite? îi zise Tory holbându-se la Rafe și la farfuria aproape goală. Deja ai comandat de cinci ori până acum.

– Șase, dar cine le mai ține socoteala? îi răspunse Rafe în timp ce înghițea ultima îmbucătură. Oricum le voi trece în contul cheltuielilor. Clientul meu va plăti.

– *Eu* sunt clientul tău.

– Așa e și este corect să plătești pentru ele, având în vedere… Îi aruncă un zâmbet drăcesc. Având în vedere că tu ești cea care m-a ajutat să am această poftă de mâncare.

Tory roși puternic. Era incorigibil, își zise în gând în timp ce-l privea cum comanda cu nonșalanță o altă porție de clătite. Incorigibil, arogant, imposibil… și-l va iubi până la moarte.

Noaptea trecută învățase ce înseamnă să fii iubită cu adevărat și la rândul ei să întoarcă această dragoste. Fusese mângâiată și adorată de un bărbat care-i știa trecutul, dar văzuse din el numai partea frumoasă. Era magic și minunat… dar în mod clar nu era genul de lucruri pe care să le discuți într-o sală aglomerată cu localnici ultra-conservatori și curioși

ale căror urechi funcționau ca radarele. Probabil că ei gândeau că orice altă poziție decât cea normală era total imorală. Și dacă ar fi aflat ce au făcut ei noaptea trecută, probabil că i-ar alunga din oraș.

– Tory?

Ea își ridică privirea și observă că Rafe o studia foarte atent. El întinse mâna peste masă și i-o strânse pe a ei.

– Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

– Perfect, îi răspunse roșind stânjenită. Doar că… ei bine, la un moment dat m-am gândit că aș dori să fiu oriunde altundeva decât în Miller's Crossing. Aș dori să putem merge undeva și să vorbim, doar noi doi.

– Și eu la fel. Numai că mi-ar plăcea să fac mai mult decât să discutăm, fu el de acord, zâmbindu-i în așa fel încât ea simți cum se topește. Va fi timp și pentru noi doi, *cara*, îți promit. Dar între timp, trebuie să rezolvăm un caz. Și de asta vreau ca tu să pleci azi din acest oraș și să te întorci la Miami.

– Pe naiba! explodă ea, retrăgându-și mâna. Nu plec de aici fără tine.

– Mai tare, *cara*. Nu cred că te-au auzit toți, comentă el privind în jur la localnicii curioși. Se aplecă spre ea și coborând vocea, continuă. Știu că vrei să rămâi. Dar nu este sigur. Noaptea trecută m-am gândit la ceea ce a spus Tina despre faptul că e mai bine să pleci din oraș, ca să nu se întâmple din nou. Ce se întâmplă dacă Eddy a fost omorât și ea este îngrijorată că tu ești cea care va urma?

– Nu mi-e teamă.

– Ei bine, mie îmi este. Din nou mâna lui o acoperi pe a ei. Prietena ta Grandy a spus că a văzut răul aproape de tine. Știu că este pe jumătate nebună, poate mai mult decât jumătate, dar vreau să te știu în siguranță.

– Nu vreau să fiu în siguranță. Nu, dacă tu ești în primejdie. Dacă ți se va întâmpla ceva…

– Mie n-o să mi se întâmple nimic, replică el, strângând-o încurajator de mână. Mă crezi sau nu, sunt destul de bun în meseria asta. Chiar am câteva ipoteze cu privire la ce s-a întâmplat cu nouă ani în urmă.

– Știi cine l-a ucis pe Eddy?

– Poate. Dar ipotezele sunt departe de a fi considerate probe și noi avem nevoie de probe clare ca să-l putem prinde pe ucigaș. Între timp, vreau să te întorci la Miami, unde Mike, mătușa mea și unchiul meu vor avea grijă de tine.

– Mai bine stau cu tine.

– Știu. Dar voi lucra mai bine dacă te voi ști în siguranță. Nu doresc să te pierd, *cara*, murmură el în timp ce-i ducea mâna la buze. Nu după ce mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții încercând să te găsesc.

Îi întoarse mâna cu palma în sus și depuse încet un sărut fierbinte acolo. Cei de la mesele din jur amuțiseră, dar lui Tory nu-i păsa. *Lasă-i să se holbeze*, își zise în sinea ei, încercând să-și oprească lacrimile. Dorea să rămână, dar știa că el avea dreptate. Va lucra mai bine, dacă nu va trebui să-și facă griji pentru ea. Și la urma urmei, asta îl va ține în viață.

– Voi pleca. Dar aș vrea să te uiți întâi la asta. Se întinse și-și luă geanta de pe scaunul de alături, de unde scoase carnețelul lui Eddy. Cred că am descifrat codul. Este EBDIC.

– Ebby-ce?

– EBDIC. Sistemul de bază. Este limbajul folosit de computerele mari, de mărimea unui dulap, cele folosite înainte de apariția computerelor personale. Eddy obișnuia să le spargă și ăsta era codul pe care-l folosea. Îmi amintesc că l-am văzut pe ecranul computerului lui. Putea să-l citească, așa cum citim noi în engleză.

– Poți să-l citești?

Ea se aplecă peste carnețel.

– Numai în parte. Știu că două caractere împreună formează o literă sau un număr. Numerele încep cu F – de exemplu un F și un 9 împreună înseamnă numărul 9. Literele alfabetului încep cu C, D sau E. Inițialele mele vor fi reprezentate ca E-5, ceea ce înseamnă litera V și C-3, care este un C. E-5-C-3.

– Poți să citești restul?

– Puțin. Eddy m-a învățat cum să-mi scriu numele și prenumele și eu am învățat câteva litere. Urmări cu degetul un șir de litere. Inițialele mele încep propoziția . Sunt urmate de un cuvânt cu patru litere… D-9 este un R… C-1 este un Â… E-5 este P.

– Râpă, ghici Rafe. S-ar putea să fie în legătură cu întâlnirea. Menționează Admiratorul Secret?

– Nu cred. Are prea multe litere. Multe dintre aceste cuvinte sunt scurte. Ca acesta de exemplu. B-A-B.

– Baby… copil. Rafe rămăsese nemișcat. I-ai spus lui Eddy despre copil. Ai spus că știa despre el.

– Sigur că i-am spus. Dar de ce ar scrie în aceeași propoziție despre copilul meu și Admiratorul Secret?

– Poate că nu se ducea să se întâlnească cu Admiratorul Secret. De la început m-am gândit că el nu știa pe cine o să întâlnească, dar… Își trecu mâna prin păr. Vreau să pleci din acest oraș. Acum. Ia mașina până la Atlanta și ia primul avion până la Miami, și…

– Nu va fi necesar, partenere.

Rafe și Tory își ridicară privirea. Mike O'Hara stătea lângă masa lor, însoțit de doi șerifi locali.

– Mike? zise Rafe, la fel de uimit ca Tory. Ce faci aici?

– Crede-mă, aș fi vrut să fiu oriunde altundeva. Te-am prevenit în legătură cu asta, amice. De la început. Victoria Chandler, suntem aici ca să te arestăm pentru uciderea cu premeditare a lui Eddy Fisk.

*
* *

– Nu se leagă. Nici un pic, mârâi Rafe în timp ce stătea pe fundul râpei Miller's Crossing. Nu pot să cred că Tory l-a ucis pe Eddy.

– Ba să crezi, îi zise Mike în timp ce cobora cu grijă râpa ca să ajungă lângă prietenul lui. Am găsit pistolul pe care l-a folosit în casa ei. Poliția din Miller's Crossing a spus că se potrivește perfect. Și am mai găsit mașina de scris folosită ca să-și trimită singură scrisorile. Se aplecă și-și șterse cu mănușile fine de piele haina marca Brooks Brothers, apoi continuă. Cucoana asta este foarte șireată.

– Dar nu este proastă. Și ca să ții arma cu care ai omorât în urmă cu nouă ani pe cineva, ascunsă, asta dovedește. Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, și-ar trimite singură scrisori de amenințare?

– Tipii de la psihologie au numit-o vinovăție reprimată. Au spus că a crescut în mintea ei de-a lungul anilor ca un aluat. Încă de când a început să-l șantajeze pe senatorul Miller.

Mike îi povesti cum senatorul le dăduse scrisorile de șantaj, cele care dovedeau că Tory îl terorizase ani de zile. Aparent datorită influenței lui, ea reușise cu succes în cariera de reporter. Șanse așa cum avusese ea nu vin din senin. La început, Eddy urma să-i fie partener în acest complot, dar el era prea decent și a amenințat-o că se duce la poliție. Așa că ea își ucisese prietenul și îl șantajase pe bogatul politician. Dar până la urmă sentimentul de vinovăție se dovedise mai puternic.

Pe de o parte aveau sens toate cele spuse de Mike. Eddy era una dintre puținele persoane care știau despre copil. Ea ar fi putut lansa povestea cu avortul și să părăsească Miller's Crossing pentru a evita ca toți să afle al cui era copilul ei. Pe de altă parte, Rafe o urmărise cu atenție atunci când îi povestise despre cum îl găsise pe Eddy și ochii ei se umpluseră de lacrimi când îi descrisese cum îl găsise privind fără să mai vadă cerul înstelat al nopții.

Rafe privi stăruitor la ramurile desfrunzite care se întindeau ca degetele unui schelet pe deasupra capului său și la soarele roșu care apunea. Moartea trecuse prin aceste locuri. Și era posibil să mai treacă.

– Mike, ea nu este o asasină, îi zise el în timp ce dădu un șut la o piatră pe panta unde zăcuse corpul lui Eddy. Pur și simplu s-a înmuiat toată când mi-a spus cum l-a găsit pe puști.

– Asta ți-a povestit ție. Dar eu am vorbit cu șeriful, care a întrebat-o imediat după ce l-a împușcat. Mi-a spus că era ca de gheață când a descris cum l-a găsit pe puști – nu a vărsat prea multe lacrimi pentru el, sărmanul. Te-a mințit când ți-a spus că era supărată. Mike făcu o pauză înainte de a continua fără tragere de inimă. Așa cum a făcut și cu altele.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

– Asta înseamnă că te-a mințit tot timpul, îi zise irlandezul îndreptându-se spre Rafe. Îți amintești de interviu? Mi-ai spus că ea ți-a povestit că redactorul a refăcut tot interviul fără ca ea să știe. Dar eu am vorbit cu el. Victoria a fost cea care a avut ultimul cuvânt. Ea a știut exact ce urma să apară pe post.

Rafe îngheță. Își amintea de după-amiaza aceea în grădina lui Tory, când ea îi spusese că nu era responsabilă de reportajul de pe post. În acea după-amiază el începuse să aibă încredere în ea, o încredere care stătuse la baza dragostei lui

pentru ea. Dar dacă ea îl mințise în legătură cu asta, ar fi putut să-l mintă în legătură cu tot… scrisorile, moartea lui Eddy, încrederea ei în el, dragostea ei… Închise ochii, sfâșiat de îndoieli.

– Vreau s-o văd, zise el cu vocea întretăiată. *Trebuie* s-o văd.

Mike își puse mâna pe umărul lui, încercând să-l încurajeze.

– Știu, amice. Dar șeriful a spus că singura persoană cu care vrea să vorbească acum este avocatul ei. Nu vrea să vadă pe nimeni… nici chiar pe tine.

– Șeriful minte, zise Rafe în timp ce urmărea panta spre capătul opus al râpei. Mike, ceva pute aici. Totul este prea la țanc, prea convenabil. Întreaga afacere pute până la mare distanță. Nu-ți dai seama de asta?

– Singurul lucru pe care-l văd este un tip dus de nas de o fustă, îi răspunse Mike, mergând după el. Și dacă ai judeca totul cu acea parte a anatomiei situată deasupra curelei, ți-ai da seama că am dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, Rafe, de câte ori trebuie să te trădeze ca să nu mai ai încredere în ea?

De câte ori? După Mike, ea îl trădase deja de o duzină de ori. Fusese un prost? Se îndrăgostise de o femeie mincinoasă, fără inimă, poate o maniacă?

Dovezi. Era cea mai importantă treabă. Se gândi la dovezile pe care le strânsese de la Tory. Își petrecuse cu ea doar câteva zile, dar în acest timp el o studiase cu ochi de șoim. Își aminti de ziua în care o adusese pe Sam în biroul lui, când ea îngenunchease în fața fetiței și îi îndreptase cu dragoste șepcuța de pe cap. Își reaminti de compasiunea față de Tina, chiar dacă acea femeie ar fi strâns-o de gât cu bucurie. Își reaminti cum venise la el noaptea trecută, cum îi vindecase piciorul rănit cu mângâierea ei și cum îi vindecase sufletul rănit cu dragostea ei. *Tu ești eroul meu, Rafe. Eroul meu. Dragostea mea.*

– De câte ori trebuie să mă mai trădeze? De o sută de ori. Și chiar de o sută de ori după aceea! îi strigă el peste umăr. O iubesc, Mike. Și ea mă iubește. Asta este singura dovadă de care am nevoie.

– Ești nebun.

Rafe se opri și se întoarse spre fostul lui partener.

– Poate. Dar știu ce fel de om este în interiorul ei și acea persoană nu este o asasină. Oamenii nu se schimbă, *compadre*. Nu în inima lor. Niciodată n-o să cred că Tory este o criminală, nici chiar dacă cineva îmi aduce o sută de martori care spun că au văzut-o în aceste tufișuri, îndreptând un pistol la…

Cuvintele lui Rafe îi muriră pe buze. El stătea lângă locul de unde poliția spusese că se trăsese. Se uită peste umărul lui Mike la locul unde găsiseră corpul lui Eddy, măsurând în minte distanța, traiectoria glonțului, înclinarea pantei.

– *Dios*, spuse printre dinți, trecându-și mâna prin păr. Isuse, Iosife și Sfântă Maria…

– Despre ce vorbești?

– Despre adevăr, *compadre*, îi răspunse, bătându-l zgomotos pe umeri pe irlandez. Uite, stăm lângă locul unde presupusul asasin a tras. A lovit băiatul în timp ce stătea pe pantă… o singură lovitură în inimă, având în vedere raportul medicului legist. Dar, dacă așa s-a întâmplat cu adevărat, corpul ar fi trebuit să se îndoaie și să cadă în față. Dar Tory mi-a spus că l-a găsit cu fața în sus, privind cu ochii larg deschiși spre cer.

– Ar fi putut minți, îi răspunse repede Mike.

– Nu de data asta. Un criminal, în special unul care nu știe nimic despre medicina legală, nu ar fi știut destule în legătură cu ascunderea adevărului. Dar șeriful știa. Arătă spre panta din josul râpei. Am citit raportul șerifului. Era foarte exact, ba încă descria plantele și pietrele care se găseau în jurul corpului, direcția exactă, totul. De asemenea spunea și cum a fost găsit corpul… cu fața *în jos*.

– Crezi că șeriful a ascuns acest lucru ca s-o apere pe Tory?

– Nu pe Tory, îi răspunse Rafe în timp ce se deplasa în josul râpei. Tory nu însemna nimic în acest oraș. Dar alții da, alții care aveau bani și putere să scape ușor… la propriu… de o crimă. Și încă o fac.

Rafe auzi crengile care se frângeau sub pașii lui Mike în timp ce acesta îl urma.

– Fii serios, Rafe. Este doar cuvântul femeii în legătură cu poziția corpului. Asta este cu greu considerată o dovadă.

– Poate. Dar avem mai multe. Există un carnețel… un cod pe care-l ținea Eddy. Tory mi-a spus cheia codului. S-ar putea să găsesc numele persoanei pe care urma s-o întâlnească Eddy în acea noapte.

– Și dacă nu o găsești?

– Atunci, mai există și alte căi. Dacă criminalul a cumpărat o dată poliția, o poate face din nou. Pistolul și mașina de scris au fost puse în casa lui Tory. Mai am încă prieteni la Ministerul de Interne. Pot să-i rog să-i verifice pe toți ofițerii care ar fi putut avea acces la casa ei sau la studio. Pot să-i rog să verifice telefoanele pentru Miller's Crossing și să verifice care dintre ofițeri au conturi grase în bancă sau au fost promovați recent. Cineva care face așa ceva, lasă urme. Nu-i așa, *compadre?* Mike?

Încruntându-se, Rafe se întoarse. Mike stătea la câțiva pași în urma lui, cu pistolul îndreptat spre inima lui Rafe.

– Zău că mi-aș fi dorit să o lași în pace pe cucoana asta, atunci când ți-am spus, oftă el.

Capitolul 18

– Nu tu, mormăi Rafe holbându-se la pistol. *Dios*, Mike, nu tu.

– N-am vrut să se întâmple așa, amice. Crede-mă, îi zise cu sinceritate în voce. Am încercat să te previn de multe ori. Îți amintești de noaptea aia, în casa lui Tory, când ți-am spus că ea este o piază rea? Și mai devreme, după ce am aruncat piatra prin geamul puștoaicei…

Privirea lui Rafe se pironi pe fața lui Mike. Umbra din spatele casei.

– Dar nu se putea să fi fost tu. Te-am sunat imediat după ce tipul a fugit din curte. Erai acasă.

– *Ai crezut* că eram acasă. Dar în ultima lună am același număr de telefon la telefonul de acasă, la celular și la cel din mașină. Este mai ușor pentru anumite persoane să ia legătura cu mine.

Anumite persoane. Rafe auzise destule povești despre polițiști corupți ca să-și dea seama ce însemnau exact aceste cuvinte. Îl privi pe vechiul său prieten, observând haina scumpă care înlocuise costumul de gata al lui Mike, strălucitorul Rolex care-i înconjura încheietura, pantofii marca Bruno

Magli și în nări simți mirosul de colonie franțuzească. Nici un membru al unei comisii nu și-ar fi putut permite o astfel de garderobă. Ar fi trebuit să se gândească.

– De ce o faci, Mike? Erai un polițist bun.

– Eram un rahat, îi replică Mike, cu o privire dură pe care Rafe nu i-o mai văzuse. Și la fel ești și tu, amice. Tu ai fost cel mai decorat detectiv din forțele de poliție, un adevărat cercetaș. Ți-ai dat viața pentru departament. Și ce ai primit în schimb? Zero. Nimic. În clipa în care nu te-au mai putut folosi, te-au aruncat ca pe un gunoi. Ai fost mutat într-un birou nenorocit, unde ți-ai fi mâncat zilele până la pensie, iar banii nu ți-ar fi ajuns să hrănești un câine. Te-am săpat, amice. Și nu te preface că nu știi.

Rafe tresări. Tot ceea ce spusese fostul lui partener era foarte adevărat.

– O.K., m-au trădat rău. Dar totuși nu m-aș vinde.

– Tu te puteai baza pe afacerea tatălui tău. Eu, nu am nimic. Mike ridică mâna liberă și își îndreptă arătătorul spre pieptul lui. S-ar fi putut ca *eu* să zac pe aleea aia împuțită – *eu* să-mi pierd viața sau piciorul. Ei bine, nu m-am vândut… am devenit mai deștept. După ce am văzut ce au făcut cu tine, am făcut o aluzie ici și colo, câteva favoruri mici pentru persoane importante, așa că atunci când…

– … așa că atunci când senatorul Miller a apărut, tu ai fost gata să-l asculți, termină Rafe sec.

Mike rămase cu gura căscată, evident uluit.

– Cum ai știut că era vorba despre senator?

– Nu sunt multe persoane în acest oraș, cu legături la nivel foarte înalt, îi răspunse Rafe. Apoi, adăugă cu voce mai înceată: El l-a ucis pe tânărul Fisk, nu-i așa?

Mike ridică din umeri.

– Puștiul voia să-i spună logodnicei lui despre copil. Îi era teamă că ea n-o să mai vrea să se mărite cu el, dacă afla de copil.

– Și el avea nevoie de banii ei, termină Rafe. Așa că Miller l-a omorât pe puști și și-a adus prieteni la biroul șerifului ca să-l acopere.

Privi capătul râpei, spre locul unde un băiat singuratic făcuse ultima încercare. Toți considerau că moartea lui nu fusese altceva decât un accident. Toți, cu excepția unei singure persoane.

– Ăsta este motivul pentru scrisori? Doar ca Miller să se răzbune pe singura persoană care credea că Eddy a fost omorât?

– Aici nu este vorba de răzbunare, îl înfruntă Mike. Te rog, am mai multă minte. N-aș fi riscat închisoarea, doar ca să ajut un tip să se răzbune pe o fustă cu care s-a încurcat cu zece ani în urmă. Nu, Miller nu dădea doi bani pe femeie. El voia copilul.

Un fior de gheață străbătu șira spinării lui Rafe.

– Ce legătură are Sam cu asta?

– Totul. Nevasta senatorului nu poate avea copii. El nu vrea să adopte. Își vrea propriul copil, care să ducă mai departe numele de Miller. Și un divorț urât n-ar fi adus multe voturi din partea familiștilor convinși. Tipul s-a gândit că nu are noroc, până cu câteva luni în urmă, când a văzut la știri un reportaj despre Chandler și fiica lui.

Fiica *lui*. La fel cum Miller's Crossing era orașul *lui* și încrezătorii cetățeni care-l susțineau erau voturile *lui*. La fel cum odată, cinstitul Mike devenise omul lui. Omul era la fel ca o caracatiță, înfășurând tentaculele lui corupte în jurul celor cu care venea în contact sau sugrumând cu ele pe cei care-i stăteau în cale. *Ca Tory. Ca mine.*

– Și de ce complicata afacere cu scrisorile de amenințare? De ce nu a ucis-o pur și simplu pe Tory ca să-i ia copilul?

– Amice, folosește-ți creierul. Ai lucrat destul în acest domeniu ca să știi cât de scârboase sunt crimele. Lasă prea multe urme, chiar foarte mici, care pot fi descoperite, în spe-

cial cu noua tehnologie de depistare a ADN-ului. La naiba, chiar și o scamă poate trimite un om pe scaunul electric. Moartea unei celebrități ar fi ridicat semne de întrebare, mai ales dacă un senator ar fi apărut din senin ca să-și ceară copilul. El trebuia să ruineze reputația cucoanei, să-i facă pe oameni să creadă ce-i mai rău despre ea. Apoi, când ea ar fi murit în urma unei supradoze de drog, toată lumea ar fi crezut că era doar un tragic accident.

– La fel ca moartea lui Eddy, adăugă Rafe. Greața îl cuprinse în timp ce-l privea pe omul pe care odată îl considerase cel mai bun prieten al său. Tu vorbești de crimă. De uciderea cu sânge rece a unei femei.

– Nu este inocentă! strigă Mike, agitând pistolul. Este o nenorocită de reporteră, care ar face orice pentru o știre de senzație. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi. Poate că producătorul ei a dat forma finală a poveștii tale, dar și ea ar fi făcut același lucru dacă ar fi avut posibilitatea. Te-a trădat. Ăsta este singurul motiv pentru care am acceptat acest angajament. Am făcut-o pentru tine…

– Ai făcut-o pentru tine, îi zise Rafe dezgustat. Pentru nimeni altcineva.

– La dracu', gândește cu creierul, nu cu… Mike termină cu un blestem. Se uită fix la fostul lui coleg, clătinând din cap plin de uimire. Ea nu merită. La naiba, dacă dorești femei…

Cuvintele muriră pe buzele lui Mike, pe când privea cu atenție pantele tăcute ale râpei. Apoi își întoarse privirea spre Rafe și-i vorbi în șoaptă:

– Uite ce este, încă mai avem timp. Nu este nimeni aici. Nimeni nu știe ce am discutat aici, iar eu n-o să vorbesc. Putem să uităm. Tu poți să lucrezi cu mine. Pot să aranjez să fii căpitan. Vom face din nou o echipă, ca pe timpuri.

– Cu excepția faptului că vom lucra mai degrabă împotriva legii, decât pentru ea.

– Vom lucra pentru noi, îl contrazise Mike. Întotdeauna ai fost un cercetaș dat naibii, vorbind despre datorie și destin. Ei bine, atașamentul tău față de departament nu ți-a adus nici un chior. Cât privește soarta, prietene…

Dădu capul pe spate și râse răgușit.

– Ai încredere în mine, Rafe. Această ofertă *este* destinul tău. Sunt destui bani pentru amândoi, mai mult decât ai putea cheltui într-o viață de om. Cât despre femei… Rafe, nu poți avea încredere în femei! Ei îți pot îndeplini orice fantezie. Poți să trăiești o viață de belșug de acum încolo. Și singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să te întorci cu mine la Miami și să-mi dai cuvântul că vei uita pentru totdeauna de Victoria Chandler.

Rafe nu zise nimic. Singurul zgomot care se auzea în râpă era al vântului care răvășea frunzele uscate ale toamnei și chemarea jalnică a unei bufnițe. În sfârșit, Rafe ridică din umeri.

– Ai dreptate, fu el de acord în timp ce arunca o ultimă privire la locul unde murise Eddy. Madame Chandler s-a culcat cu mine, dar nu merită să mor pentru asta. Nu, este timpul să încep să fiu deștept, ca tine. Îți dau cuvântul meu că voi uita tot ce s-a întâmplat. Așa că dacă lași la o parte pistolul…

Mike îi râse în nas.

– Colega, am lucrat cu tine prea mulți ani ca să nu știu când minți. Când vei părăsi râpa, te gândești în primul rând să chemi FBI-ul, nu-i așa?

– Nu, îi răspunse Rafe. În *al doilea rând*, după ce vom părăsi râpa.

Căpitanul oftă. Pentru o clipă Rafe zări o urmă a vechiului prieten în ochii lui, dar dispăru rapid, înlocuită de cea a omului care avea totul, mai puțin suflet.

– Nu înțeleg. Ai fi putut avea totul. Ea arată bine, dar nu merită să mori pentru ea.

– Ba ea este singurul lucru care merită asta. Până când a apărut ea, eram un om mort, ba mai rău. Ea mi-a dat speranța, bucuria, m-a făcut să cred din nou în mine. Mi-a redat viața.

Își trecu mâna prin păr, privind cu atenție chipul fostului său partener, încercând să găsească o urmă a vechiului Mike. Dar nu găsi nimic. Cu ochi de detectiv, calculă distanța dintre ei și șansa de a sări la Mike, de a-l doborî și de a-i lua pistolul. Aproape de zero.

Totuși în interiorul acestui Mike rece și dur, era cel care-i spusese cu bravură lui Rafe să se salveze atunci când drogatul ăla îi amenința cu pistolul în aleea aia împuțită.

– Nu este prea târziu pentru tine, *compadre.* Lasă pistolul la o parte. Îndepărtează-te de greșeală…

– Singura greșeală pe care am făcut-o a fost să cred că un cercetaș ca tine ar putea face o alegere înțeleaptă măcar o dată în viață, îi zise el. Așa cum ți-am spus, îmi pare rău că trebuie să se termine așa. Dar dacă trebuie să aleg între tine și mine, în mod categoric voi…

– Rafe!

Vocea ei răsună în pădurea care înconjura râpa. Rafe nu pierdu timpul să se întrebe cum și de ce Tory era acolo, pur și simplu îl privi pe Mike care se uită în sus uimit. Și în acea clipă Rafe sări.

Mike era mai puternic, dar atacul lui Rafe îl luă prin surprindere. Căzură la pământ, luptându-se pentru pistol, rostogolindu-se pe frunzele uscate care acopereau locul unde căzuse Eddy. Cu coada ochiului Rafe o văzu pe Tory coborând încet panta râpei, însoțită de mai mulți bărbați în costume negre și cu cravate. Numai cei care lucrau pentru guvern ar fi putut fi destul de proști să poarte astfel de haine în mijlocul pădurilor noroioase din Georgia.

– Deschide ochii, îi spuse tăios Rafe. Privește spre pantă.

Încă zbătându-se, Mike își ridică privirea spre capătul râpei. Brusc, încetă să se mai lupte.

– La naiba! FBI-ul.

– Senatorul este terminat. S-a sfârșit, Mike.

Îl privi stăruitor pe prietenul său, bărbatul care-i salvase de mai multe ori viața. La bărbatul care tocmai încercase să-l omoare. Oftă prelung.

– Dă-mi pistolul înainte ca ei să ajungă aici. Le voi spune că te-ai predat. Vei obține o reducere a pedepsei.

– Întotdeauna un brav cercetaș, îi zise Mike întunecat. Își ridică privirea din nou și o văzu pe Tory alunecând pe pantă spre ei. Un zâmbet ciudat, de nedescris, îi apăru pe buze.

– Încă mai cred că ea nu merită să mori pentru ea.

Apoi, înainte ca Rafe să-l poată opri, întoarse pistolul spre el.

*
* *

– … încă nedate la iveală un șir de minciuni și decepții care se întind pe aproape zece ani, spuse cu o voce melodioasă o prezentatoare blondă și sigură de sine de pe ecranul televizorului de la hotel. Imaginea reporterei dispăru, înlocuită de un recent reportaj în care senatorul Miller era ridicat de o echipă de agenți FBI. Părul blond-auriu era lins și nepieptănat și chipul lui, odată frumos, avea o expresie între om hăituit și neîncredere egoistă.

– Jeff nu arată prea fericit, comentă Rafe.

Tory împinse la o parte pernuța de pe canapea și se ghemui sub brațul lui, zâmbind nemulțumită.

– Fiind arestat pentru trădare, escrocherie și Dumnezeu mai știe ce, poate să-i strice ziua tipului, declară ea fără remușcări. Dar persoana de care mi-e milă *cu adevărat* este Tina. Cred că-l iubește sincer.

– Dar nu îndeajuns ca să-i permită s-o ia pe Sam. Când în sfârșit a făcut legătura după vizita noastră, și și-a dat seama că

fiica ta este cea pe care Miller plănuise să o „adopte", a făcut ceea ce trebuia. Probabil că a chemat FBI-ul chiar înainte de a afla că tu ești la închisoare, îi zise Rafe trăgând-o mai aproape și începând să mângâie părul moale ca o mătase neagră.

– Ai avut dreptate în legătură cu ea, *cara*, adăugă el cu un oftat adânc. Până la urmă s-a dovedit a fi o bună prietenă.

Tory înălță capul, cu o expresie de compasiune și înțelegere în ochi.

– Te gândești la Mike, nu-i așa?

Rafe înghiți în sec. De când au părăsit râpa fusese prea ocupat cu declarațiile, mărturiile și cu completarea unor formulare fără sfârșit cerute de agenții guvernamentali, ca să se mai gândească la altceva. Dar acum, în acest moment de liniște, cu femeia pe care o iubea în brațe, era imposibil să nu revadă chipul lui Mike, să-și reamintească momentele când se sinucisese.

– Am lucrat împreună atâția ani. La un moment dat, îl cunoșteam mai bine, decât pe mine însumi. A fost un om bun, *cara*. Nu înțeleg…

– Nu încerca, îi zise ea moale. Nu poți ghici ce a fost în mintea lui, ce l-a făcut să aleagă câștigul personal în locul onoarei și integrității. Unii oameni sunt… ei bine, sunt schilozi sufletește și nimeni nu poate să vadă asta. Mike a fost un astfel de schilod. Aș dori să fi știut mai devreme, așa încât să-l fi putut ajuta.

– Și eu, de asemenea. Rafe oftă din toată inima. Ai dreptate, *cara*. Nu pot să schimb lucrurile pe care le-a făcut Mike. Dar *pot* să mi-l reamintesc așa cum era, ca un prieten de încredere și partener.

– Cred că așa este cel mai bine, o alegere bună.

– Asta a fost o alegere rea? o întrebă Rafe arătând cu capul spre ecranul televizorului. Ar fi trebuit să fii tu la Washington și să faci reportajul ăsta pentru televiziunea națională.

– Aș fi putut, fu ea de acord ridicând din umeri. Dar Cynthia a vrut mai mult decât am dorit eu… și apoi, are instinctul unui mare reporter. Și cred că o să iau o pauză din domeniul știrilor. Să mă hotărăsc dacă asta vreau să fac cu adevărat.

Rafe schiță un zâmbet ușor.

– Ai în vedere și altceva?

– S-ar putea, îi răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. Depinde de ofertă.

Rafe îi făcu o ofertă, fără cuvinte, pasionată, care-i dovedea sentimentele mai tare decât orice cuvânt. Își lăsă capul în jos, o sărută încet, cu o dorință, care o făcu să geamă de plăcere. Mâna ei trecu peste corpul lui, mângâindu-l cu o încetineală copleșitoare, până când se opri pe acea parte a corpului lui care crezuse el îl va face să trăiască singur și blestemat pentru totdeauna.

Un ciocănit puternic în ușă puse capăt mângâierilor. Fără tragere de inimă, o lăsă pe Tory și se duse să răspundă la ușă.

– La naiba, dacă sunt din nou funcționarii ăia, o să le spun să-și ia hârtiile și să le bage… spuse el.

– Mami!

Rafe înghiți restul propoziției, pe când Sam se aruncă în brațele lui Tory.

– Ce cauți aici?

– Mai bine ai întreba cum am putea să o ținem departe, zise o voce profundă și familiară, de dincolo de ușă.

Rafe sări în picioare.

– Tată? Se presupune că tu și mama ar fi trebuit să fiți la St. Croix.

– *Si*, Raphael, îi răspunse o versiune mai bătrână și cu părul argintiu, în timp ce intra cu pas țanțoș în cameră. Dar *Tio* Carlos m-a sunat. Mi-a spus că ai reușit să te bagi într-o încurcătură grozavă, cât timp eu eram plecat. M-am întors să-mi veghez afacerea.

– Nu-l crede, adăugă o roșcată subțire, care intră în cameră în spatele lui. Se îndreptă spre Rafe și-i dădu un sărut matern pe obraz. Tatăl tău a fost îngrijorat de moarte când a aflat despre scrisori. Amândoi am fost. Așa că am venit mai repede acasă și am avut posibilitatea s-o însoțim pe această fermecătoare domnișoară la mama ei. Se duse la Tory și-i intinse mâna, cu un zâmbet pe buze. Eu sunt Lori Ramirez, mama lui Rafe. Sam ne-a spus totul despre voi.

– Zău, mami. Totul despre tine și Rafe și scrisori și geamul spart, îi zise Sam în stilul ei caracteristic. Apoi am venit cu avionul particular al unchiului Adam…

– *Adam* a venit cu voi? întrebă Rafe, uluit că fratele lui, pilot, atât de scump la vedere, apăruse. *Dios*, următorul lucru pe care o să mi-l spuneți este că Luz este aici.

– Parchează mașina, îi răspunse Gabe Ramirez. Când am auzit ce s-a întâmplat cu Victoria, a trebuit să venim. La urma urmei, va deveni un membru al familiei.

– Ce? întrebară într-un glas Rafe și Tory.

Sam își plecă privirea, părând stânjenită.

– Păi, le-am cam spus că tu și Rafe o să vă căsătoriți, îi mărturisi ea mamei sale. Nu am făcut bine?

– În mod sigur, nu! exclamă Tory. Rafe și eu nu suntem… ei bine, vreau să zic, s-ar putea… dar nu am…

Îl privi neajutorată pe Rafe.

Rafe se scărpina în bărbie.

– O.K. Toată lumea afară.

– *Mio Dios*, abia am ajuns, șuieră tatăl lui.

– Ei bine, acum plecați, îi răspunse el, luând-o pe Sam din brațele mamei ei. Duce-ți-o pe Sam la Mc. Donalds sau în altă parte.

– Ce zici de un cheeseburger dublu, cartofi prăjiți și o înghețată de ciocolată? întrebă Sam plină de speranță.

– Perfect. Lăsa-ți-ne cinci minute singuri. Dacă tot trebuie să mă însor cu femeia asta, cel puțin s-o cer așa cum se cuvine.

Noii sosiți se înghesuiră să iasă din cameră ca să-i ofere lui Rafe singurătatea de care avea nevoie. Tory închise ușa după ei, rămânând cu mâna pe clanță.

– Ești sigur, Rafe? îl întrebă ea fără să se uite la el. Ești absolut sigur că asta… eu sunt… ceea ce-ți dorești?

Mai degrabă îl simți, decât îl auzi când veni în spatele ei.

– Ți-am spus de ce sunt sigur, *cara*. Știu că înainte de a te întâlni, în jurul meu era întuneric. Apoi ai venit tu, cu ochii tăi verzi și strălucitori și ai adus speranța și încrederea în viața mea. Ai crezut în mine și m-ai învățat cum să am din nou încredere în oameni și cum să mă îndrăgostesc cu adevărat.

O luă de umeri cu blândețe și o întoarse cu fața spre el.

– Am nevoie de tine în viața mea. Nu pot să-mi imaginez viitorul fără tine și Sam. Așa că dacă tu și fiica ta puteți să suportați un fost polițist de încredere, dezordonat și foarte muncitor, ca soț și tată…

– Ne place la nebunie! strigă Tory înconjurându-i gâtul cu brațele. Și nu cred că ești dezordonat.

Rafe ridică din sprânceană.

– Ai o inimă de aur, *cara*, murmură el în timp ce se aplecă și o sărută. Dar cum ți-am mai spus, nu știi să minți absolut deloc.

Sfârșit